

Tháng 11, 2019

Một Lời Cám Ơn – Thanksgiving 2019

Chúng ta sinh ra đời là đã thọ ơn rất nhiều từ nhiều người: ơn tiền nhân đã ra công dựng nước; ơn chiến sĩ, đồng bào đã ra công bảo vệ, gìn giữ nước; ơn Tam Bảo đã dạy các phương cách sống an vui thoát khổ; ơn cha mẹ đã sinh thành dưỡng dục nên người; ơn thầy cô đã truyền trao kiến thức; ơn bạn bè thân hữu đã giúp đỡ khi chúng ta gặp lúc khó khăn, góp vui sẻ buồn khi chúng ta có chuyện quan hôn tang tế, v.v.

Đôi khi chúng ta cũng cần phải cảm ơn nụ cười ngây thơ của em bé nhỏ, cảm ơn lời nói dịu dàng trìu mến của người bạn già vì những nụ cười, lời nói đó đem lại cho chúng ta niềm vui trong ngày. Chúng ta cũng phải cảm ơn những sự thất bại trong cuộc đời để từ đó ta biết giá trị của sự thành công đáng quý như thế nào. Trong hạnh phúc hay trong đau khổ của cuộc đời, chúng ta phải cảm ơn tất cả mọi người, mọi vật, mọi sự kiện đã đến với chúng ta để cho cuộc sống tâm linh, tình cảm, vật chất của chúng ta thêm phần khởi sắc, thêm phần phong phú. Bạn đồng ý chứ?

Mùa Thanksgiving năm nay, người viết đã đọc được một bài viết rất cảm động về tình thương yêu và sự lao碌 của một người mẹ đã được người con trai của bà thấu hiểu và cậu đã học được một bài học tuyệt vời khi được lau tay cho mẹ. Người viết xin được trích một đoạn để chia sẻ với bạn câu chuyện này và hy vọng bạn sẽ học được một bài học quý giá như cậu thanh niên này.

Bàn tay của Mẹ – Bài học của con

Một thanh niên học hành xuất sắc nộp đơn vào chức vụ quản trị viên của một công ty lớn. Anh ta vừa xong đợt phỏng vấn đầu tiên, ông giám đốc công ty muốn gặp trực tiếp để có quyết định nhận hay không nhận anh ta. Và ông thấy từ học bạ của chàng thanh niên, tất cả đều tốt từ bậc trung học đến các chương trình nghiên cứu sau đại học cũng đều xuất sắc, không năm nào mà anh chàng thanh niên này không hoàn thành vượt bậc.

Viên giám đốc:

- Anh đã được học bổng của những trường nào?

Chàng thanh niên đáp:

- Thưa không.

- Thế cha anh trả học phí cho anh đi học sao?

- Cha tôi chết khi tôi vừa mới một tuổi đầu. Mẹ tôi mới là người lo trả học phí.

Viên giám đốc lại hỏi:

- Mẹ của anh làm việc ở đâu?

Chàng thanh niên đáp:

- Mẹ tôi làm công việc giặt áo quần.

Viên giám đốc bảo chàng thanh niên đưa đôi bàn tay của anh cho ông ta xem. Chàng thanh niên có hai bàn tay mịn màng và hoàn hảo.

Viên giám đốc:

- Vậy trước nay anh có bao giờ giúp mẹ giặt giũ áo quần không?

- Chưa bao giờ. Mẹ luôn bảo tôi lo học và đọc thêm nhiều sách. Hơn nữa, mẹ tôi giặt áo quần nhanh hơn tôi.”

Chàng thanh niên đáp.

Viên giám đốc:

- Tôi yêu cầu anh một việc. Hôm nay khi trở lại nhà, lau sạch đôi bàn tay của mẹ anh, và rồi ngày mai đến gặp tôi.

Đến lúc ấy thì chàng thanh niên có cảm tưởng là công việc tốt này đang sẵn sàng là của mình. Về đến nhà, chàng ta sung sướng khoe với mẹ, và chỉ xin được cầm lấy đôi bàn tay của bà. Mẹ chàng trai cảm thấy có điều gì đó khác lạ. Với một cảm giác vừa vui mà cũng vừa buồn, bà đưa đôi bàn tay cho con trai xem.

Chàng thanh niên từ từ lau sạch đôi bàn tay của mẹ. Vừa lau, nước mắt chàng tuôn tràn. Đây là lần đầu tiên chàng thanh niên mới có dịp khám phá đôi tay mẹ mình: đôi bàn tay nhăn nheo và đầy những vết bầm đen.

Những vết bầm làm đau nhức đến nỗi bà đã rùng mình khi được lau bằng nước. Lần đầu tiên trong đời, chàng thanh niên nhận thức ra rằng, chính từ đôi bàn tay giặt quần áo mỗi ngày này đã giúp trả học phí cho chàng từ bao nhiêu lâu nay.

Những vết bầm trong đôi tay của mẹ là cái giá mẹ chàng phải trả dài đằng đằng cho đến ngày chàng tốt nghiệp, cho những xuất sắc trong học vấn và cho tương lai sẽ tới của chàng.

Sau khi lau sạch đôi tay của mẹ, chàng thanh niên lặng lẽ giặt hết phần áo quần còn lại cho mẹ.

Tối đó, hai mẹ con tâm sự với nhau thật là lâu.

Sáng hôm sau, chàng thanh niên tới trụ sở công ty.

Viên giám đốc còn thấy những giọt nước mắt chưa ráo hết trong đôi mắt của chàng thanh niên, ông hỏi:

- Anh có thể cho tôi biết những gì anh đã làm và đã học được hôm qua ở nhà không?

- Tôi lau sạch đôi tay của mẹ, và cũng giặt hết phần áo quần còn lại.

- Cảm tưởng của anh ra sao?

- Thứ nhất, bây giờ tôi mới thấu hiểu thế nào là ý nghĩa của lòng biết ơn: Không có mẹ, tôi không thể thành tựu được như hôm nay. Thứ hai, qua việc hợp tác với nhau, và qua việc giúp mẹ giặt quần áo, giờ tôi mới ý thức

được rằng thật khó khăn và gian khổ để hoàn tất công việc. Thứ ba, tôi hiểu sâu xa được tầm mức quan trọng và giá trị của liên hệ gia đình.”

Viên giám đốc nói:

- Đây là những gì tôi cần tìm thấy ở nơi con người sẽ là quản trị viên trong công ty chúng tôi. Tôi muốn tuyển dụng một người biết ơn sự giúp đỡ của những người khác, một người cảm thông sự chịu đựng của những người khác để hoàn thành nhiệm vụ, và một người không chỉ nghĩ đến tiền bạc là mục đích duy nhất của cuộc đời. Em được nhận.

Sau đó, chàng thanh niên làm việc hăng say, và nhận được sự kính trọng của các nhân viên dưới quyền. Tất cả nhân viên làm việc kiên trì và hợp tác như một đội. Thành tựu của công ty mỗi ngày mỗi được cải thiện.
(Nguồn: Trích trong bài viết Bàn tay của Mẹ-Bài học của con su ru tầm trên internet)

Theo thiên ý, cậu thanh niên này phải cảm ơn ông giám đốc công ty đã mướn cậu vì nhờ có lời yêu cầu của ông giám đốc, chàng thanh niên mới biết được sự khó khăn, gian khổ khi hoàn tất công việc của người mẹ và thấu hiểu thế nào là ý nghĩa của lòng biết ơn.

Tuần qua, người viết nhận được một tài liệu rất cảm động "Đời Vẫn Còn Bao Ấm Áp" của Thầy Thích Tánh Tuệ chuyển đến, nói về những câu chuyện thật trong đời sống hằng ngày đã sưởi ấm cuộc đời trong cái giá lạnh của cuối thu vì vẫn còn có những "Người biết thương Người".

Xin mời Bạn đọc một câu chuyện được trích trong email ngày 22 Tháng 11, 2019 của Thầy Thích Tánh Tuệ gửi đến người viết. Kính tri ân Thầy Thích Tánh Tuệ

Đời vẫn còn bao ấm áp...

Cụ bà 87 tuổi đan 75 mũ len, treo ở hàng rào tặng người vô gia cư.

75 chiếc mũ len được treo trên hàng rào của công viên để dành tặng cho những người vô gia cư, đó là tấm lòng ấm áp của một bà lão 87 tuổi đã dành vài tháng để đan những chiếc mũ len đó.

Thời tiết ngày càng lạnh hơn, trên đường phố Massachusetts, Hoa Kỳ, những người đi đường vội vã về nhà để được hưởng không khí ấm áp của gia đình. Nhưng người vô gia cư thì không có nhà để về, chỉ có thể ở lại trên

đường phố chịu cái lạnh thấu xương. Suy nghĩ về điều này, một bà lão 87 tuổi đã dùng đôi tay nhăn nheo của mình, đan từng mũi kim để dành tặng cho người vô gia cư những chiếc mũ len ấm áp.

Bà lão tốt bụng này từ khi còn trẻ đã bắt đầu giúp đỡ người khác. Theo năm tháng, tuổi tác của bà càng ngày càng lớn, bà hiện tại đã không thể làm những việc nặng, cần nhiều sức lực, nhưng bà không hề từ bỏ chuyện làm việc thiện, chỉ là bà đổi một phương thức khác. Mỗi ngày bà đều ngồi đan những chiếc mũ len ấm áp dành tặng cho những người vô gia cư.

Bà lão phải mất một ngày mới có thể đan xong một chiếc mũ len, nhưng bà cảm thấy rất xứng đáng: “Tôi cam tâm tình nguyện làm như vậy, cũng cảm thấy điều này rất thú vị. Lặng lẽ vì thế giới này làm chút gì đó, giúp đỡ người khác một chút làm tôi cảm thấy rất vui”.

Bà lão đã dành vài tháng để đan, cuối cùng bà cũng hoàn thành 75 chiếc mũ. Những người con của bà đã cho những chiếc mũ len vào túi, niêm phong rồi treo lên những vách ngăn trong công viên Nelson ở Plymouth, Massachusetts, nơi những người vô gia cư thường đến ngủ qua đêm. Trong suốt những năm qua, bà đã tặng không ít mũ len cho những người vô gia cư, bà nói sẽ tiếp tục hành động này trong những năm tiếp theo.

Đối với những người bình thường mà nói, một chiếc mũ len có thể chẳng là gì cả, nhưng đối với những người vô gia cư thì đó là món quà vô cùng ý nghĩa, giúp họ giữ ấm trong mùa đông lạnh giá.

Theo bomb010

(Nguồn: Trích email ngày 22 Tháng 11, 2019 của Thầy Thích Tánh Tuệ gửi đến người viết. Kính tri ân Thầy Thích Tánh Tuệ)

Nhân Ngày Lễ Tạ Ôn của người Mỹ, chúng ta cần nói lên Lời Cám Ôn những người bạn Mỹ đã mở rộng con tim đón nhận chúng ta đến xứ sở này để cùng chung sống bên nhau trong hòa bình, tự do và nhân bản.

Xin mời xem youtube tuyệt đẹp của anh Trần Ngọc Autumn, một người bạn văn nghệ tài hoa trên cõi ảo của người viết thực hiện. Xin cảm ơn anh Trần Ngọc Autumn rất nhiều vì đã thực hiện một youtube đầy tình cảm yêu thương này. Xin mời bạn thưởng lãm.

Youtube Lời Cám Ôn - Nhạc Ngô Thụy Miên - Lời Hạ Đỏ Bích Phượng - SS: Trần Ngọc

<https://www.youtube.com/watch?v=ujp2aLN6udw>

Bài hát Lời Cám Ôn (Ngô Thụy Miên, HạĐỏ BíchPhượng)

Người đã cho tôi hơi ấm quê hương tình người
Vượt sóng ra khơi lòng tràn dâng nỗi nhớ một trời
Thành phố hôm xưa giờ đã mù khơi
Bật khóc trong tay buồn nào theo gió xa bay
Người đã cho tôi tiếng nói con tim hiền hòa
Đây chứa thương yêu dù cho mưa gió cuốn nhạt nhòa
Gọi tiếng anh ơi cùng góp bàn tay
Gọi tiếng em ơi cùng chung lấp nỗi đau đọa đầy
Giọng hát bay cao, lời cảm ơn sâu
Từng người đã góp phần cho nương náu
Từng người đã cùng nhau chung sức đắp xây tình thương
Một nhà Việt Nam dấu yêu
Tình vẫn trôi quanh theo nước long lanh về nguồn
Thả ánh trăng thanh về đây soi sáng giấc mộng lành
Nhìn cuối chân mây chợt thấy bình yên

Người đã cho tôi niềm tin mới yêu thương cuộc đời
Người đã cho tôi tia nắng yêu thương nồng nàn
Rọi sáng hôm nay vượt qua tăm tối đầu muện màng
Ngày tháng lưu vong dệt những mùa xuân
Cùng kết ân tình ngàn đời tô thắm nhân sinh
Người đã cho tôi hoa lá xinh tươi địa đàng
Bằng trái tim rung hòa nhịp chung cõi ấm tình người
Này những đôi tay gạch nối niềm tin
Dìu lối tôi qua bao nguy khôn chông gai cực hình
Giọng hát bay cao, lời cảm ơn sâu
Tùng người đã góp phần cho nương náu
Tùng người đã cùng nhau chung sức đắp xây tình thương
Một nhà Việt Nam dấu yêu
Hạnh phúc trong tay xin mãi hiến dâng gọi mời
Ngồi xuống nơi đây cùng nhau vui hát khúc nhạc này
Và bước chân lên vùng đất tự do
Người đã cho tôi tương lai sáng chứa chan nụ cười
Người đã cho tôi tương lai sáng chứa chan nụ cười
Lời cảm ơn anh. Lời cảm ơn em. Lời cảm ơn riêng dành cho người ...
(Nguồn: <http://nguyentran.org/NhacViet/LoiCamOn-NTM.mp3>- Cảm ơn chị Thu Hoa rất nhiều)

Cũng nhân Ngày Lễ Tạ Ôn, người viết xin chân thành cảm ơn ban điều hành ORTB, quý độc giả, quý thân hữu đã chia sẻ vui buồn với người viết khi vào đọc những lời tâm tình của người viết trong mục Một Cõi Thiên Nhân này. Nếu không được sự ưu ái giúp đỡ, khích lệ, ủng hộ của quý vị, thì người viết sẽ không có phúc duyên thực hiện được tâm ý đem một chút niềm vui nho nhỏ đến cho người, cho mình trong chốn bụi hồng lao xao này. Xin đa tạ lòng thương yêu, quý mến của quý vị đã dành cho người viết.

Cảm tạ

Cảm ơn người ghé Cõi Thiên Nhân
Cùng một tâm hồn, một cảm quan
Vô ngã, vô thường không bận trí
Có không, không có vẫn an Khang
Cuộc đời phiến nảo, thêm chi nữa
Trần thế an vui, bớt trái oan
Chia sẻ niềm vui, tâm tĩnh lặng
Bạn, tôi vui với Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

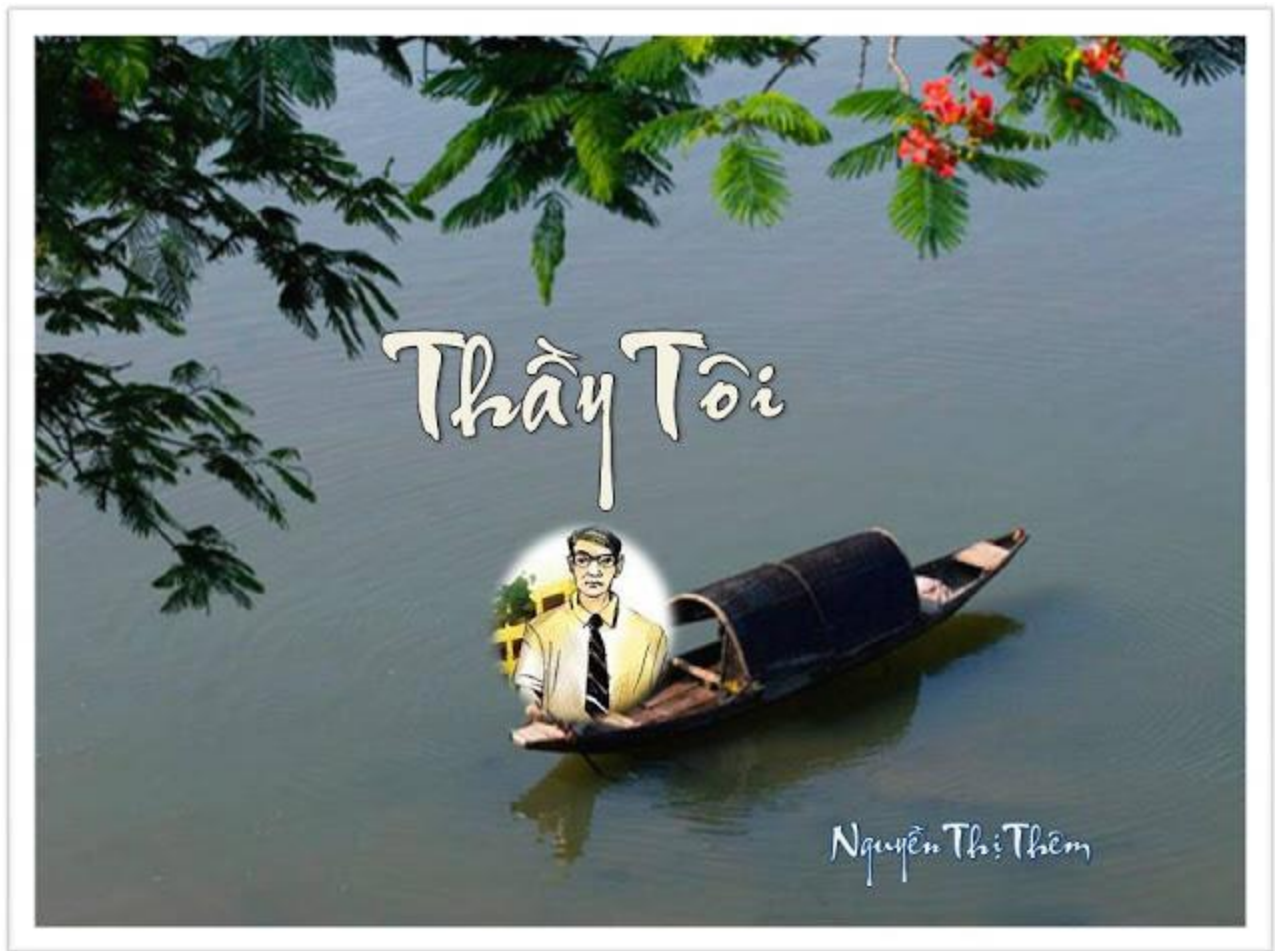
Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi MCTN 492-ORTB 912-112719)

Có người nói với tôi: “Trước 1975 làm gì có NGÀY NHÀ GIÁO”. Đúng vậy, điều đó tôi không chối cãi. Nhưng nói bây giờ chính quyền và người dân tôn trọng nghề dạy học hơn ngày xưa là tôi không đồng ý.

Ngày xưa, 44 năm về trước, chính quyền Việt Nam không quy định một NGÀY NHÀ GIÁO cho dân chúng tổ chức rình rang nhưng người Thầy là hình ảnh tốt đẹp nhất để học trò kính trọng và noi theo.

Đâu phải có Ngày Nhà Giáo người Thầy mới được tôn kính và có giá trị trong xã hội. Bây giờ một năm chỉ có một Ngày Nhà Giáo để học trò tỏ ra biết ơn và kính trọng Thầy. Thời chúng tôi đi học, ngày nào cũng là Ngày Nhà Giáo. Bởi vì tới trường, tới lớp ông thầy được học trò kính nể thật lòng. Ngày không đi học, gặp ông Thầy đi ngang vội đứng lại cúi đầu chào. Được thầy khen một tiếng vui mừng khắp khởi, bị Thầy khiển trách cả đêm không ngủ. Phụ huynh coi thầy giáo là mẫu mực để con mình noi gương.

Ngày đầu tiên đem tôi đến trường, Má tôi đã thưa với Cô giáo :

- Trăm sự nhờ cô, tôi giao cháu cho cô dạy dỗ.

Má tôi dạy rằng:

- Trọng Thầy mới được làm Thầy. Ba má nuôi con khôn lớn, nhưng Thầy Cô mới là người dạy con điều hay lẽ phải để con thành người tốt sau này

Một người Mẹ dạy con những lời như vậy, thì làm Thầy hẳn phải là những người thật xứng đáng.

Thật quý hóa, các vị Thầy Cô của tôi không làm xấu đi hai chữ Mô Phạm và lòng tin cậy của cha mẹ chúng tôi. Các Thầy Cô đã cho tôi biết giá trị đích thực của nghề cầm viên phấn. Chúng tôi đã có một tuổi học trò tuyệt vời và đáng nhớ. Thầy đã đưa tôi gần gũi với quê hương và dân tộc bằng những bài thơ, bài văn thật hay, nồng nàn yêu nước. Sự tôn kính và ngưỡng mộ đã vẽ trong đầu cô học trò nhỏ một mơ ước cho tương lai là nới bước chân Thầy.

Khi đã quyết định chọn cho mình cái nghề "Bán Cháo Phở" là người Thầy phải rất yêu nghề dạy học và thích trẻ em. Bởi vì đây là một nghề thanh bạch và hy sinh nhiều thứ. Người Thầy, người Cô phải đặt bổn phận của

mình lên trên quyền lợi cá nhân. Phải giữ cho mình xứng đáng với niềm tin của học trò và phụ huynh. Người thầy không có đạo đức sẽ làm hư một thế hệ, ảnh hưởng không nhỏ đến tương lai của cả một dân tộc. Nghề dạy học phải có bằng cấp đúng tiêu chuẩn quy định. Phải thi tuyển vừa bài viết vừa khảo hạch. Qua khỏi giai đoạn thi cử khó khăn sẽ bước vào các trường Sư Phạm từ 2 năm đến 4 năm, tùy theo dạy tiểu học hay trung học.

Thi viết thì ai có đủ trình độ đều có thể hoàn thành. Còn thi khảo hạch, người thầy phải hội đủ những tiêu chuẩn mà một nhà giáo phải có. Lời nói phải rõ ràng, thuyết phục. Tính tình điềm đạm khoan dung. Nhất là phải có dung mạo dễ coi. Không bị tật nguyên hay dị dạng. Bởi vì với trẻ em, hình tượng người cô, người thầy đầu đời hoàn mỹ sẽ đi theo trí nhớ mãi.

Thầy Cô tôi dạy học với chủ trương đem kiến thức truyền lại cho học trò. Giảng bài để học sinh hiểu và suy luận. Tập cho học sinh phát huy năng khiếu của mình. Học sinh chúng tôi phải hiểu bài, làm bài và áp dụng vào đời sống. Ngoài ra còn phải giữ cho mình "một trí óc minh mẫn trong một thân thể tráng kiện". Phải tập thể dục, thể thao và thi định kỳ. Bởi vì thân thể yếu nhược, không thể có sức khỏe tốt để học tập. Ngoài vấn đề học tập, nhà trường còn đặt nặng vấn đề Công Dân Giáo Dục và Đạo Đức làm người. Có lẽ khi bạn tự hào về lối Giáo Dục ngày nay tại VN. Các bạn đã không biết gì về các môn này. Đó là các môn học để dạy cho người học trò sống tốt và hữu ích cho xã hội. Biết kính trọng người lớn tuổi, giúp đỡ người già yếu, người bệnh, người tàn tật, trẻ em. Trong gia đình biết tôn trọng ông bà cha mẹ, kính trên nhường dưới, hòa thuận thương yêu. Không được nói láo, gian tham. Phải dũng cảm đương đầu với khó khăn. Không yếu nhược trước những áp bức, bất công. Phải yêu Tổ Quốc, yêu Đồng Bào và sống có lý tưởng.

Thầy Cô tôi không đưa chính trị vào học đường. Không dạy học trò tự kiêu tự mãn. Khi học giỏi phải giúp đỡ bạn bè chung lớp để cùng nhau tiến bộ. Thầy cũng không thiên vị học trò vì gia thế hay chức vụ. Thầy giáo đã có lương chính phủ để nuôi sống bản thân và gia đình. Không ai có thể mua chuộc hay làm hoen ố thanh danh đạo đức người Thầy. Đó là tự trọng và đạo đức nghề nghiệp..

Thầy cô tôi không cần thiết phải chạy theo thành tích để báo cáo với cấp trên. Bởi vì khi đã tốt nghiệp Sư Phạm là đã có đầy đủ kinh nghiệm và chuyên môn. Học sinh giỏi hay dở không hoàn toàn lỗi của Thầy, mà còn do ảnh hưởng từ gia đình và hoàn cảnh. Cho nên ngoài giờ dạy ở trường, Thầy còn đến tận nhà các học sinh kém để tìm hiểu và giúp đỡ. Có khi thầy phải hy sinh thời gian nghỉ ngơi để kèm cho các học sinh yếu một cách tự nguyện.

Chăm học là trách nhiệm của mỗi học sinh nếu muốn tương lai mình sau này sáng sủa. Khi học nếu không hiểu sẽ nhờ Thầy giảng lại, nhờ bạn chỉ thêm. Việc học của chúng tôi ngày xưa là bổn phận và là niềm vui tuổi học trò. Chúng tôi ham học hỏi, khao khát hiểu biết và muốn trở thành người có thể giúp ích cho quốc gia xã hội.

Ngày nay tại VN bệnh thành tích đang làm hư hoại cả một nền Giáo Dục. Từ địa phương đến trung ương, cơ quan nào cũng khoe thành tích đạt 99%. Con số tỷ lệ này là ảo tưởng của hệ thống chính trị và học đường. Bởi vì chính trị không bao giờ đồng nhất. Nó thiên ma vạn trạng, mưu lược và xảo trá để đạt đến đích.

Giáo Dục càng không thể đạt 99% vì mỗi học sinh là con người, một cá thể riêng biệt. Mỗi học sinh có tư chất và khả năng nhận thức khác nhau. Các em không thể là một cái bánh hay vỏ xe được máy móc vận hành và làm ra như khuôn mẫu. Chỉ có thể vẽ bùa, tặng điểm từ nhà trường để đạt thành tích thi đua hầu báo cáo cấp trên. Kết quả là gì? Nhà trường thay vì dạy học sinh thành thật thì chính họ lại gian manh. Học đường phải là nơi đào tạo con người tốt và tài năng cho xã hội, đã vô tình tạo ra những vị có bằng cấp mà không có thực tài. Những bác sĩ, dược sĩ vô tài, có phải giết người không? Những người đại diện cho dân không biết yêu dân, yêu tổ quốc, có phải tan nhà mất nước không? Những người có chức vụ trong ngành Giáo Dục không biết tôn trọng nhân cách nhà giáo, sử dụng họ như một món hàng trao đổi với cấp trên để lấy thành tích thì đương nhiên giáo dục bại hoại, con người mất phương hướng, xã hội sẽ loạn.

Có phụ huynh học sinh, nhiều tiền và thế lực, coi thầy cô giáo như một người dạy học mướn. Không vừa ý là kéo tới trường sỉ nhục thầy cô trước mặt học trò. Có học trò không coi ông thầy ra gì, ý gia thế hành hung thầy giáo. Trong lớp thì đánh nhau loạn xạ, ra đường thì lập phe nhóm chặn đường bạn học thanh toán lột quần áo ra về anh chị bự.

Đó là những tệ nạn mà thời trước chúng tôi không bao giờ xảy ra. Thầy Cô giáo có một vị trí rất được tôn kính. Trong lớp học lấy kỷ luật và đạo đức làm đầu. Học đường là nơi đào tạo nhân tài cho đất nước. Phụ huynh học sinh tin tưởng và kính trọng Thầy Cô tuyệt đối, xã hội tin như vậy. Học trò chúng tôi đặt niềm tin vào những người lái con đò trí thức, đưa chúng tôi vượt qua sự ngu dốt để trưởng thành.

Tôi xin lỗi những người có nhiệt tình và tâm huyết. Những người tài năng và sống rất xứng đáng. Những người đã cống hiến rất nhiều tiền của và công sức để phục vụ đồng bào. Nhưng đa số đã thiếu số. Những tệ nạn của ngành Giáo Dục hiện nay đang làm buồn lòng rất nhiều người có tâm huyết cả trong lẫn ngoài nước. Ngay ngôn ngữ và cách dùng chữ lai căng, tối nghĩa bây giờ cũng là nỗi lo của những người yêu tiếng Việt. Nhất là những Nhà Giáo chân chính như các Thầy của tôi.

Ngày 20 tháng 11 mỗi năm là ngày "NHÀ GIÁO VN" Đó là một ngày tốt đẹp để học trò Tri Ân Thầy Cô. Nhưng đằng sau ý nghĩa đẹp đẽ ấy lại có rất nhiều thị phi. Phụ huynh học sinh đều phải nghĩ đến quà, mà món quà thiết thực nhất là tiền mặt. Mỗi một phong bì đưa lên thầy cô để tri ân là tiếng thở dài lo lắng của những bà mẹ nghèo chạy com từng bữa.

Nghề Giáo là một nghề cao đẹp nhất trong các loại nghề. Bằng chứng là chúng tôi đã hay quá tuổi 70, mỗi năm vẫn tổ chức ngày họp mặt để Tri Ân Thầy Cô. Bởi vì Thầy Cô chúng tôi xứng đáng được chúng tôi mang hoa đến tặng. Thầy cô đã cho chúng tôi một tuổi học trò đẹp tươi và trong sạch nhất. Dù chúng tôi hay con cháu thành công tới đâu, nhưng công lớn nhất cũng do Thầy Cô dạy dỗ.

Chúng tôi rất trân trọng ngày Nhà Giáo 20/11 mỗi năm vì ít nhất cũng nói lên sự quan trọng của ngành giáo dục. Chỉ xin các người làm nghề dạy học hãy nghĩ đến trách nhiệm thiêng liêng của mình mà sống cho đứng đắn. Đừng đóng gói nhân cách mình vào trong chiếc phong bì đút lót, chạy chọt. Đừng giờ nhiều chiêu trò với phụ huynh và học sinh trong công tác giáo dục để kiếm thêm tiền. Đừng than van là mình bị khinh bỉ, rẻ rúng. Hãy tấy chạy những con sâu, những tệ nạn trong ngành Giáo Dục để nhà giáo lấy lại niềm tin như trước ngày 30/4/1975.

Kính thưa Thầy Cô,

Ngày xưa, chúng con không có ngày "Nhà Giáo" để vinh danh Thầy Cô. Nhưng bao nhiêu năm qua, Thầy Cô đã nằm ở vị trí cao đẹp nhất trong trái tim của mỗi chúng con. Chúng con xin Tri Ân Thầy Cô với tất cả tấm lòng trân quý và kính trọng.

Tạ ơn Thầy Cô đã cho con một tuổi thơ quá đẹp.

Tạ ơn Thầy Cô đã thức nhiều đêm để chấm bài.

Tạ ơn Thầy Cô đã cho con một nền Giáo Dục Nhân Bản và Ưu Việt.

Tạ ơn Thầy Cô đã cho con biết yêu chữ viết, văn chương và cái đẹp của cuộc sống.

Tạ Ơn Thầy Cô biết bao nhiêu cho đủ. Con xin kính chúc Thầy Cô sức khỏe khang an và gia đình hạnh phúc.

Nguyện ơn trên gia hộ cho các Thầy Cô yêu dấu của con.

Nguyễn Thị Thêm

VỌNG TIẾNG TỪ QUY

Em
Từ đánh mắt mùa xuân
Khi anh rời vội
Cõi nhân sinh người
Đêm tàn
Khàn giọng trách trời
Như con chim nhỏ
Rạc rời oán than!

Soi gương

Phút Giây ...

Một cơn gió thoảng, một chiều cô liêu
Một chiếc lá rơi... nghe lòng đìu hiu
Màu lá còn mới nuối tiếc đây vơi...
Nhặt chiếc lá vàng chút gì đáng yêu!

Để còn dễ thương, sẽ rồi chia phôi
Tình, đời ... vẫn vương, một ngày lẻ loi
Phút giây buồn phiền, xin đừng chơi vơi
Bây giờ hãy sống ... ngày sau vơi vơi...

Lạ lẫm dung nhan
Soi lòng tím ruột
Vàng gan... trí cuồng
Dùng Zen
Vào định thông buông
Thả Tâm chấp niệm
Kim Cang tụng trì

Đêm thu
Vọng tiếng Từ Quy (*)
Âm buồn âm đạm
Buốt mi ướt hồn
Chim kêu
cất khúc ruột mòn
Nhấp lưng giọt lệ
Ôm hôn tháng ngày.
Kiều Mộng Hà
Nov. 25th 2019
(*) cùng họ với chim Quộc

Đêm nay tiết lạnh, cơn mưa lại về
Chợt nghe buốt giá ... gió đưa bên thêm
Xưa nay vẫn có ... bên những bạn bè
Xưa nay vẫn thế ... người thân êm đềm

Tôi không biết giận cũng chẳng biết hờn
Cuộc đời dù sao ... vẫn luôn vỗ về
Nỗi buồn đâu đây .. nhẹ đến rồi tan
Tôi thâm cầu nguyện ... niềm vui chợt về...

Thu Hương

THÀNH THỜI

(Cảm tác nhân đọc thi phẩm CHÂN TRỜI THƠ của
Trúc Lang-Vĩnh Đỗ
Trích tuyển tập HƯỞNG NHÀN.)

*

- Hôm nay mưa lạnh anh lười
Hẹn mai nắng ấm, chín mươi cũng xong

- Ừ thì anh cứ thông dong
Vội chi lượm, nhất long đong cả đời!
Ý Nga, 17.11.2019

LÁ CỜ VÀNG

Mai Vũ

Sáng này dậy sớm, một kỷ niệm thật êm đẹp hiện về rõ bên tôi, tôi sống lại ngày tuổi thơ khi tôi vừa học lớp năm trường tiểu học Đồ Chiểu (Tân Định). Lớp học tôi là lớp 5A, một ngôi nhà trệt nằm vào dãy cuối giữa bồn nước cho học sinh uống do Unesco tặng và nhà cầu vệ sinh, khoảng giữa là sân chơi rộng lớn, chung quanh là những lớp tư, ba, nhì, nhất bên cạnh dãy lầu sơn vàng. Cô giáo dạy chúng tôi vẽ và tô màu lá cờ Vàng ba sọc đỏ, tôi mang về nhà đưa Bố tôi sơn. Hình lá cờ và cuốn vở còn nguyên vẹn trong tôi suốt cuộc đời dù năm mươi lăm năm trôi qua rồi đó, Cô giáo tôi là người di cư, cô lớn tuổi, vẫn khấn và cũng có hàm răng đen. Cô trạc tuổi Mẹ tôi. Cô mặc áo dài lưng khòm khòm, hiền lắm. Cô gọi tôi lên bảng, hiền hòa hỏi: "Bố con vẽ cho con phải không?" Tôi cúi đầu khê: "Vâng ạ." Cô cho 8 điểm. Tuổi nhỏ hồng biết mắc cỡ là gì vì không phải mình vẽ, tôi ôm cuốn vở về chỗ ngồi lòng hãnh diện về người cha của mình. Về nhà kể Bố nghe, nụ cười Bố tươi thắm, rạng rỡ nhìn tôi thật âu yếm. Tôi học trường công, mỗi sáng thứ hai các lớp học xếp theo hàng dọc để ra sân chào cờ, một học sinh đứng nghiêm trang (thường là học sinh xuất sắc của trường) kéo lá cờ lên, những cái đầu và ánh mắt sáng ngời của tuổi nhỏ ngược lên nhìn ngọn cờ từ từ phát tung bay theo gió và rồi chúng tôi cùng cất cao giọng hát, sau đó là bài "Học Sinh Hành Khúc". Tuổi thơ ngây chẳng biết gì hết, nhưng có một cái gì đó rất linh thiêng, rất màu nhiệm trong lời ca. Tới giờ, mỗi khi đi dự các buổi lễ, cất cao tiếng hát theo mọi người là cổ họng tôi nghẹn lại, tôi khóc! Tôi thương người dân mình, kính những vị anh hùng đã hòa máu xương mình cho Tổ Quốc.

Cả năm trời nay, tôi ít có thời giờ cho chính mình, Tôi không đọc kinh, tôi tìm về ký ức, nhớ những ngày chiến tranh đỏ lửa. Hồi đó thực sự sống trong nước, nhưng tôi may mắn ở Sài Gòn không thấy cảnh chiến tranh. Nhà tôi nghèo lắm, tôi phụ Bố Mẹ làm thêm để kiếm tiền đóng tiền học cho các anh chị và cho chính mình. Khi tôi thi đỗ tú tài Bố mừng lắm, tôi ghi danh vô Luật, tương lai đang rạng rỡ thì Cộng sản vào. Bố buồn rầu viết vô

tập bìa hồ sơ, bảng danh dự, phiếu học bạ của tôi "cô Tú lỡ mùa". Bố tôi, là dân di cư, đã từng biết rõ con người Cộng sản, tôi biết Bố đau lòng lắm khi viết như vậy cho đứa con gái út, cánh cửa tương lai đã đóng kín. Giải lụa màu xanh xanh trong ngày khai giảng đại học với những thăm phán uy nghi đại diện cho công lý đã được thay bằng luật rừng của nhà cầm quyền Cộng sản.

Tôi đi làm thư ký đánh máy cho phường, một tháng được chín ký gạo cũng bị chúng xét sơ yếu lý lịch, rồi bị đuổi không cho làm vì là con nguy quân nguy quyền. Một chế độ như vậy đó, dù đã chiến thắng nhưng họ hèn hạ, trả thù đến từng đứa con dân. Nhớ về những ngày còn bên quê nhà, nhớ về người Cha thương kính tôi đã ghi lại:

Tình Cha

Xe gắn máy trở thành chiếc xe đạp,
Đường dài từ Yên Đỗ đến Hoàng Quân.
Lung con cong mồ hôi trán rịn nhuần,
Cặp chân găng nổi gân dài xanh tím,
Chở con yêu, chở mầm xanh hy vọng
Chở con yêu và chở những ước mong,
"Con gắng học cho ngày mai con nhé
Đừng như Cha vất vưởng giữa canh gà».
«Vâng con học cho ngày mai tươi sáng
Cho ngày mai Cha thăm nụ cười vui».
Rồi đời đổi chiếc xe thành cơm gạo,
Cha gọi tên con «cô Tú lỡ mùa»,
Cơm độn sắn khô ngày qua bữa
Đường công danh là thủy lợi với nông trường,
Xót con trẻ đoạn đường Cha gắng sức.
Đời cực khổ Cha giờ không còn nữa
Đất nước người con sống kiếp tha hương,
Không Cha, không Mẹ giữa đêm trường
Con tiếp nối quãng đường Cha ngày ấy,
Nuôi con thơ quên hết những nhọc nhằn.
Cha có biết nhiều đêm trường thương nhớ,
Mắt ướt nhòa con thấy bóng hình Cha
Mắt bao dung nụ cười ấm hiền hòa,
Cặp chân nổi những đường gân vì con trẻ.
Tình Phụ tử Cha dành cho con đó,
Xót lòng con mà ám cả đời con.
Đường công danh con giờ đã không còn
Con còn mãi tình Cha ngày nhỏ dại...

Tôi thường nghe một số người nói: "Mình có chòng lên vai cái khăn vàng 3 sọc đỏ rồi đợi tới ngày 30.4 hay những ngày khác nữa, gần nhất là ngày tưởng niệm 50 năm Mậu Thân sắp tới... để xuống đường la lối, kêu tên ông nọ bà kia chửi bới.... đọc cho nhau những bằng chứng dữ kiện có thật, thí dụ như Tết Mậu Thân, sau đó ôm nhau khóc, khóc nhiều... nhiều lắm và rồi sau đó chúng ta sẽ làm gì tiếp đây hay lại mau quên, nhờn nhờ đi về VN ăn chơi..." Nhưng tôi rất trân trọng, vì cũng có một lúc nào đó tâm tư người ta trở về cái thực của mình, một phút thôi, hồn thiêng sông núi về hội tụ. Nếu không có những người đi biểu tình hôm nay và ngay từ thập niên 80 tại hải ngoại, nếu không có những người kháng chiến phục quốc hy sinh vì Dân Tộc, trở về Quê Hương thì Việt Nam mình đã sa xuống vực thẳm lâu rồi. Những người tù lương tâm như nhà thơ Nguyễn Chí Thiện, thầy Tuệ Sỹ, v.v. đã thoát khỏi bản án tử hình ra khỏi nhà tù Cộng sản. Thầy Thích Thiện Minh chịu 26 năm tù với hai bản án chung thân, gần đây nhất, nhạc sỹ Việt Khang vừa được qua Mỹ. Nhờ vào sức mạnh hỗ trợ của Hải Ngoại đồng hành cùng Dân Tộc mà đồng bào trong nước đã vượt qua sợ hãi. Họ đã nói lên tiếng nói chân thực tự đáy lòng, QUYỀN SỐNG, QUYỀN LÀM NGƯỜI, làm người mà không nhục nhã. Tôi rất kính trọng những người đã hy sinh mạng sống, hy sinh gia đình mà không sợ sự trả thù của Cộng sản, những

người đó ở trong nước, đáng kính biết bao! Chúng ta dù sao ở ngoài nước, muốn nói gì thì nói, muốn làm gì thì làm. Với tôi, nhìn theo khía cạnh tốt, thì dù cho rằng những người biểu tình “chỉ đi theo”, cho rằng họ thực sự không có lòng yêu nước mạnh mẽ, cũng là điều quý rồi, vì nó nói lên một tiếng nói, biểu dương sức mạnh, bày tỏ sự chống đối việc làm sai trái của con người Cộng sản. Cũng nhờ biểu tình mà tượng Hồ Chí Minh bên Áo, bên Đông Đức đã không thành hình. Nếu không có biểu tình, không có sự phản kháng thì chắc giờ này đâu đâu cũng nhan nhản tượng HCM rồi, HỒ CHÍ MINH = CHÍNH MI tội đồ của Dân Tộc!

Gần đây những tù nhân lương tâm đâu phải tự nhiên mà Việt cộng thả: họ cũng bị áp lực nhiều bởi Quốc Tế Tự Do, bởi những người đi biểu tình, họ sợ sự thật sẽ ảnh hưởng tới “quyền tham nhũng thối nát”. Cộng sản nếu không giả vờ tự do, không giả vờ thả lỏng thì tiền vàng đâu mà chúng ăn cướp nhét đầy bụng? Nhưng tôi luôn tin rằng chế độ nào rồi cũng sụp đổ, người dân mình sẽ vượt qua sợ hãi, vì sợ hãi chỉ nữa khi mình đã sống tận cùng dưới đáy địa ngục trần gian do CS xây nên? Nay các bạn, xin đừng vội cười chê, chỉ trích, phê bình khi cho rằng chúng tôi choàng lên vai lá cờ Vàng ba sọc đỏ rồi đợi tới ngày 30/4, v.v. xuống đường la hét. Chúng tôi choàng lên vai, lên cổ lá cờ 3 sọc đỏ là để tưởng nhớ, để tri ân tới những vị anh hùng Dân Tộc, một thời đã ngã xuống, máu và xương hòa vào lòng đất Mẹ cho chúng ta có thời gian yên tâm nơi học đường, nơi mảnh đất miền Nam tự do.

Còn các bạn là ai? Các bạn đã biết ít nhiều gì về lá cờ Quốc Gia đó? Nay các bạn, lá cờ chỉ là biểu tượng cho một thời đại, dĩ nhiên lá cờ có thể thay đổi, nhưng quan trọng là TÌNH DÂN TỘC. Lá cờ Vàng chúng tôi khoác trên người là lá cờ tượng trưng cho một thời đại chính nghĩa.

Tưởng niệm Mậu Thân sắp tới, các bạn cũng đừng phê phán rằng chúng tôi chửi ông nọ bà kia, đưa ra những dữ kiện, v.v. Thời đó các bạn ở đâu? Trong hay ngoài nước mà không thấy, không biết được cảnh tang thương, kinh hoàng của người dân miền Nam, nhất là người dân Huế, những mồ chôn tập thể? CS có còn lương tri của con người không khi 3 ngày Tết là ngày thiêng liêng của dân tộc; ngày tụ hội hồn thiêng ông bà, tổ tiên về cùng con cháu; là ngày tỏ lòng kính cẩn với tiền nhân, dâng lòng hiếu thảo lên cha mẹ, ông bà; tỏ tình thương mến chúc nhau những lời hay ý đẹp vậy mà chúng thần nhiên giết hại hàng ngàn đồng bào vô tội. Xin đừng như bọn CS khát máu ở trong nước giờ này đang ăn mừng chiến thắng Mậu Thân, một bộ mặt trơ trẽn không còn biết xấu hổ khi ăn mừng trên những xác chết của hàng ngàn công dân cán chính. Ai cũng biết vào thời điểm đó chúng thực sự bị thất bại thảm hại, xua thanh niên từ Bắc vào Nam nướng không thương tiếc, làm thí quân cho chiêu bài giải phóng. Giải phóng ai? Giải phóng cái của người ta có để vợ về cho cái không có của chính mình?

Tôi yêu lá cờ Vàng từ thuở ấu thơ, khi bắt đầu cắp sách tới trường, trong đó có hình ảnh cha tôi, có hình ảnh cô giáo miền Bắc vắn tóc với hàm răng đen, với nụ cười hiền hậu, lá cờ nhỏ xíu qua nét sơn đượm thấm tình yêu Quê Hương Dân Tộc đã theo tôi suốt cuộc đời. Tôi yêu lá cờ Việt Nam của thời Việt Nam Cộng Hòa, của một chế độ nhân bản trong đó có hình ảnh tuổi thơ đầu đời của tôi, Cha, Mẹ, cô giáo. Lá cờ đó có thêm bao nhiêu vị anh hùng dân tộc đã ngã xuống cho miền Nam thân yêu, có những người vợ lính đã theo chồng cùng con đi giết giặc. Hình ảnh chị Phạm Thị Thành khi chồng là nghĩa quân Lê Văn Hùng bị tử thương, chị ẵm hai con nhỏ núp sau ụ đất với một thùng lựu đạn 16 quả, cánh tay người vợ lính vung lên, từng tiếng nổ ầm ầm cả tiếng khóc trẻ thơ. Mười lăm quả lựu đạn vút đi ngăn chân địch, chị đã tự sát với 2 con theo chồng là nghĩa quân Lê Văn Hùng đi vào cõi vĩnh hằng để lại sự kính quý cho đời. Còn nhiều nhiều lắm, biết bao anh hùng chiến sỹ vô danh... Tôi biết lá cờ sẽ đi trọn cuộc đời với tôi trên mảnh đất tha hương này, trong lá cờ đó vẫn vang vọng tiếng nói đầy cương quyết của những vị tướng giữ thành: “Làm tướng mà không giữ được nước, được thành thì phải chết theo thành, theo nước.” Câu nói đó như một lời nhắn nhủ, như một hịch truyền cho thế hệ mai sau “phải giữ vững cõi bờ, đừng để rơi vào tay giặc!” Tôi sẽ kể cho các con tôi về nguồn gốc của Quê Hương Việt và vì sao chúng tôi có mặt nơi mảnh đất tạm dung này. Tôi sẽ kể cho các con tôi nỗi khổ của dân do bàn tay Cộng sản gây ra, trong đó có những bà mẹ VN với đôi bờ vai gầy guộc, gồng gánh chạy giặc những trên những đoạn đường gian khổ như nhà thơ yêu nước Hoàng Phong Linh đã diễn tả qua lời thơ “Cuối Đường Mẹ Đi”.

Kính dâng tình yêu này của tôi đến hồn thiêng sông núi. Nước Việt của chúng ta sẽ được hồi sinh. ME VN OI CHÚNG CON NGUYỄN XÂY DỰNG LẠI QUÊ HƯƠNG (thơ của Hoàng Phong Linh)

Cuối Đường Mẹ Đi

(Quê hương, những ngày di tản đầy máu và nước mắt, trong tháng Tư 1975)
Bài thơ này được nhạc sỹ Phạm Quang Ngọc, Úc Châu phổ thành nhạc.

Mẹ già đi từ Cam Lộ
Nước mắt chảy mềm Gio Linh.
Gia tài không đầy đôi rổ,
Mẹ nhìn máu lửa Thần Kinh.
Đá đỏ mồ hôi: Thạch Hãn
Chạy dài đến đỉnh Hải Vân,
Leo đèo, Mẹ như mê sảng
Chân voi: sung đôi bàn chân!
Mẹ đi giữa trời thiêu đốt
Thây con lớp lớp trái dài.
Dọc theo con đường số Một
Năm bên dăm củ sắn khoai.
Tam Kỳ chạy vô Quảng Ngãi
Bầy con đói khát bên đàng.
Biển người xô nhau quần quai
Ngã dân... trong tiếng khóc than,
Mẹ vào Qui Nhơn, Phú Bổn,
Nhìn trời khói lửa Pleiku.
Đoạn đường mang tên Mười Bốn.
Thành mồ hoang lạnh thâm u.
Thây ai quàng manh chiếu rách,
Bàn tay nào với trời cao?
Ngập vùng tang thương Darlac,
Chân đi, Mẹ khóc nghẹn ngào.
Máu chảy lan dần mặt đất
Nha Trang chết vạn đàn con.
Vào Nam, tuổi già lây lất
Về đâu? Nẻo sông không còn!
Cần Thơ, Hà Tiên, Rạch Giá
Mẹ lần đến mũi quê hương.
Cà Mau nhìn ra biển cả
Tàn hơi, Mẹ chết bên đường!
Mẹ già đi từ Cam Lộ
Cuối đường, chết mũi Cà Mau.
Trọn đời sống trong đau khổ
Chết còn trông thấy khổ đau!
(Hoàng Phong Linh = Võ Đại Tôn)

Quét Lá Trong Tâm

Mùa thu ngắm lá vàng trên cây đẹp tuyệt vời nhưng bây giờ là cuối thu, lá trên cây rụng cũng khá nhiều nên chúng ta quét lá sân trước vườn sau cũng mệt nghỉ. Cây hồng, cây lê ở vườn sau nhà người viết lá đã rụng đầy sân nhưng phu quân của tôi cứ hẹn "anh sẽ quét nhưng vẫn chưa chịu quét" giống như thi sĩ Hồ Zánh ngày xưa đã ngọt ngào nhắn nhe người yêu trong bài thơ Ngập Ngừng của ông:

"... Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé,
Tôi sẽ trách - cố nhiên - nhưng rất nhẹ..."

Còn tôi thì khi thấy đồng lá vẫn còn nằm chình ình trong sân chưa được chàng thu dọn thì thật tình tôi bực mình hết sức và dĩ nhiên tôi cũng sẽ làm thơ

"... Anh cứ hẹn... nhưng vẫn chưa quét lá
Tôi sẽ trách... dĩ nhiên... là bực lắm"

Vì tôi vẫn là người bình thường trong thiên hạ vẫn còn bị thất tình lục đục chi phối và tôi cũng cần học quét lá trong tâm mới được. Smile!

Nhân chuyện "quét lá sân nhà" người viết nhớ đến một bài viết hay hay về việc quét lá sân chùa đã đọc trong Thư Viện Hoa Sen, người viết xin trích một đoạn mời bạn cùng đọc cho vui nhé

Đông dài chuyện quét lá sân chùa

"... Có lẽ từ rất lâu xưa rồi, cây chổi, sân chùa lá vàng và chú tiểu là bộ ba khó thể tách rời, cũng như quét sân là bài học vỡ lòng cho những cậu bé để cánh cổng tam quan dẫn lối cuộc đời.

Tôi cũng không ngoại lệ. Có nghĩa từ buổi sáng đầu tiên rời nhà vào chùa ở là đã cầm cây chổi ra vườn quét lá. Rồi lớn lên một chút, đọc "Thiên Thần Quét Lá" của Vĩnh Hảo, tiếng chổi vọng xa thêm một chút vào tâm hồn. Rồi lại lớn thêm chút nữa, đọc "Thiên Long Bát Bộ", tiếng chổi xào xạc của vị tăng Vô Danh võ công cao tuyệt, hàng ngày phát phờ đưa giữa Tầng Kinh Các Thiếu Lâm Tự lầy lùnh thiên hạ, đã bay mênh mông trên khung trời hoài mộng tuổi hoa niên.

Thật lòng mà nói, những dòng đẹp để vừa viết ở trên chỉ đẹp trong tâm tưởng (tâm hay tưởng tượng) thôi, còn thực thế thì có hơi khác!

Tôi còn nhớ thuở làm điệu ở chùa, quét sân là một công việc rất đáng chán. Gần như làm vì bổn phận bắt buộc mà lại phải thi hành vào lúc năm giờ sáng, thời điểm chỉ muốn ngủ chợp nhoáng thêm một miếng sau buổi kinh khuya gật gù nên thỉnh thoảng lại có vài chú (trong đó có người viết) "*trốn nghĩa vụ*" bị bắt quỳ nhang.

Một chuyện mắc cười nữa là tình trạng mất chổi. Thông thường mỗi chú sẽ được phát một cây chổi, xem như phương tiện lao động riêng và có trách nhiệm giữ gìn cho đến đợt phát tiếp theo. Vậy là hồn ai nấy giữ. Chú thì lấy sơn đánh dấu để nhớ mặt nhau, chú lại viết tên mình để xác định chủ quyền. Sau đó mỗi người tìm chỗ riêng mà cất: nào là dưới gầm đơn (giường nhỏ trong chùa), nào là góc khuất bí hiểm nào đó, có chú còn đem cất đâu đâu trong mấy lùm cây! Ăn chắc mặc bền đến thế, vậy mà được tuần đầu an ổn, sau đó, một buổi

sáng tinh mơ đẹp trời, sẽ có chú mắt nhắm mắt mở (sau giấc ngủ năm mươi phút tranh thủ) ra nơi giấu chổi để bắt đầu công việc, rồi sực tỉnh quáng quàng vì phát hiện phương tiện lao động của mình không cánh mà bay. Vậy là chú ta sẽ chạy quanh chùa để tìm cho ra tài sản. Hết đến người này đòi xem dấu tích lại qua người kia muốn kiểm tra tên họ.

Nếu may mắn thì phát hiện ra chổi mình đang được ai đó “mượn” dùng đỡ, còn không sẽ phải chờ người khác xong rồi mượn quét. Có những khi không kịp, đến giờ ăn cơm, quý thầy đi kiểm tra, thấy phần sân ai chưa quét thế nào cũng bị quỳ nhang. Rồi đâm ra kiện cáo, phân bua, xét xử...! Tôi để ý thấy một điều rất ngộ: thường những chú mắt chổi nhiều nhất là những chú cất kỹ nhất...”

Thông Định

(Nguồn: Trích trong Thư Viện Hoa

Sen)

Bây giờ mời bạn đọc bài "Nhặt Lá Rụng Trong Tâm" dưới đây rất hợp với chủ đề " Quét Lá Trong Tâm" mà người viết muốn học hỏi hôm nay. Hy vọng rằng Bạn cũng muốn học như tôi.

Nhặt lá rụng trong tâm

Sư Đỉnh Châu và một vị sư ngồi đọc kinh kinh ở sân chùa, đột nhiên một trận gió thổi đến, lá trên cây rụng xuống khá nhiều. Đỉnh Châu liền khom lưng nhặt từng chiếc lá bỏ vào trong đũa. Vị sư bên cạnh thấy vậy bèn nói:

- Không cần nhặt đâu, dù sao sáng ngày mai chúng ta cũng phải quét mà!

Đỉnh Châu không cho là như vậy nên nói:

- Không thể nói như vậy, tôi nhặt thêm một lá, sân sẽ sạch thêm một chút.

Vị sư lại nói:

- Lá rụng nhiều như thế, nhặt phía trước nó lại rụng phía sau, làm sao mà nhặt hết được?

Sư Đỉnh Châu vừa nhặt vừa nói:

- Không sạch lá rụng ở trên mặt đất nhưng với lá rụng trong đất tâm thì cũng có lúc tôi nhặt sạch.

Vị sư nghe rồi, hiểu ra việc nhặt lá rụng của Đỉnh Châu cốt là nhặt những phiền não vọng tưởng trong tâm. (Theo *Hoa Linh Thoại*)

BÀI HỌC ĐẠO LÝ:

Quét chùa, một hình ảnh và việc làm quen thuộc của các tiểu tăng, vì “con sãi ở chùa lại quét lá đa”. Nhất là đối với những ngôi chùa thâm u, nhiều cổ thụ thì lá rụng vô số và quét lá vàng rơi là việc gần như liền tay của các chú tiểu và những vị Phật tử công quả, gieo phúc với chùa.

Trước đây, mỗi lần đến chùa ngồi nhàn nhả niệm Phật thì các sư thường trao cho tôi một cây chổi tre, bảo quét chùa cho có phước. Lại, quét chùa thì cũng như quét nhà thôi, có khác gì đâu, vậy thì tại sao quét chùa lại có phước? Cũng có thể làm việc cho chùa nên có phước, ngày ấy tôi cũng chỉ biết vậy thôi.

Rồi duyên lành đến, một vị sư đã dạy tôi cách quét chùa. Sân chùa lá rụng hoài, dĩ nhiên phải quét mãi không thôi. Sân chùa phải sạch mới trang nghiêm chốn thiền môn, cũng như tâm của mình cần tĩnh lặng thì Phật trong tâm mới hiển bày. Do đó, quét lá vàng rơi trên đất cũng đồng thời quét luôn những phiền não rơi rụng trong tâm. Vì quét sạch bụi trần phiền não trong tâm nên mới tạo ra phước đức, sống hạnh phúc an lành.

Và từ đó đến nay cũng đã nhiều năm, tôi vẫn hành trì pháp môn “quét chùa” trong im lặng, bền bỉ và liên tục. Tôi nhận ra rằng phiền não trong tâm nhiều hơn lá rụng sân chùa gấp nhiều lần. Dù nhiều nỗi phiền nhưng do kiên trì quét dọn, không bao giờ ngừng nghỉ, không đợi đến ngày mai nên rắc rối thưa dần và bình an ngày càng thêm lớn.

Mới hay, người biết tu và thực tu thì dù làm bất cứ việc gì cũng là phương tiện để dọn dẹp và trau dồi thân tâm nghiêm tịnh. Từ quét lá, làm vườn, trồng cây cho đến dịch kinh, viết sách, tụng niệm cũng chỉ để “an tâm”. Nếu không hướng đến mục tiêu làm trong sạch thân tâm thì mọi việc dù mệnh danh Phật sự cũng phù du và cạn cợt.

Như sư Đĩnh Châu chỉ làm một công việc bình thường là nhặt lá vàng rơi ở sân chùa nhưng kết quả thì diệu dụng vô cùng. Vì đó là một quá trình hướng đến thanh lọc nội tâm thanh tịnh, không còn phiền não và chấp thủ. Tu tập là một người làm vườn, là thiên thần quét lá lúc nào cũng dọn dẹp vườn tâm trở nên đẹp đẽ và trang nghiêm.

Bạch Vân

(Nguồn: Trích Giác Ngộ online)

Vài ngày trước đây, nhạc sĩ Võ Tá Hân nổi tiếng với những ca khúc Phật giáo của ông, đã gửi email đến người viết cho biết ông vừa phổ nhạc bài thơ "Cuộc Đời Trần Thế" của tôi và một số nhạc mới vào playlist "50 Bài Thiên Ca" của ông dưới đây:

[50 Bài Thiên Ca - Võ Tá Hân phổ nhạc](#)

Người viết thật là vui mừng và cảm động với sự ưu ái của nhạc sĩ Võ Tá Hân khi bài thơ Thiên Cuộc Đời Trần Thế của mình đã được ông phổ nhạc, làm youtube và do chính nhạc sĩ VTH hát và được có tên trong danh sách các bài Thiên Ca hay do ông sáng tác.

Xin thành thật cảm ơn nhạc sĩ Võ Tá Hân và xin trân trọng giới thiệu youtube đến quý thân hữu và xin kính mời thưởng thức

[50 Bài Thiên Ca - Võ Tá Hân phổ nhạ](#)

Và mời quý bạn vào xem:

Cuộc Đời Trần Thế

Nếu cuộc đời chỉ là quán trọ
Khách trần gian lui tới rộn ràng
Bạn hiền ơi! quãng gánh đa mang
Mà vui sống câu kinh phổ độ

Nếu cuộc đời chỉ là bể khổ
Bến tử sinh một cõi đi về
Bạn hiền ơi! Hãy dứt con mê,
Tìm nghĩa sống thương yêu thân ái

Nếu cuộc đời vắng mây tụ tán
Thoáng hợp tan, sáng nắng chiều mưa
Bạn hiền ơi! Thương mấy cho vừa,
Kỷ niệm cũ, ân tình xưa đó

Nếu cuộc đời trăng khuya mờ tỏ
Làm đổi thay, thay đổi đất trời
Bạn hiền ơi! lưu lạc muôn nơi,
Đêm thanh vắng, nhìn trăng nhớ bạn

Nếu cuộc đời tuyết sương chuyển hoá
Lạnh trên cao, đổ tuyết trần gian
Bạn hiền ơi! khắc phục gian nan,
Vững nghị lực, giúp ta giúp bạn

Nếu cuộc đời như hoa buổi sáng
Đóa phù dung sớm nở tối tàn
Bạn hiền ơi! làm đẹp nhân gian,
Bằng ánh mắt tình thương diễm tuyệt

Ôi! "mây tản, tuyết tan, hoa tàn, nguyệt khuyết" *
Cuộc đời ta khó tránh chuyện hợp tan
Hãy thương yêu, cho dẫu có muộn màng
Qua bến đò, ta khó mong gặp lại!

Sương Lam

* trích trong Tài ứng đối thứ ba _ Mạc đình Chi (www.vi.wikipedia.org)

[CUỘC ĐỜI TRẦN THẾ - Nhạc: Võ Tá Hân - Thơ ... - YouTube](https://www.youtube.com/watch?v=8GZNP8AC074)

[https://www.youtube.com > watch > v=8GZNP8AC074](https://www.youtube.com/watch?v=8GZNP8AC074)

Cuối cùng, xin mời bạn đọc BÀI HỌC QUÉT LÁ - Thơ Diệu Nhân - thay cho lời kết luận bài tâm tình hôm nay của người viết.

Bài học quét lá

Vâng lời Thầy con đi quét lá
Lá vàng rơi lá tả khắp nơi
Lá khô rơi như một kiếp con người
Giờ phút cuối là về cùng cát bụi.

Con vừa quét sạch một gốc cây
Quay trở lại đã thấy đầy lá rụng
Con hỏi: nếu như gió đừng rung động
Thì lá kia hẳn còn ở trên cành?

Một kiếp người cũng thế quá mong manh
Một hơi thở nếu đi rồi không đến nữa
Tạ ơn Thầy cho con bài học nhỏ
Mà thâm sâu như một triết lý không cùng.

Con ra về lòng luống những băng khuâng
Lá và con cũng trong vòng sinh diệt
Lá vừa sinh đã có mầm hủy diệt
Con vừa sinh đã hẹn có ngày đi.

Một làn gió đâu có sức mạnh gì
Mà lá rơi không thể nào cưỡng lại
Hơi thở con như làn gió ấy
Nếu không về thì con sẽ đi đâu?

Đã lâu rồi con vẫn lẩn hụp chìm sâu
Trong mê mải con đi tìm sự nghiệp
Con vẫn ước có căn nhà rộng đẹp
Con vẫn mơ con cái học thành tài.

Con vẫn mong vẫn đợi một ngày mai
Lũ con cháu trở nên người thành đạt
Con vẫn chưa có gì cho con hết
Làm hành trang khi cất bước lên đường.

Tạ ơn Thầy cho con chút tư lương
Là bài học quét lá vàng rơi rụng
Lá và con cũng có cùng số phận
Đi về đâu là do con chọn lấy con đường.

Diệu Nhân

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi)-MCTN 491-ORTB 911-112019)

Mát!

Mình mát mát bao chất chịu kỷ niệm
Đã đi ề tình đẹp đẽ cận kề
Những say mê đắm đuối rất vụng về
Thời đi học ngô nghê suav tầm sách.

Trích
tuyên
tập

VỌNG
VỀ
CỐ
QUỐC

Bao Tuổi Ngọc, Tuổi Hoa bị cướp sạch
Nghĩa bạn bè bao lưu bút thầy cô
Tình trang hoa ép, vẽ, chữ học trò
Trao lưu luyện, cổ gò tình trang đẹp!

Thơ và trình bày:

Uy Nga

Trang thơ chép trao nhau tình ngô nghê
Bạn bè ơi! Ai khếp, mờ luôn khơi?
Đoạn đường đời mỗi đĩa rẽ một nơi
Ai nhớ tới một người xa vời vợi?

Canada*19.11.2019, #7491

THÁNG 11-THẾ GIỚI

1/11- [Lễ Các Thánh](#) (còn gọi là Lễ Các Thánh Nam Nữ hoặc Lễ Chư Thánh) là một lễ được tổ chức trọng đại vào ngày 1 tháng 11 hằng năm trong Kitô giáo Tây phương hoặc Chủ nhật đầu tiên sau Lễ Ngũ Tuần trong Kitô giáo Đông phương, nhằm tôn vinh toàn thể các vị Thánh Kitô giáo đang hưởng phúc trên thiên đàng, gồm tất cả những người có tên tuổi và những người không được lưu danh.

2/11/1963- Ngày mất của [Tổng Thống Ngô Đình Diệm](#) (1901 – 1963)

Tổng thống Ngô Đình Diệm là người có công sáng lập Việt Nam Cộng Hòa, công định cư hàng triệu người Bắc di cư, công đưa miền Nam từ chiến tranh sang một thời kỳ vàng son nhất trong lịch sử cận đại, công xây dựng nền tảng kinh tế, giáo dục, văn hóa, xã hội cho miền Nam tự do.

Ngô Đình Diệm là nhà chính trị Việt Nam Cộng hòa. Ông từng làm quan nhà Nguyễn thời vua Bảo Đại, sau đó làm Thủ tướng cuối cùng của Quốc gia Việt Nam, rồi trở thành Tổng thống đầu tiên của Việt Nam Cộng Hòa (Đệ Nhất Cộng Hòa Việt Nam) sau khi thành công trong việc phế truất Bảo Đại.

Là một lãnh đạo theo Công giáo La Mã, ông bị những người theo Phật giáo phản đối vì cáo buộc thực hiện chính sách thiên vị Công giáo. Tháng 11 năm 1963, sau một loạt các vụ biểu tình bất bạo động để phản đối của Phật giáo gây ra những bất ổn nghiêm trọng, Ngô Đình Diệm cùng em trai của mình là Ngô Đình Nhu bị giết trong một cuộc đảo chính năm 1963 do các tướng lĩnh dưới quyền thực hiện, với sự hỗ trợ của tình báo Hoa Kỳ

2/11/1997 -Bão Linda tiến vào vịnh Thái Lan, khiến hàng nghìn người Việt Nam thiệt mạng, đa số là ngư dân Cà Mau ngư dân [Cà Mau](#).

3/11/1957- Liên Xô phóng tàu vũ trụ [Sputnik 2](#), mang theo chó Laika (hình), sinh vật sống đầu tiên từ Trái Đất được đưa lên vũ trụ.

4/11/1991- Cựu Đệ nhất phu nhân Philippines Imelda [Marcos](#) được Tổng thống Corazon Aquino ân xá và cho phép về nước. Tổng thống Marcos bị buộc tội ám sát Benigno Aquino, Jr., dẫn đến các cuộc cách mạng quyền lực, dân buộc Marcos từ chức và phải sống lưu vong ở Hawaii. Sau cái chết của Ferdinand, Imelda và gia đình đã được Corazon Aquino ra lệnh ân xá. Bà trở lại Philippines và được cho phép trở lại diễn đàn chính trị. Bà được bầu vào Hạ viện năm 2005 đại diện cho Leyte và được bầu lại năm 2010 đại diện cho Illocos Norte.

Mặc dù phải đối mặt với nhiều trường hợp liên quan đến cáo buộc tham nhũng, bà đã không bị giam giữ và tiếp tục sử dụng quyền lực. Khả năng sinh tồn qua những thăng trầm trong cuộc sống của bà đã khiến bà được gọi là "Bướm thép".

04/11/1995 – Thủ tướng Israel [Yitzhak Rabin](#) bị ám sát khi tham dự một cuộc vận động quần chúng tại Tel Aviv.

04/11/2008 – [Barack Obama](#) giành thắng lợi trong kỳ bầu cử Tổng Thống, trở thành người Mỹ gốc Phi đầu tiên thắng cử chức vụ này.

05/11/ 1138 – Hoàng thái tử Thiên Tộ mới hai tuổi khi lên ngôi hoàng đế triều Lý, tức [Lý Anh Tông](#), Đỗ Anh Vũ là người nhiếp chính.

05/11 /2007 – Liên minh thiết bị cầm tay mở được thành lập do Google dẫn đầu, và ra mắt sản phẩm đầu tiên là hệ điều hành [Android](#) (hình).

06/11/1860 - [Abraham Lincoln](#) được bầu làm Tổng Thống

07/11/1426 – Quân [Lam Sơn](#) giành thắng lợi trước quân Minh trong trận Tốt Động–Chúc Động diễn ra tại Đông Quan, nay thuộc Hà Nội, Việt Nam.

07/11/1659 – Pháp và Tây Ban Nha ký kết Hiệp định [Pyrenées](#), kết thúc chiến tranh kéo dài hơn 20 năm giữa hai bên.

07/11/1917 – Lenin lãnh đạo phe Bolshevik nổi dậy chống lại chính phủ lâm thời của Kerenskii, khởi đầu [Cách mạng Tháng Mười](#).

07/11/1944 – [Franklin D. Roosevelt](#) đắc cử nhiệm kỳ Tổng thống Hoa Kỳ thứ tư, tuy nhiên ông từ trần vào năm sau đó.

08/11/1278 – [Trần Thánh Tông](#) nhường ngôi Hoàng đế triều Trần cho Thái tử Trần Khâm, và trở thành Thái thượng hoàng.

08/11/1889- Tiểu bang [Montana](#) được nhập vào Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ

08/11/1927- Ngày sinh của tướng [Nguyễn Khánh](#) (1927-2013) nguyên là một cựu tướng lĩnh gốc Binh chủng Nhảy dù của Quân lực Việt Nam Cộng hòa, cấp bậc Đại tướng. Ông xuất thân từ khóa đầu tiên ở trường Võ bị Liên quân Viễn Đông do Quân đội Thuộc địa Pháp mở ra tại Cao nguyên Trung phần Việt Nam. Ông cũng là một chính khách, từng giữ chức vụ Quốc trưởng và Thủ tướng của Việt Nam Cộng hòa và kiêm luôn các chức Tổng tư lệnh và Tổng Tham mưu trưởng Quân lực Việt Nam Cộng hòa trong giai đoạn 1964-1965, nhưng chỉ ít lâu thì chính ông bị các tướng khác đảo chính hạ bệ. Theo lệnh của Đại tướng Maxwell D. Taylor (người soạn thảo kế hoạch chiến tranh của Hoa Kỳ ở Việt Nam trong thời kỳ này), ông phải rời khỏi Việt Nam để lưu vong ở nước ngoài.

Đại tướng Nguyễn Khánh năm 1964

09/11/ 1989 – Cộng hòa Dân chủ Đức tuyên bố mở cửa khẩu tại [Bức tường Berlin](#), cho phép công dân của mình được sang Tây Berlin.

09/11/1927- Những chú gấu [Pandas](#) không lồ được tìm thấy ở Trung Quốc

10/11/1775- [Hải quân Hoa Kỳ](#) được thành lập , là một quân chủng của Quân đội Hoa Kỳ. Đây là một trong số 7 lực lượng đồng phục của Hoa Kỳ. Tính đến ngày 31 tháng 12 năm 2008, Hải quân Hoa Kỳ có khoảng 331,682 người hiện dịch và 124,000 người trong lực lượng hải quân dự bị. Hải quân Hoa Kỳ có 284 tàu đang hoạt động và hơn 3,700 phi cơ. Hải quân Hoa Kỳ là lực lượng hải quân lớn nhất thế giới; tổng trọng tải hạm đội tác chiến của nó lớn hơn tổng trọng tải hạm đội tác chiến của 13 lực lượng hải quân lớn kế tiếp trên thế giới cộng lại. Hải quân Hoa Kỳ cũng có một đội ngũ hàng không mẫu hạm lớn nhất thế giới, với 10 chiếc đang phục vụ và một chiếc (USS Gerald R. Ford (CVN-78) đã được đóng và sẽ gia nhập lực lượng Hải quân vào năm 2019.

Hải quân có lịch sử từ Hải quân Lục địa được thành lập trong thời Chiến tranh Cách mạng Mỹ (1775–1783) và bị giải thể từ từ và hoàn toàn sau chiến tranh. Hiến pháp Hoa Kỳ tạo cơ sở pháp lý để thành lập một lực lượng quân sự bằng cách giao cho Quốc hội Hoa Kỳ quyền lực "tạo ra và duy trì một lực lượng hải quân".

10/11/1975- Tàu [SS Edmund Fitzgerald](#) và toàn bộ thủy thủ đoàn bị chìm sau trận bão tuyết ở Hồ Thượng (Lake Superior). Hồ Superior , kề cận với tỉnh Ontario (Canada) và tiểu bang Mỹ Minnesota về phía bắc và với hai tiểu bang Wisconsin và Michigan về phía nam, là hồ lớn và sâu nhất của Ngũ Đại Hồ ở Bắc Mỹ và lớn thứ ba thế giới (sau biển Caspi và hồ Baikal).

11/11/ 1960 – Cuộc đảo chính quân sự do tướng [Nguyễn Chánh Thi](#) cầm đầu nhằm chống lại Tổng thống Việt Nam Cộng hòa [Ngô Đình Diệm](#) bị dập tắt.

12/11/1942 – Chiến tranh thế giới thứ hai: Bắt đầu Hải chiến Guadalcanal tại quần đảo Solomon giữa quân Đồng Minh và quân Nhật Bản.

12/11/1970 – Xoáy thuận [Bhola](#) đổ bộ tại bờ biển của Đông Pakistan, trở thành xoáy thuận nhiệt đới gây thiệt hại nhân mạng cao nhất trong lịch sử. (500,000)

12/11/1990 – Hoàng thái tử [Akihito](#) tiến hành lễ tức vị tại Hoàng Cư ở Tokyo, chính thức trở thành Thiên Hoàng thứ 125 của Nhật Bản.

13/11/ 1851 – Đội Denny đổ bộ tại Alki Point, sau đó chuyển đến một địa điểm nay trở thành thành phố [Seattle](#), Washington, Hoa Kỳ.

13/11/1927- Đường hầm [Holland](#) bên dưới sông Hudson được khánh thành, nối liền Thành phố New York và New Jersey.

13/11/1942- Hạn tuổi đi quân dịch giảm từ 21 xuống [18](#).

13/11/2015 – Một loạt vụ tấn công có phối hợp xảy ra tại thủ đô [Paris](#) và khu ngoại ô [Saint-Denis](#) của Pháp, khiến 137 người thiệt mạng.

14/11/1965 – Chiến tranh Việt Nam: Mở màn [Trận Ia Đrăng](#) tại Pleiku, một trong những trận đánh lớn đầu tiên giữa quân đội [Hoa Kỳ và miền Bắc](#) Việt Nam.

14/11/1832 - [Tàu điện](#) đầu tiên đi vào hoạt động. Tàu điện hay xe điện mặt đất là một loại phương tiện chở khách công cộng chạy bằng điện trên các đường ray trên đường phố.

Thuật ngữ tàu điện thường chỉ loại phương tiện này chạy trên các phố, trong khu vực trung tâm thành phố, lấy điện từ các đường dây. Hầu hết xe điện đều chạy theo các tuyến và là một bộ phận của hệ thống giao thông công cộng của đô thị.

14/11/1968 - Đại Học [Yale](#) nhận sinh viên nam -nữ học chung.

16/11/1988 – Chính trị gia Pakistan Benazir [Bhutto](#) là người phụ nữ đầu tiên được bầu chọn tự do trở thành người lãnh đạo chính phủ của một nhà nước Hồi giáo.

17/11/1869 – Kênh đào [Suez](#) kết nối Địa Trung Hải và Biển Đỏ chính thức được hoàn thành sau gần 11 năm xây dựng.

17/11/1950 – [Đạt Lai Lạt Ma](#) đời 14 là Tenzin Gyatso chính thức thân chính tại Tây Tạng ở tuổi 15, xử lý sự vụ chính trị và tôn giáo.

17/11/1970 – Nhà phát minh người Mỹ [Douglas Engelbart](#) nhận bằng sáng chế đối với chuột máy tính đầu tiên.

18/11/1928- Phim hoạt họa Tàu hơi nước Willie của Walt Disney - Chuột [Mickey & Minnie](#) được “sinh ra”.

19/11/1863- **Diễn văn** [Gettysburg](#) huyền thoại của Abraham Lincoln

“Lincoln đã làm cách mạng cuộc Cách mạng, đem lại cho nhân dân một quá khứ mới để sống trong đó, và quá khứ này sẽ thay đổi tương lai một cách vĩnh cửu” như nhà sử học Garry Wills viết.

Bài diễn văn có sức tái tạo lại đất nước sau cuộc nội chiến tàn phá nhất trong lịch sử Mỹ. Nó toát lên tinh thần trách nhiệm cao cả nhất của tất cả những người còn sống đối với sự nghiệp tự do của dân tộc mà vì nó biết bao chiến sĩ đã ngã xuống. Nó khẳng định lại lý tưởng Tự do, Bình đẳng đã được khắc ghi trong bản Tuyên ngôn Độc lập của Hoa Kỳ, của tinh thần Jefferson, như những chân lý bất di bất dịch, và khẳng định tinh thần Trách nhiệm của mọi công dân bảo vệ và vun đắp lý tưởng đó.

19/11/1493 – [Cristoforo Colombo](#) đổ bộ lên hòn đảo mà ông đặt tên là San Juan Bautista, ngày nay là [Puerto Rico](#).

20/11/ 1902 – Nhà báo thể thao [Géo Lefèvre](#) đề xuất tổ chức một giải đua xe đạp mà sau này mang tên [Tour de France](#) .

20/11/1926- Ngày sinh của tướng [Tôn Thất Đính](#) (1926-2013), nguyên là một cựu tướng lĩnh Bộ binh của Quân lực Việt Nam Cộng hòa, cấp bậc Trung tướng. Ông xuất thân từ trường Võ bị do Chính phủ Quốc gia Việt Nam mở ra ở miền Trung Việt Nam, được sự cố vấn và hỗ trợ huấn luyện của Quân đội Pháp. Ông cũng là một Nghị sĩ giữ chức vụ cao trong Quốc hội Việt Nam Cộng Hòa. Là một trong số ít các sĩ quan được ưu ái và thăng cấp tướng trong thời kỳ Đệ Nhất Cộng Hòa. Tuy nhiên, ông lại là một trong những nhân vật chủ chốt trong cuộc đảo chính Việt Nam Cộng hòa 1963 và có liên quan đến cái chết của Ngô Đình Diệm, Tổng thống đầu tiên của Việt Nam Cộng Hòa, và người em ruột là Cố vấn Ngô Đình Nhu.

20/11/1985 – Microsoft phát hành hệ điều hành máy tính cá nhân [Windows 1.0](#), là phiên bản đầu tiên của dòng Microsoft Windows.

20/11/1998 – Nga phóng mô đun [Zarya](#) từ sân bay vũ trụ Baykonur ở Kazakhstan, là mô đun đầu tiên của Trạm vũ trụ Quốc tế được phóng.

21/11/1009 – Lý Công Uẩn lên ngôi Hoàng đế Đại Cồ Việt, lập ra triều Lý, tức [Lý Thái Tổ](#)

21/11/1970 – Chiến tranh Việt Nam: Hoa Kỳ tiến hành tập kích một [trại giam ở Sơn Tây](#) nhằm giải thoát các tù binh chiến tranh người Mỹ.

22/11/1963- Tổng thống [John F Kennedy](#) bị ám sát ở Dallas, Texas khi đoàn xe ô tô hộ tống đi ngang thành phố.

John Fitzgerald Kennedy (1917 –1963), thường được gọi là Jack Kennedy hay JFK, là tổng thống thứ 35 của Hợp chúng quốc Hoa Kỳ, tại nhiệm từ năm 1961 đến năm 1963. Sự kiện Kennedy bị ám sát vào ngày 22 tháng 11 năm 1963 là một bước ngoặt trong dòng lịch sử Hoa Kỳ vào thập niên 1960, khi khắp thế giới thương tiếc ông và các nhà lãnh đạo của nhiều quốc gia đã đi theo quan tài đưa tiễn ông về nơi an nghỉ cuối cùng. Là chính khách trẻ tuổi nhất từng đắc cử tổng thống Hoa Kỳ, Kennedy cũng là tổng thống trẻ tuổi nhất đã qua đời.

Các sự kiện chính trong nhiệm kỳ tổng thống của Kennedy gồm có: vụ khủng hoảng hỏa tiễn Cuba, xây dựng Bức tường Berlin, cuộc chạy đua thám hiểm không gian, giai đoạn đầu của Chiến tranh Việt Nam và Phong trào Dân quyền.

22/11/2005 – [Angela Merkel](#) trở thành nữ thủ tướng đầu tiên của Đức.

22/11/2010 – 347 người thiệt mạng trong sự kiện hỗn loạn trên một cầu tại Phnôm Pênh, [Campuchia](#) trong dịp Lễ hội Bon Om Touk.

23/11/1940 – Tại Liên bang Đông Dương, [Nam Kỳ khởi nghĩa](#) bùng nổ tại Nam Kỳ nhằm chống lại Pháp.

24 tháng 11: [Lễ Các Thánh tử đạo](#) Việt Nam (Công giáo Rôma).

24/11/1859 – Nguồn gốc các loài của nhà tự nhiên học [Charles Darwin](#) được xuất bản lần đầu tiên.

24/11/1894 – [Tôn Trung Sơn](#) thành lập "Hưng Trung hội" tại Honolulu, Hawaii, tiền thân của Trung Quốc Quốc dân Đảng.

24/11/1992 – Hoa Kỳ hạ quốc kỳ và rút các binh sĩ cuối cùng khỏi Căn cứ Hải quân vịnh [Subic](#) tại Philippines.

25/11/1915 – [Albert Einstein](#) (hình) công bố bài báo hoàn thiện về phương trình trường của thuyết tương đối rộng.

27/11/1895 – Tại Paris, [Alfred Nobel](#) ký bản di chúc cuối cùng, trong đó dành tài sản của mình để lập ra giải Nobel sau khi qua đời. 1895 – Tại Paris, Alfred Nobel ký bản di chúc cuối cùng, trong đó dành tài sản của mình để lập ra giải Nobel sau khi qua đời.

27/11/1940- Ngày sinh của Lý Tiểu Long Bruce Lee (1940-1973)

*****1942- Ngày sinh của James Marshall "[Jimi](#)" [Hendrix](#) (tên khai sinh Johnny Allen Hendrix)- 1942 –1970 là một nghệ sĩ ghi ta người Mỹ gốc Phi. Hendrix được đánh giá là một trong những nghệ sĩ âm nhạc có ảnh hưởng nhất trong lịch sử nhạc rock and roll.

Hendrix trình diễn trên chương trình truyền hình Hà Lan Hoepla vào năm 1967

28/11/1470 – Lê Thánh Tông ban chiếu lệnh xuất quân đánh [Chiêm Thành](#), chuẩn bị tiến hành Chiến dịch đánh Chiêm.

29/11/1899 – Joan Gamper thành lập [FC Barcelona](#), nay là một trong những câu lạc bộ thành công nhất của bóng đá Tây Ban Nha.

30/11/1999 – [ExxonMobil](#) chính thức được hình thành từ Exxon và Mobil, sau một thỏa thuận sáp nhập trị giá 73.7 tỷ USD được ký từ một năm trước đó.

DÂY DƯA VẾT BÂM

*Mỗi ngày tôi tự tập cười
Dấu tay vuốt lệ trào rơi... mắt buồn
Mỗi ngày học cách lỏng buông
Dấu tim co thắt máu luôn... ngực đau.*

*Mỗi ngày lau sạch hư hao
Vùi sâu - kẻ cả ngọt ngào đắng cay
Mỗi ngày quên quá khứ... bày
Lấp vùi chấp niệm bên ai vĩnh hằng.*

*Mỗi ngày nhận đón vết hằn
Dấu thời gian khắc trên thân xác gầy
Mỗi ngày mài đốt xương tay
Hoà cùng máu thấm đậm bài vị xưa.*

*Mỗi ngày mãi cố xẻo cưa
Phía bên góc trái dây dưa vết bâm.*

Kiều Mộng Hà

Nov 12-2019

Ở LÌ TRĂM NĂM

(Thơ Thiên vị)

*Mỗi ngày thiên định mỉm cười
Noi theo Phật dạy: yêu người như thân
Mỗi ngày tịnh hóa Tâm chân
Bào mòn ngã chấp nhận phần vô minh.*

*Mỗi ngày đọc một trang kinh
Sắc/Không buông xuống, tử/sinh bình thường
Mỗi ngày nhặt rác khu vườn
Bên trong trống vắng trầm hương ngát nồng.*

*Mỗi ngày khẩu tịnh tâm Không
Đóng trang ngôn ngữ mở lòng bao dung
Mỗi ngày tự lấy khẩu cung
Cột gom nghiệp thức nhốt chung một phòng.*

*Mỗi ngày hô gió Bát Phong
Thối tan phiền não xoá lòng sân si
Mỗi ngày viếng ngục A Tỳ
Có khi tình nguyện ở lì trăm năm.*

Kiều Mộng Hà

Nov 13-2019

CÒN CHẴNG, LỐI QUAY VỀ?

- Mình ơi! Mười một giờ rồi, ngủ đi. Có gì thì để mai làm. Thức khuya hoài không tốt cho sức khỏe đâu!

- Ừ! Gõ cái này xong anh vào liền. Mình ngủ trước đi.

Tiếng dếp xa dần. Lặn ra ngoài, nhìn theo cho đến lúc bà vợ bước hẳn vào phòng ông Hiền mới khép cửa, khóa chốt lại. Ông làm đúng theo lời căn dặn của anh bạn già: “Nhớ khóa cửa cẩn thận, kéo bà xã đột nhập, đứng lù phía sau, đọc hết nội tình thì bỏ mạng.” Ông Hiền lầm bầm: “Yes Sir” với nụ cười hóm hỉnh rồi háo hức ngồi xuống ghế, bật máy. Tim ông như run lên khi nhìn những hàng chữ đầy nghị trên màn ảnh - những hàng chữ mà ông thấp tha, thấp thom chờ đợi mấy ngày nay. Với tay lấy cặp kính lão đeo vào mắt, ông chậm rãi đọc từng chữ, từng câu, như nuốt từng giọt hạnh phúc ngọt lịm vào cổ họng đang khô khát. Thứ hạnh phúc nồng cháy mà sống với vợ gần hết đời người, ông chưa lần nếm trải.

Anh yêu dấu,

Mấy ngày nay chắc anh chờ thư em lắm phải không? (Nếu anh trả lời “không” em sẽ khóc suốt đêm nay đó nha!) Xin lỗi anh, con cảm cúm đã quật ngã em ba ngày liền không góc đầu dậy nổi. Nằm trên giường bệnh mà em cứ mãi nghĩ về anh và nhớ anh vô hạn. Chắc anh đang cười: “Chưa biết mặt mũi ra sao thì nhớ cái gì?” Anh có cười em cũng đành chịu, vì đó là chuyện của trái tim, làm sao giải thích được.

Không biết anh nghĩ thế nào về em, chứ còn em, qua lời thư nồng nàn, tình tứ, em đã hình dung ra anh, một người đàn ông đa tình với đôi mắt thiết tha, với dáng dấp phong trần, quyến rũ. Chỉ tưởng tượng thôi mà em đã cảm thấy yêu anh thật nhiều (anh có nhớ, em đã từng nói, em là người phụ nữ lãng mạn nhất thế giới không?)

Ghét anh lắm! Tự đứng ở đâu lại tìm đến, rồi nhốt người ta vào nỗi nhớ như cào xé ruột gan. Anh ơi! Có lẽ đã đến lúc mình phải hủy bỏ lời cam kết buổi ban đầu: “Hãy mãi mãi là người tình ảo, đừng tìm gặp nhau. Biết đâu... nhờ thế mà mình có thể nói với nhau tất cả: những cảm xúc, những mơ ước, những khát khao thầm kín...”

Cho em hỏi: “Sẽ có một ngày nào mình được mặt đối mặt, tay trong tay, trao nhau lời yêu thương, không phải bằng những dòng chữ vô tri mà bằng ngôn ngữ ngọt ngào không anh?”

Anh yêu! Em đang chờ một câu trả lời tựa như lòng em mong ước!

Honey! I love you.

Mỹ Nữ

Lời tình thư như ướp hương mật ngọt, ông Hiền đọc biết bao nhiêu lần mà trái tim rộn ràng vẫn chưa ngại nhịp đập. Trong giây phút choáng ngợp với tình yêu mới, không hiểu sao hình ảnh vợ ông lại thoáng hiện. Một người vợ xinh đẹp, hiền hậu và đoan trang. Nhưng chính cái đoan trang mà ngày xưa mẹ ông thường ca tụng lại khiến vợ ông không dám biểu lộ tình cảm. Chưa bao giờ bà dành cho ông một cử chỉ âu yếm. Chưa bao giờ bà bày tỏ tình yêu bằng lời thì thầm, êm ái như ông hằng mong muốn. Ngược lại, “người tình ảo”, dù chỉ mới “trò chuyện” vài lần qua “email” nhưng đã cho ông tất cả. Không e thẹn. Không ngại ngần. Ông mê mết, đắm đuối trong trò chơi như ảo, như thật, cuốn hút khó rời. Có đôi lúc, ông cũng chột dạ khi nhớ đến lời mình thường nhắc nhở mấy thằng em “ràng sống đàng hoàng, tử tế, để làm gương cho con cháu”, nhưng rồi ông tự bào chữa “đùa một chút cho cuộc đời thêm hương vị, chứ mình có ý phụ rầy vợ con đâu mà sợ.” Thế là ông lại tiếp tục dùng cái khiếu viết thư tình sẵn có từ lúc còn đi học, để tán tình yêu đương với người phụ nữ của xứ Huế mộng mơ.

Em yêu của anh,

Có thể, em sẽ không tin khi đọc dòng chữ này “anh vô cùng lo lắng và xót xa khi biết tin em bị bệnh”. Nhưng đó là sự thật. Như cái thật của nỗi nhớ niềm thương - mà anh tin là tiếng nói từ trái tim - em đã dành cho anh. Em yêu, ước gì ngay giây phút này anh được tận tay mang cho em viên thuốc nhỏ, nấu cho em chén cháo nóng và hơn hết... một ao ước rất con người đang đốt cháy lòng anh, là được ôm em vào lòng, hôn lên đôi môi hồng phụng phịu, đôi hờn của người tình trong mộng anh rất yêu thương.

Cám ơn em đã trải lòng để anh được nhìn thấy tình cảm thắm thiết, đậm đà em vừa trao cho anh. Ôi! Còn hạnh phúc nào hơn nữa...

Những ngón tay của ông Hiền miên man gõ đều trên bàn phím. Bao nhiêu từ ngữ mượt mà, trau chuốt, ông mang ra dùng hết để chinh phục người phụ nữ - ông chưa hề biết khuôn mặt và vóc dáng ra sao - đang ngự trị trong trái tim mềm yếu của ông và cũng để thỏa mãn niềm khát khao của riêng mình mà không chút đắn đo, ngại ngần. Ngay giây phút này, ông chẳng khác nào chàng thanh niên tuổi đôi mươi với ngọn lửa tình đang ngùn ngụt cháy.

Một giờ sáng, ông rón rén đi vào phòng giữa tiếng thở đều đặn, vô tư đến tội nghiệp của người vợ tám mấn, mấy mươi năm cận kề bên ông, từ khi ông còn chức tước, cho đến lúc gian nan, khốn khó trong thân phận tù đầy. Ông nằm xuống thật nhẹ nhàng, nhưng cũng đủ cho bà thức giấc để nhắc nhở ông bằng giọng ngái ngủ: “Mình uống thuốc cholesterol chưa?”

- Ba à! Tháng này ba gọi điện thoại cho ai mà bị lộ phút quá trời. Hơn hai trăm đô, con trả tiền muốn ẹo xương sống.

Đang theo dõi trận football trên TV, Kim quay sang, nháy mắt với cô em gái, giọng đùa cợt:

- Em phải theo dõi cho kỹ, coi chừng ba gọi điện thoại cho bồ nhí giống ba của Chúc đó nha. Mới tuần rồi, ông đưa đơn ly dị cho má Chúc ký. Chị em nó khóc quá chừng.

Bà Hiền đặt tờ báo đang xem xuống bàn, gỡ kính ra, giọng nghiêm nghị:

- Sao con lại đem ba ra mà so sánh với hạng người đó.

Hai đứa con gái rút vai, le lưỡi. Ông Hiền cảm thấy nhột nhạt, nên sau vài câu giả lả, chẳng ăn nhập vào đâu, ông cười gượng gạo rồi đi vào phòng. Bây giờ, tâm trí ông đang tập trung vào cuộc gặp gỡ cuối tuần, hơi đâu mà để ý ba câu nói vật vãnh của tụi nhỏ.

Lần trước, khi Mỹ Nữ đề nghị gặp mặt, ông Hiền đã viện cớ không nghỉ phép được để né tránh. Vì trót nói dối về tuổi tác, nên ông sợ khi đối mặt, Mỹ Nữ sẽ khám phá ra sự thật. “Để ‘câu con ghê’ trẻ thì mình cũng phải trẻ lại chứ”. Nghe lời ông Niên cố vấn, ông Hiền cho phép mình sụt tuổi từ hàng sáu xuống hàng năm. “Có gặp nhau đâu mà sợ?” Mấy tháng trước ông cũng nghĩ như thế, nhưng bây giờ ông mới thấy mười con số chênh lệch giữa thật và giả có thể nhận ra dễ dàng, dù ông đã đề phòng bằng câu than thở: “Nhiều người nói anh trông già hơn tuổi.” Viễn ảnh tan vỡ “cuộc tình net” làm cho ông lo sợ, nên cố gắng thuyết phục Mỹ Nữ: “Hãng vừa ký thêm mấy cái hợp đồng, nên ngưng cấp phép cho nhân viên. Vậy, tạm thời mình liên lạc bằng điện thoại để có thể nghe được tiếng nói của nhau nghe em. Khi công việc bớt bận rộn, anh hứa sẽ sắp xếp một cuộc gặp gỡ thật lãng mạn cho hai đứa mình.” Từ đó, đêm nào ông cũng chờ vợ ngủ say rồi khe khẽ bước ra hiên ngoài trò chuyện với người tình trong mộng cho đến nửa khuya. Càng trò chuyện ông càng mê mẩn cái giọng Huế nũng nịu, êm ái - dù trước kia ông thường chê giọng Huế nặng nề. Và khi sự đam mê làm lu mờ lý trí, thì ông là người nào nức muốn diện kiến cái dung nhan mà ông hằng ôm ấp bằng trí tưởng tượng.

Ngoài kia, tiếng cười vui tươi, rộn rã của ba mẹ con vẫn vang đều với câu chuyện thú vị nào đó. Thông thường, những lúc như thế này, ông sẽ nhanh chân chạy ra để nhập cuộc. Nhưng hôm nay còn một chuyện quan trọng hơn mà ông phải làm, là chọn sẵn bộ quần áo trẻ trung, hợp thời trang để chuẩn bị cho cuộc tao ngộ thật ly kỳ mà vừa nghĩ đến ông đã cảm thấy nôn nao. Ông Hiền ướm thử lên người chiếc áo khoác thật keng, quay một vòng trước tấm gương lớn, rồi nở nụ cười tự tin khi tự chấm điểm cho mình “vẫn còn phong độ như thuở nào”.

Ông Hiền lão đảo bước vào nhà. Nhìn căn phòng “family room” vắng tanh, người ông bỗng nhiên lạnh toát. Hơn bao giờ hết ông thèm nghe tiếng nói nhẹ nhàng của vợ, tiếng cười dòn tan của con. Ông nhớ bầu không khí ấm cúng, quen thuộc đó đến chảy nước mắt, khi thềm hỏi “sẽ còn không những ngày vui vẻ, hạnh phúc?” Tựa đầu vào chiếc ghế bành rộng lớn, ông Hiền nhắm nghiền đôi mắt, muốn ngủ một giấc cho quên đời, nhưng sao tất cả những gì vừa xảy ra, như một cuốn phim quay chậm, cứ lần lượt trôi qua trí nhớ của ông.

... Khi người phụ nữ với chiếc áo đầm màu hồng tím quay lại thì bàn tay ông Hiền vừa chạm phía sau vai cô ta cũng rơi xuống một cách ngỡ ngàng, hoảng hốt. Ai đây? Mỹ hay Mỹ Nữ? Hai tên chỉ là một người sao? Đôi mắt ông như đứng tròng và nụ cười trên đôi môi đỏ chót của người phụ nữ cũng tắt ngúm. Ông Hiền vịn tay vào thành ghế mà thấy trước mắt mình mọi vật như quay cuồng. Cúi đầu xuống, khép mắt lại, ông nghe tiếng giày cao gót nện trên nền gạch một cách vội vã rồi xa dần. Oan gia nghiệp chướng gì đây, hồi trời? Ông Hiền than thảm khi thất thểu lê từng bước chân nặng nề ra bãi đậu xe, lòng không dám tin những gì vừa xảy ra là sự thật. Cái giọng Huế đặc sệt của Mỹ Nữ khác xa với giọng Nam ông vẫn nghe khi tiếp xúc với Mỹ, nên làm sao ông có thể ngờ được Mỹ Nữ chính là Mỹ, người đàn bà ông vẫn thường gặp, khi hai người cùng đến chùa làm công quả. Bây giờ, ông Hiền mới nhớ lại lời nhận xét của ông Vịnh về trò chơi nguy hiểm này.

“Viết nhăng, viết cuội, gửi qua, gửi lại, bằng địa chỉ email thì không ai biết tung tích của mình. Khổ nỗi, lâu ngày lại động tâm, rồi mê mê, muội muội, cứ muốn đến với nhau cho thỏa tình. Nhưng trăm phần nguy hiểm là ở chỗ gặp mặt. Vì “người tình ảo” mà ta không hề biết tên thật, tuổi thật có thể là ‘bà tám’ nào đó trong sở làm mà ta rất ghét. Có thể là vợ của bạn ta. Mà cũng có thể là bà mẹ vợ hồi xuân của ta, nếu những người này cũng có máu thích ‘tìm của lạ’ như ta. Nói thiệt, ai còn biết xấu hổ thì khi ấy chỉ muốn độn thổ cho xong.”

Lúc đó, không những không tin, ông Hiền còn trêu ghẹo: “Kinh nghiệm bản thân của anh đó hả? Mà thôi, lo chi xa quá cho cuộc đời mất thú vị.”

Giờ thì ... cái thú vị mà ông đang ném sao nó cay xé lưỡi, đắng chát môi.

Ông Hiền vò đầu, bứt tai khi nghĩ đến ông Niên. Đúng là cái xui không hẹn giờ nó cũng lù lù đến. Có một hôm, ông Hiền vào quán café để chờ vợ đi chợ thì gặp ông Niên ngồi trong đó với chiếc laptop trên bàn. Sau một hồi chuyện vãn, ông Niên mở máy, khoe những email của ‘người tình ảo’ gửi cho ông với lời văn ướm át, mùi mẫn. Ông Hiền tỏ ý khâm phục khi biết ông Niên không phải chỉ có một, mà có đến ba ‘người tình ảo’. Một tuần sau, ông Niên gọi điện thoại ngỏ ý: “Tôi ‘sang’ lại cho ông một em, ông chơi cho biết mùi đờ.i. Ông Hiền quyết liệt từ chối. Nhưng sau nhiều lần nghe bạn thuyết phục ông xiêu lòng với ý nghĩ “Ừ! Thì chơi một chút cho vui, có ai biết ai đâu mà sợ.” Nhưng ông đâu ngờ cái vui ngắn ngủi đã trở thành đại họa lâu dài khi người trong tình mộng của ông là người nằm ở vé thứ nhất trong thí dụ của ông Vịnh – có thể là ‘bà tám’ nào đó mà ta rất ghét.

Đúng! Ông Hiền không ưa Mỹ. Lý do khiến ông có ấn tượng không tốt về người đàn bà đã một lần ly dị này là cách ăn mặc không phù hợp với môi trường đang sinh hoạt. Làm việc trong khâu nhà bếp, nên Mỹ thường xuyên ra vào chùa vào cuối tuần. Mà cứ đến mùa hè là cô ta lại mặc áo hai dây, hở ngực, trổng lưng. Người ngoài đời, đôi khi còn phải ngượng ngùng khi ánh mắt vô tình chạm vào cái mình không muốn nhìn mà phải thấy, huống chi các thầy là bậc tu hành. Đã có nhiều người nhắc khéo, nhưng cô nàng để ngoài tai, đôi khi còn nghênh mặt thách thức: “Tôi mặc vậy đó, ai làm gì được tôi?” Lần đó, trước mặt thầy, Mỹ còn cúi xuống sửa dây giày, khiến ông Hiền không ngăn được sự bức tức, nên sẵng giọng: “Đây là chùa, chứ đâu phải quán bar mà cô ăn mặc hở hang như thế.” Mỹ quay đi, không trả lời. Nhưng sau đó, ông nghe có người kể lại giọng điệu cong cớn của cô ta: “Ông hồng nhìn sao thấy tôi hở. Cho ngắm miễn phí còn bày đặt lên giọng đạo đức.”

Ngoài việc ăn mặc, Mỹ còn thể hiện khả năng “buôn chuyện”. Chuyện đời tư của ông A làng trên, bà B xóm dưới, Mỹ kể vanh vách như người trong cuộc, lại còn thêm mắm, dặm muối, cho thêm phần hấp dẫn, khiến ai cũng ngao ngán tránh xa, sợ sẽ có ngày tới phiên mình. Vậy mà... lần này, coi như ông Hiền rơi vào ổ kiến lửa. Vốn đã “cay” ông từ trước, nay Mỹ sẽ có dịp rêu rao khắp cùng thiên hạ. Tệ hơn nữa, nếu cô ta cho vài người bạn cùng dạng “loa phóng thanh” đọc những lời tình tứ táo tợn - trong đó, có lúc hứng chí ông còn đề cập cả chuyện phòng the, thì... ông không dám nghĩ thêm nữa. Dù ông Hiền tự an ủi “miệng mồm cô ta ai cũng biết, nên chắc chẳng mấy người tin”, Nhưng ruột gan ông lại rối bời khi nghĩ đến tâm lý con người là thích nghe chuyện giật gân, nhất là chuyện ấy lại liên quan đến nhân vật mình quen biết. Như vậy... không sớm thì muộn, bạn bè, hàng xóm, anh em, vợ con ông sẽ biết hết. Lúc đó, ông giấu mặt đi đâu? Nghĩ đến đây, mồ hôi ông vã ra như tắm. Sao mình có thể ngu dại đến mức không nghĩ đến hậu quả của trò chơi quái quỷ này chứ! Mấy mươi năm qua, ông đã sống một cuộc sống gương mẫu, cẩn thận trong từng lời ăn tiếng nói, từng cử chỉ hành động - những thứ thể hiện tư cách của một con người - giờ đây, chỉ một phút mê muội tất cả đã tan thành mây thành khói. Rồi... những người xưa nay vẫn kính trọng, quý mến ông, họ sẽ nghĩ gì ngoài ánh mắt ngỡ ngàng, thất vọng. Còn những ai từng có thái độ ganh tỵ đối với ông vì lý do nào đó, chắc sẽ ném cho ông nụ cười chế giễu. Ông Hiền ôm đầu trong nỗi khổ đau và hối tiếc - tựa như sự hối tiếc của đứa con gái trẻ người, non dạ khi đứng cay tự trách mình “Đúng là khôn ba năm, dại một giờ.”

Và cũng chính lúc này ông Hiền mới nhận ra sự tàn nhẫn của mình. Nhiều khi ngồi cạnh vợ mà hồn vía ông bay tận đâu đâu, mắt cứ nhìn chằm chập vào chiếc điện thoại trên tay. Khi tiếng kêu báo hiệu một cái text vừa gửi tới, thì ông vội vội, vàng vàng mở ra đọc, miệng tùm tùm cười, những ngón tay hí hoáy gõ những lời tán tỉnh yêu đương: “I love you. I miss you.” Những lúc ấy, đã không cảm thấy áy náy, ông còn ngầm thích thú, vì dễ dàng qua mặt bà vợ dốt nát, không biết gì về kỹ thuật điện tử, lại còn tin tưởng ông một cách tuyệt đối. Nhưng bây giờ ông cảm thấy lạnh xương sống. Nếu chuyện tởm tợm này đến tai con gái ông, nó sẽ đoán được ông gọi cho ai, đến nỗi vượt quá số thời gian hằng điện thoại quy định theo hợp đồng đã ký, để nó phải công lưng trả thêm tiền bằng đồng lương ít ỏi. Còn vợ ông nữa, người vợ hiền lành, nhưng rất cương quyết đã từng nói với ông: “Lỗi lầm nào của anh, em cũng có thể bỏ qua, nhưng tội ngoại tình thì em không bao giờ tha thứ.”

Mấy mươi năm chung sống, vợ ông chưa một lần lớn tiếng cãi vã, cần nhằn ông như những người đàn bà khác. Ông có khác chi một ông vua không ngại, được chịu chuộng, phục tùng hết mức. Vậy mà ông không biết tận hưởng cái hạnh phúc đang có trong tay, lại bày đặt đèo bồng, thả mồi bắt bóng. Rồi đây số phận của ông sẽ ra sao? Ông Hiền cảm thấy trên cổ mình như có một bản án nặng chịch đang treo trên đó. Án tử hay án tù ông vẫn chưa biết, nhưng chỉ nghĩ đến những giọt lệ đau đớn, bẽ bàng của vợ và ánh mắt oán trách của con, ông thấy mọi vật chung quanh mình dường như đang sụp đổ tan tành./.

Ngân Bình

Sinh Hoạt của Người Không Còn Trẻ Nữa ở Portland-Oregon

Trong bài viết Già Tây Già Ta, Bác sĩ Đỗ Hồng Ngọc có nêu ra những khác biệt giữa “Già Tây” và “Già Ta” về phương diện sinh học và văn hóa rất thú vị và dí dỏm như sau:

“Già Tây (hay Già Mỹ cũng được) thường hay dấu tuổi, nhất là phụ nữ. Già Tây, đàn ông cũng như đàn bà, thích ăn mặc đúng mốt, thường tạo dáng dấp cho trẻ ra vì xã hội Âu Tây tôn trọng tuổi trẻ, sức mạnh, nhan sắc. Già Tây thường sống cách ly với con cháu trong những nhà nuôi người già nên vui với bạn bè cùng lứa tuổi sống trong các trung tâm này.

Già Ta hay làm bộ già hơn tuổi thật. Già Ta thường được xã hội tôn trọng với tập quán “kính lão đắc thọ”. Già Ta thường sống chung với con cái, được

chơi đùa với trẻ con. Già Ta tuy có bận bịu, vất vả với con cháu, nhưng thấy vui, thấy mình còn có ích.

Tuy nhiên, Già Ta bây giờ sang xứ Mỹ, ít nhiều gì cũng phải sống theo nếp sinh hoạt của Già Tây. Ở Mỹ có nhiều chương trình, nhiều tổ chức giúp đỡ, chăm sóc cho người già khá tốt về mặt sức khỏe cũng như về tâm lý xã hội.”

(Nguồn: Trích trong bài viết Già Ta- Già Tây của BS Đỗ Hồng Ngọc, Cám ơn Bác Sĩ ĐHN)

Người viết thuộc vào lứa tuổi “Ngũ thập niên tiền, nhị thập ngũ”, được Sở An Sinh Xã hội Mỹ ưu ái gửi đến thẻ Medicare và được hưởng lương của Tổng Thống Donald Trump sau hai mươi năm làm việc và đóng thuế đầy đủ cho chính phủ. Phu quân của người viết cũng đã vui thú điền viên vì bây giờ chúng tôi đã làm tròn bổn phận công dân đối với chính phủ rồi. Có lẽ chúng tôi có sao Thiên Mã chiếu mạng hoặc có mọt ruồi mọc ở dưới chân, nên chúng tôi thích đi tiểu ngạo giang hồ, thích đi sinh hoạt ở những tổ chức dành cho “những người không còn trẻ nữa” để vui với tuổi vàng của mình.

Chúng tôi đã sinh hoạt trong Hội Người Việt Cao Niên hơn 10 năm rồi. Thú thật, chúng tôi đến với HCN với mục đích học điện toán để mở mang kiến thức về phương diện khoa học kỹ thuật điện toán để liên lạc với thân nhân, để giao du với bạn bè trên khắp thế giới qua mạng. Tuy nhiên tình cảm thân ái giữa những người cao niên mỗi ngày một phát triển tốt đẹp vì chúng tôi cùng một lứa tuổi như nhau, cùng một bên đời tâm sự như nhau nên cùng tìm đến với nhau, tìm niềm vui tuổi già nơi xứ Mỹ. Và như thế chúng tôi đã sinh hoạt khá lâu ở Hội Cao Niên này.

Hội Người Việt Cao Niên Oregon sinh hoạt mỗi tháng vào các ngày thứ bảy tuần lễ thứ 2 và thứ 4 mỗi tháng từ 9 giờ sáng đến 12 giờ trưa tại địa điểm Hollywood Senior Center. Mục tiêu hoạt động của HCNOR là để kết nối thân tình, tương thân tương trợ, chia sẻ kiến thức về phương diện sức khỏe, dinh dưỡng, đời sống gia đình, văn chương nghệ thuật, kỹ thuật khoa học, kinh nghiệm sống giữa những người cao niên tại Portland và các vùng phụ cận.

Hội viên Hội Cao Niên Oregon, trong đó có vợ chồng người viết, cũng thường xuyên tham gia vào các sinh hoạt cộng đồng: làm xe hoa vào ngày lễ Hội Hoa Hồng hằng năm tại Portland, tham dự các buổi lễ tưởng niệm Quốc Hận 30 tháng 4, Giỗ Tổ Hùng Vương, Tết Trung Thu, và Hội Xuân Tết Nguyên Đán hằng năm do Ban Chấp Hành CDVNOR tổ chức, các sinh hoạt xã hội văn học nghệ thuật, ra mắt sách tại Portland, v.v.

Qua thời gian, các hội viên Hội Cao Niên đã đi vào tuổi hoàng hạc sức khỏe yếu kém, bị giới hạn trong việc lái xe, thiếu phương tiện di chuyển, có người ra đi về miền viễn xa xôi hoặc nằm bệnh viện, v.v. nên Hội Cao Niên không còn sinh hoạt rầm rộ như trước đây.

Tuy nhiên, chúng tôi cũng cố gắng gặp mặt nhau trong các tiệc mừng sinh nhật hằng tháng để chuyện trò vui vẻ, để hỏi thăm tin tức, sức khỏe của nhau. Gần đây nhất, ông Hội trưởng Phú Nguyễn và bà Thủ quỹ Mary Nguyễn đã tổ chức các buổi tiệc mừng sinh nhật cho các hội viên tháng 9, tháng 10 và tháng 11 tại Super King Buffet cho giản tiện.

Thật tình, nếu không có sự yêu thương và sự kiên trì của vị thủ quỹ HCN Mary Nguyễn thì chúng tôi không có những phút vui bên nhau như thế, dù số hội viên không tham gia đông đảo như trước đây vì già yếu, bệnh hoạn, v.v. nhưng có còn hơn không! Smile!

Xin mời xem các hình ảnh sinh nhật hằng tháng gần đây nhất của Hội Cao Niên để từ đó người viết đã phải viết bài "Những Người Vác Ngà Voi" thay cho lời cảm ơn về sự nhiệt tình đem niềm vui nụ cười đến cho tha nhân của những người vác ngà voi trong cõi đời này, dù là trong phạm vi nhỏ của sinh hoạt "những người không còn trẻ nữa" Hội Cao Niên Oregon chúng tôi

1-Hình ảnh ghi nhận Hội Cao Niên tổ chức Mừng Sinh Nhật Hội viên Tháng 11 vào thứ bảy, ngày 9 tháng 11 năm 2019 tại nhà hàng Super King Buffet

<https://photos.app.goo.gl/Hc1VSH3hFEGTqjTt8>

2-Hình ảnh Hội Cao Niên Mừng Sinh Nhật Hội viên Tháng 8, tháng 9 và tháng 10, 2019

<https://photos.app.goo.gl/PAmEZsf4LFqYoyqc9>

Một lần nữa, xin cảm ơn vị Thủ quỹ Hội Cao Niên Oregon và một số quý vị trong Cộng Đồng Việt Nam Oregon đã chịu khó vác ngà voi.

Chúng tôi cũng đến sinh hoạt với Nhóm Sinh Hoạt Người Việt tại Trung Tâm Y Tế và Sức Khỏe Châu Á (Asian Health & Service Center) tại địa điểm 9035 SE Foster RD, Portland OR 97266 vào mỗi buổi sáng Thứ Năm từ 9:30 đến 12:00 sáng với những sinh hoạt miễn phí bao gồm:

- Gặp gỡ và trò chuyện với những người trong cộng đồng Việt Nam
- Tập thể dục
- Tập nói tiếng Anh
- Học hỏi và thảo luận về các chủ đề sức khỏe và văn hóa.
- Từ 11:00 AM đến 12:00 AM có bữa ăn trưa dinh dưỡng miễn phí dành cho quý vị trên 60 tuổi

Chúng ta đều muốn dù không cũng đã sống trên xứ Mỹ nên chúng ta có bổn phận và quyền lợi được hưởng những lợi ích an sinh xã hội của chính phủ dành cho từng lứa tuổi. Nhiều người còn e ngại hoặc không biết những tiện ích và những dịch vụ dành cho người cao niên nên đã không tham dự rất nhiều chương trình có lợi cho quý vị. Tiếc quá và uổng phí quá nhỉ!

Người viết thích hoạt động trong lãnh vực xã hội, văn hóa nên mỗi khi biết được tin tức, dịch vụ ích lợi cho cá nhân mình; nói riêng, cho đồng hương Việt nam; nói chung, thì đến tham dự sinh hoạt ngay. Nếu thấy hữu ích thì người viết tìm cách thông báo, chia sẻ đến cho mọi người cùng biết hoặc viết bài trong mục Một Cõi Thiên Nhân của người viết trên tuần báo Oregon Thời Báo tại Portland để giới thiệu cho đồng hương biết để đến sinh hoạt và hưởng dụng các quyền lợi đó kéo phí của trời.

Theo một tài liệu người viết sưu tầm được trên net thì người sống lạc quan có triển vọng sống thọ hơn. Mời Bạn đọc nhé.

Sống lạc quan có ý nghĩa tích cực của nó. Những người lạc quan gia tăng 70% khả năng sống tới năm 85 tuổi.

Các nhà nghiên cứu của trường Đại học Boston (Mỹ) đã theo dõi thái độ sống của gần 70,000 người trưởng thành tại Mỹ để đưa ra kết luận này. Theo đó, tình trạng sức khỏe tinh thần đang ngày càng được nhìn nhận, bên cạnh điều kiện thể chất, như một yếu tố quan trọng đối với sức khỏe tổng thể, giúp gia tăng tuổi thọ của con người.

Các nhà khoa học phát hiện ra rằng những người có thái độ sống tích cực sẽ sống lâu hơn. Nam giới sống lạc quan sẽ kéo dài tuổi thọ khoảng 11%, nữ giới sống lạc quan kéo dài tuổi thọ khoảng 15%. Những người phụ nữ lạc quan nhất có thêm 50% cơ hội sống tới tuổi 85. Những nam giới có thái độ tích cực nhất gia tăng 70% cơ hội chạm mốc 85 tuổi.

Theo các nhà nghiên cứu, những người sống lạc quan, tích cực có khả năng đương đầu tốt hơn với áp lực, điều này có thể làm giảm những tác động xấu đối với sức khỏe thể chất của họ.

Những người này cũng có khả năng đặt mục tiêu tốt hơn cho bản thân với niềm tin rằng họ có thể đạt được những mục tiêu hợp lý mà mình xác lập ra. Thái độ sống tích cực cũng khiến họ luyện tập đều đặn, ăn uống lành mạnh và có sức khỏe tốt hơn về lâu dài.

Các nhà khoa học ở trường Đại học Boston đã theo dõi gần 70,000 nữ giới trong suốt một thập kỷ và gần 1,500 nam giới trong suốt 3 thập kỷ. Ban đầu, các nhà nghiên cứu đưa cho những người này bảng câu hỏi để đánh giá cách nhìn nhận của họ đối với cuộc sống, để biết những người lạc quan hay bi quan, tích cực hay tiêu cực.

Tiến sĩ Lewina Lee, người tham gia dẫn dắt nghiên cứu cho hay: “Tuy các nhà khoa học đã nhìn nhận nhiều yếu tố về mặt thể chất có thể tác động tới tuổi thọ con người, nhưng chúng ta vẫn còn biết khá ít về yếu tố tinh thần đối với sức khỏe thể chất và tuổi thọ con người.”

“Nghiên cứu này có sự liên hệ mạnh mẽ đối với sức khỏe cộng đồng bởi nó cho thấy một khả năng rằng sự lạc quan có thể xem như tài sản quý báu của tinh thần con người, với tiềm năng giúp gia tăng tuổi thọ”.

Nghiên cứu cũng cho rằng chúng ta có thể học cách sống lạc quan, tích cực hơn. Thiên, các liệu pháp nhận thức - hành vi mà giới tâm lý học vẫn thường sử dụng để hỗ trợ bệnh nhân, cũng như việc viết lách có thể khuyến khích con người có thêm những cách tiếp cận tích cực đối với cuộc sống.

Nghiên cứu này đã được công bố trên một số chuyên san khoa học. Các nhà khoa học cũng có một định nghĩa khá rõ ràng về lạc quan, rằng lạc quan là niềm tin rằng tương lai rồi sẽ ổn thỏa, tốt đẹp bởi ta có thể kiểm soát được những cục diện quan trọng nhất trong cuộc đời mình. Bi quan có thể tạm hiểu là sự mất hy vọng, mất niềm tin, thường xoáy sâu vào những khiếm khuyết, thiếu sót.

Những người có suy nghĩ lạc quan có tỷ lệ mắc bệnh đái tháo đường tuýp 2 cũng như bệnh trầm cảm ít hơn, và họ sẽ sống lâu hơn nếu có sự quan tâm, kiểm soát các vấn đề sức khỏe.

Các nhà khoa học tin rằng người lạc quan khỏe mạnh hơn bởi họ có khả năng “bật nảy” tốt hơn sau những giai đoạn căng thẳng, suy sụp, bởi họ nhìn những tình huống tiêu cực này như là thách thức để vượt qua, chứ không phải mối đe dọa.

Bích Ngọc

Theo *Daily Mail*

(Nguồn: trích trong Dân Trí)

Xin phép được mượn lời của Thầy Thích Tánh Tuệ qua bài thơ dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay của người viết.

Thử Sống Cho Nhau

Cứ thử gieo ai những muôn phiền
Chân về nghiêng bước, dạ không yên...
Xôn xang như mắt vừa vương bụi
Biết nỗi buồn kia ta nhận riêng!

Hãy thử trao ai chút dịu dàng
Hạ nồng sao ngỡ lúc thu sang!
Mắt Từ đưa khắp trong trần thế
Âm áp thay nghìn tiếng hỏi han...

- Nhắm mắt một lần, để lắng nghe!
Nghe niềm đau... trải khắp sơn khê
Nhiệm màu giọt lệ thành mây khói
Đời đẹp từ khi sống vỗ về.

Cứ thử ngồi gần bên cạnh nhau
Cùng khâu vá lại những cơn đau
- Có khi, xa cách vì tâm lặng
Lắm lúc ngôn lời chia hố sâu...

Hãy thử cho nhau những nụ cười
Đất trời như mở lượng đây vui
Khi Thương và Hiếu tràn muôn lối
Cõi sống địa đàng, vui khắp nơi.
Như Nhiên - Thích Tánh Tuệ

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiền Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi MCTN490-ORTB 910 111419)

VIẾT HOA TÊN ANH

(Tặng chị KMH)

Em viết hoa chỉ một tên anh
Mỗi mẫu tự là một tình thân
Từ khi có anh, em xa lạ
Tên của bao người trong thế gian.

Nhưng tên anh thì không bao giờ
Dù mai anh tan biến như mơ
Dù mai anh xa xôi vạn lý
Tên anh vẫn tràn đầy hồn thơ.

Mùa Thu Cuối Cùng

Thu qua chưa mà hồn lạnh giá
Mùa yêu đương rộn rã lá vàng
Xếp tên nhau thì thắm gió gọi
Duyên ước tình chẳng thể ly tan.

Nồng nàn hương ấm đêm dậy mộng
Em về lá trái bước chân quen
Xạc xào như tiếng ru tình hồi!
Phơi phới hồn thu rợp bóng người.

Em viết xong rồi lại nhớ thêm
Tên anh nằm trên ngón tay em,
Những mẫu tự viết hoa lộng lẫy
Như bài thư pháp đẹp ngàn trang.

Em viết tên anh bao lần rồi
Giấy mực bao lần đầy lại voi
Chỉ một tên viết hoài không chán
Em viết hoa tên anh cả đời.

Anh đã cho em nhiều mộng mơ
Những khi nắng sớm những chiều mưa
Những lúc khóc cười trong cuộc sống
Anh vẫn bên em suốt bốn mùa.

Tên anh bỗng đẹp giữa đời thường
Em nắn nót từng mẫu tự thương
Viết lên trang giấy còn chưa đủ
Những lúc nhớ anh em gọi tên.

Anh như từ trong cổ tích ra
Dù anh được sinh bởi mẹ cha
Gặp em, anh đã là duyên kiếp
Là của nhau rồi hai chúng ta.

Anh đã là mây bốn phương trời
Mây sẽ bay về một phố thôi
Thiếp hồng viết tên mình anh nhé
Tên anh tên em. Mộng thành đôi.

Nguyễn Thị Thanh Dương
(Nov.10, 2019)

Có phải giấc mơ tình im tiếng
Thu đã về, sao lệ chứa chan?
Dòng mưa tan chảy môi hồng thắm
Chiếc lá tình xơ xác lụi tàn.

Thời gian gõ nhịp đều thỏn thức
Cây đã khô lá đã rụng vàng
Sao không thấy bóng người cuối phố?
Trái tim buồn héo hắt tình tan.

Hồn đã vỡ mộng đời thôi hết
Tình đã bay theo gió mùa sang
Còn chi đâu mảnh đời tro trọi
Chỉ trong nhau bao nỗi muộn màng.

Những mùa thu qua không tàn úa
Nắng lụa vàng hanh chim trắng bay
Giờ đây xơ xác triền mây tím
Hỏi người, mùa thu chết có hay?
Ngọc Quyên

Tình Cali

Vắng xa nhẹ thoáng chốc mười năm
Nỗi nhớ trào dâng giọt lệ thầm
Thuở ấy áo bay vờn nắng mới
Gió lay tóc xóa buồn xa xăm.

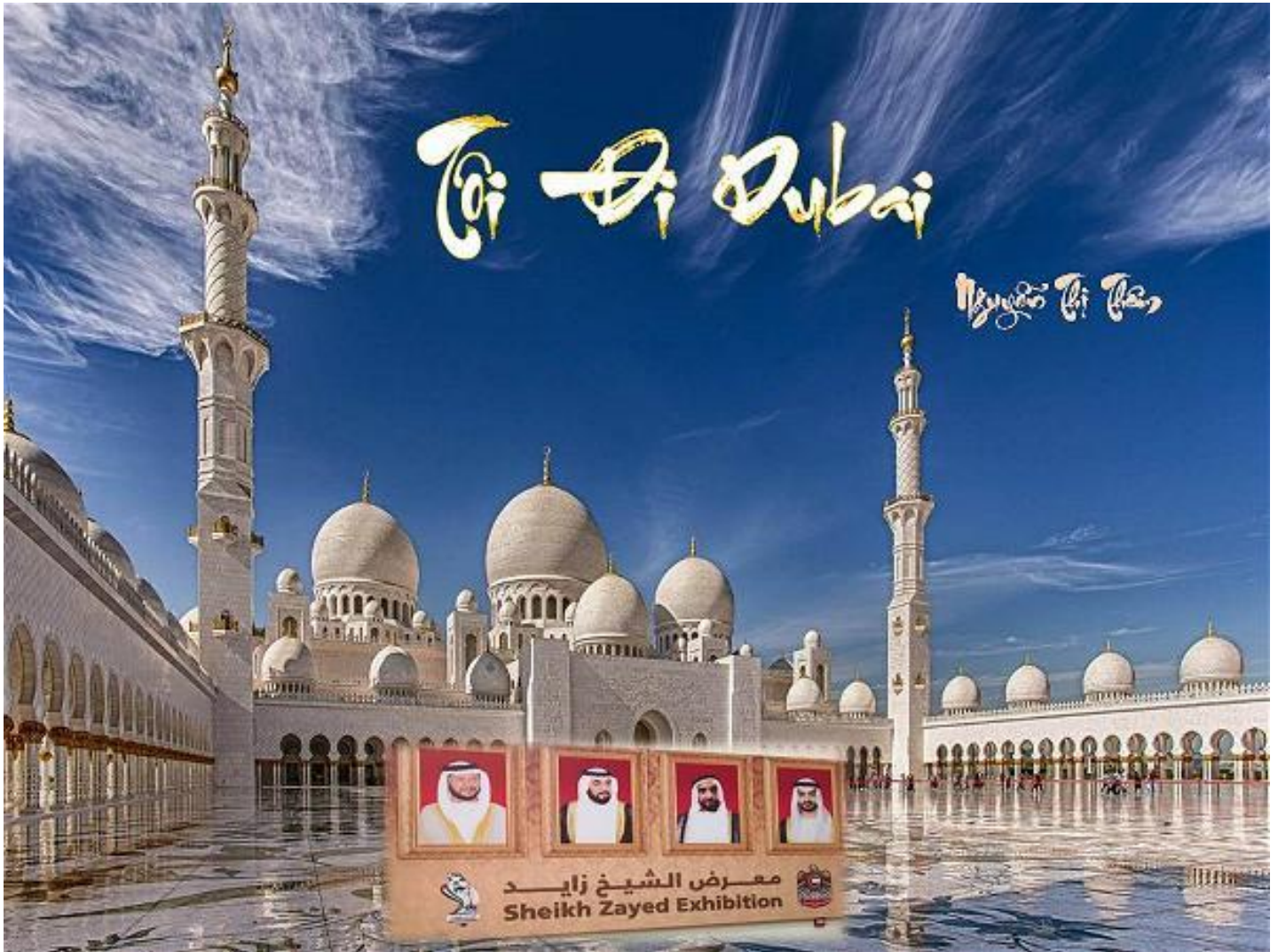
Xin bóng thời gian đừng vội vã
Hái đi trái mộng hãy còn xanh
Vòng tay hơi ấm chùng xa lạ
Trở giấc luyến lưu mộng chẳng thành.

Chiều Cali vạt nắng nghiêng nghiêng
Em vẫn là em nét dịu hiền
Con phố ngày xưa cùng nhịp bước
Ru đời nửa giấc mộng triền miên.

Hương cũ chưa phai làn gió thoảng
Chia ly hoài cảm giữ trong tim
Hẹn nhau nắng ấm ngày mai sáng
Âm hương tình mơ mãi kiếm tìm.

Đỗ Thị Minh Giang

TKH-VL
Ní Cali

Tôi vừa đi Dubai về. Một nơi mà nhiều người ao ước một lần tới thăm bởi những quảng cáo rất hấp dẫn. Dubai là một thành phố và cũng là một trong bảy tiểu vương quốc của các Tiểu Vương Quốc Ả Rập Thống Nhất gọi tắt là UAE, nằm ở phía Nam vịnh Ba Tư (bán đảo Ả Rập) chịu ảnh hưởng của đạo Hồi (Quốc giáo). Trong cả nước, Dubai là tiểu vương quốc có dân số đông nhất, có phần cởi mở và xa hoa hơn các tiểu vương quốc khác trong UAE. Mặc dù diện tích lớn thứ nhì sau Abu Dhabi và hơn 80% là sa mạc, nhưng Dubai là một nơi có những tòa nhà cao ngất ngờng với lối kiến trúc rất đặc biệt, san sát nhau tạo thành một địa điểm du lịch sang trọng. Là một tiểu vương quốc giàu có nhờ mỏ dầu và du lịch.

Tôi lại mỉm cười khi nghĩ đến Dubai bằng cái nghĩa riêng tôi. Dubai là đi máy bay. Bởi vì sau chuyến đi Dubai về tôi mệt phờ, ngất ngư cả mấy ngày vì đoạn đường bay quá sức dài. Chỉ tính giờ bay thôi cộng lại là gần 19 tiếng. (Dubai-Toronto 14 hours, Toronto-LAX 5 hours) Chưa kể giờ ngồi chờ chuyển tiếp, đến phi trường sớm để check in, kẹt xe, ...

Lý do tôi đi Dubai cũng thật bất ngờ ngoài dự tính. Chẳng là một ngày đẹp trời cách đây hơn 5 tháng em trai tôi gọi tôi:

- Chị có muốn đi Dubai không? Giá rẻ bất ngờ. Nhưng chỉ book trong ngày này thôi. Ngày mai là không được.
- Bao nhiêu mà rẻ? Tôi hỏi em.
- Tính cả tiền máy bay và tiền khách sạn 5 sao tại Dubai 7 ngày 5 đêm chỉ có 1.139\$. Chị suy nghĩ rồi trả lời liền để em book.

Thật lòng tôi cũng nghe nói nhiều về Dubai. Bây giờ còn sức khỏe, em tôi lại dẫn đi. Mình già rồi biết còn có dịp đi nữa không nên tôi trả lời đồng ý. Giao mọi sự sắp xếp cho em.

Đây là tour du lịch do Gate 1 tổ chức. Gate 1 rất có uy tín trong vấn đề tổ chức du lịch cho người Mỹ. Các tour đều chọn vào thời điểm khí hậu tốt, địa điểm du lịch an toàn. Nhưng Gate 1 muốn trực tiếp giao dịch với khách hàng nên em tôi không thể làm hết việc cho tôi mà chính tôi phải tự book vé. Đây là lần đầu tiên tôi làm việc này. Bởi mỗi lần đi chơi xa là em tôi hay con tôi lo hết cho tôi.

Gần ngày đi, Gate 1 email nhắc nhở về thời gian, chuyến bay, khách sạn... những thứ cần đem theo và những chi tiết phải biết khi đến du lịch một đất nước Hồi giáo. Tôi vô ý không đọc kỹ nên cứ tưởng giống như mỗi lần đi chơi khác, mỗi vali gửi đi phải tốn 30\$. Cho nên tôi chỉ mang theo một carry on cá nhân. Tới giờ check in tôi mới biết được gửi free 2 vali. Thế là tôi gửi carry one luôn và lên máy bay với một túi xách tay nhỏ.

Sau đoạn đường bay dài mệt mỏi, máy bay đáp xuống phi trường Dubai lúc 8 giờ tối. Người của Gate 1 ra đón, phát cho mỗi người dây đeo cổ có tên GATE 1 và rước về khách sạn. Đó là khách sạn 5 sao Pullman Dubai Jumeirah Lakes Towers, UNITED ARAB EMIRATES. Khách sạn cao, ngược nhìn mỗi mắt, xung quanh là khách sạn san sát, nhà cao tầng tiếp nối tiếp. Xe ra vào liên tục và trạm xe lửa Gamac chỉ vài bước là tới. Phía sau khách sạn dưới tầng trệt là những dãy nhà hàng, bán đồ lưu niệm, massage, chụp hình... Có một hồ nước rất dễ thương và một phong cảnh thật đẹp để chụp hình.

Chúng tôi ở tầng thứ 16 của khách sạn Pullman. Phần điểm tâm rất sang trọng và đầy đủ các món. Phòng rộng mênh mông. Nước uống rất nhiều loại đặc biệt. Phục vụ chu đáo và lịch sự. Thật tình đối với tôi bữa điểm tâm này giống như bữa ăn chính. Vì mỗi ngày đi tour ăn trưa hay ăn chiều chỉ để khỏi đói chứ thức ăn không ngon như ở đây.

Các bạn biết rồi đây là xứ sở của đạo Hồi nên món thịt heo không bao giờ xuất hiện ở bất cứ nơi đâu, dù là trên máy bay để đến đây hay đi về Mỹ.

Báo chí và các trang du lịch nói nhiều về Dubai, với những địa danh và những điểm nổi bật. Tôi

cũng xin nói về những nơi đã đi qua và những cảm nghĩ của tôi.

Trước hết Dubai nằm trong khối Tiểu Vương Quốc Ả Rập Thống Nhất (UAE). Đơn vị tiền tệ là Dirham. Hôm chúng tôi tới 100\$ US đổi được 350 Dirham. Ở đây việc mua bán hầu hết nhận tiền Dirham và giá cả không hề rẻ. Phải nói đây là một nơi có nhiều kiến trúc nhà cao tầng lạ mắt. Nhiều kiểu kiến trúc mới lạ và nổi bật. Một nơi đi đâu cũng thấy san sát chung cư, khách sạn cao ngất ngưỡng, khô khan và hiện đại.

Lá cờ của Dubai có 4 màu Đỏ, xanh lá cây, trắng và đen.

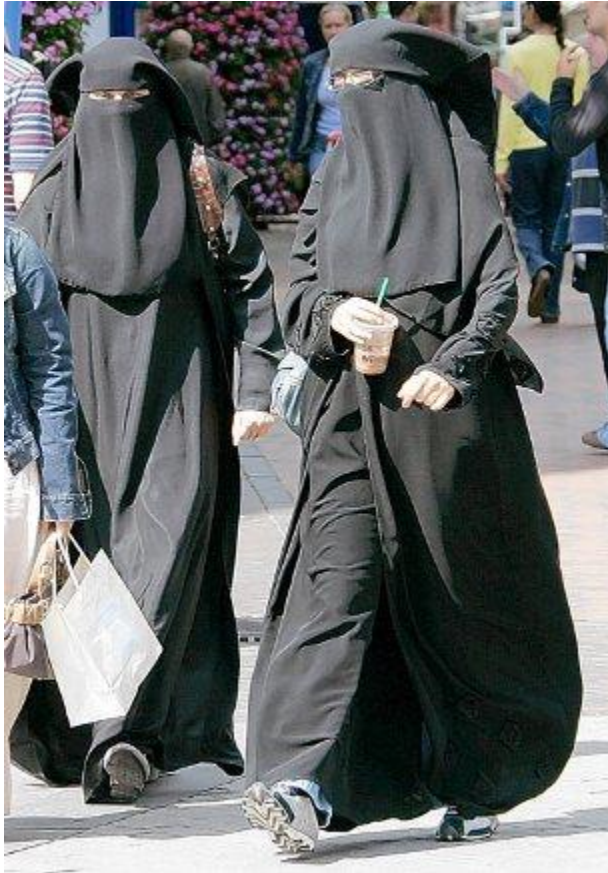

Theo lời cô hướng dẫn viên Du lịch thì Dubai phát triển giàu mạnh nhất trong khối Ả Rập vì vị vua của họ cởi mở không khát khe bảo thủ như các tiểu vương quốc khác. Ông chủ trương với vùng đất sa mạc thì muốn đất nước đi lên phải mở rộng và phát triển về ngành du lịch để hấp dẫn du khách. Ông tháo bỏ bớt các quy luật khát khe của Hồi giáo để tiếp nhận Tây phương. Ông thu nhận người dân xứ khác đến làm việc và uyển chuyển trong mối giao dịch để thu ngoại tệ. Phát huy mọi nỗ lực kiến trúc và địa điểm du lịch tiên tiến hấp dẫn nhất để quyến rũ khách hàng. Luật Hồi giáo không được uống rượu. Ông cho phép bán rượu cho du khách ở cửa hàng rượu. Chỉ bán rượu ở nơi này thôi. Chứ nếu bạn muốn mua bia hay rượu trong chợ, khách sạn, nhà hàng thì sẽ không có. Ông không dùng tiền để xây biệt điện hay làm tài sản riêng mà lấy đó để phát triển đất nước, xây nhà

housing cho những người dân Dubai bản xứ. Tạo nhiều ưu tiên và chăm sóc cho phụ nữ và trẻ con. Theo như bà ta nói, tuy là vua nhưng ông hay đi ra ngoài dân chúng, ăn mặc và giao tiếp như người dân thường. Khó ai nhận ra ông là một nhà vua. Không biết bà ta nói có đúng sự thật không, nhưng tôi thấy bà rất kính yêu và nể phục vị vua Dubai.

Dubai theo Hồi Giáo cho nên mỗi ngày 5 lần các loa vang lên lời cầu nguyện. Không phải chỉ xuất phát từ nhà thờ Hồi Giáo mà bất cứ nơi đâu trong Mall, khu du lịch... cũng có chỗ riêng biệt để cầu nguyện. Và cứ đến giờ là lời cầu nguyện được phát lớn. Âm thanh rền vang trầm trầm kéo dài nhưng không nghe rõ tiếng.

Hầu hết người phụ nữ Hồi Giáo UAE mặc "abaya" là một loại áo khoác màu đen che hầu hết các phần của cơ thể. Một "hijab" là một loại khăn quàng che kín cổ, tóc và một phần của đầu. Một số họ có thêm một cái niqab che kín miệng và mũi, chỉ để lại đôi mắt để nhìn. Hình như luật cấm họ mặc màu trắng. Màu trắng là dành cho nam giới để nói lên sự trong sạch, thánh thiện. Thật lòng tôi thấy họ toát lên một cái gì chịu đựng, thiết thòi và bị áp lực. Nóng sa mạc mà suốt đời bó mình trong lớp vải đen che kín này thì nóng nực và tối tăm cuộc đời quá.

Trái lại người đàn ông Hồi Giáo UAE rất đẹp trai, họ tự tin và hãnh diện về điều đó. Họ chăm chút cắt tỉa râu ria rất hợp với khuôn mặt. Hầu hết họ mặc "kandurah" cũng được gọi là "dishdasha" hay "thawb" là một loại áo vải trắng dài đến mắt cá. Họ đội khăn trùm đầu cũng màu trắng gọi là "ghotrah" và trên đó được giữ lại bằng một sợi dây màu đen có tên là "Egal" trông rất đẹp.

Họ sạch sẽ, sang trọng và nam tính đi bên vợ. Tôi thấy cô ta choàng khăn nhưng không che kín mặt mũi. Có lẽ chồng cô ta cho phép như vậy.

Buổi sáng đầu tiên của chúng tôi ở Dubai là đáp xe lửa đi Downtown. Xe lửa cứ 3 phút là có một chuyến, Phải chú ý tuyến đi và tuyến về để khỏi đi lộn. Giá 6 người chúng tôi là 25DH cho đi và về. Thẻ quét qua trạm cả lúc đi vào cũng như lúc đi ra. Các bạn đừng tưởng vào trạm xong là vất thẻ thì rất kẹt khi bước ra khỏi trạm. Hãy giữ cho tới lúc về nhà. Xe lửa sạch sẽ, có ghế ngồi, có móc treo cho tay vịn khi đứng. Nhưng nói thật nha. Nếu đứng gần các anh người địa phương thì nên quay mặt đi chỗ khác vì nách rất hôi. Chúng tôi thường nói đùa khi quá bốc mùi là "nguyên hủ hành mở nắp".

Trên xe lửa cầm ăn hay uống. Cầm hút thuốc, cầm nhai gum. (vi phạm phạt 200 DH). Có toa dành riêng cho phụ nữ và trẻ em. Máy ông vô ý lên toa này sẽ bị phạt 1.000 DH. Đường từ trạm vào trung tâm mua sắm dài thăm thẳm, có rất nhiều đường băng chuyên để giúp hành khách đỡ mỏi chân. Hai bên vách trong đường hầm có rất nhiều tranh vẽ giới thiệu các thắng cảnh và quảng cáo mua sắm.

ĐI ĐÒI CÁT (DESERT SAPARI)

Tour đầu tiên của chuyến du lịch là "Halfday Desert Safari with Dinner".

Xe chỉ chở 6 người của đoàn chúng tôi tại Hotel. Tài xế là một thanh niên Hồi giáo mặc áo trắng dài chấm đất, đầu cũng quấn khăn trắng, râu ria khá nhiều. Mỗi người được để ở ghế trước mình một túi nylon để ngừa ối. Luật là không được nói chuyện làm phiền tài xế nên chúng tôi cũng không hỏi gì nhiều trên suốt đoạn đường. Để không bị khuấy rây ông ta mở nhạc lớn muốn điếc cả tai. Những bài hát nhạc điệu Ấn Độ vang lên inh ỏi khó nghe mà đành chịu. Xe chạy ra khỏi thành phố rất xa và vào trong sa mạc. Dừng ở trạm để khách đi vệ sinh và tài xế xì bốt hơi trong bánh xe. Biết xe sẽ chạy trên những đồi cát gập ghềnh, một cô em trong nhóm quá sợ không dám đi, xin ở lại

trạm để chờ. Ông tài xế trả lời không được. Đây là đường vào và sẽ ra một lối khác. Để chống ối, tôi mời mỗi người một miếng gum nhai cho tỉnh táo. Tư thế sẵn sàng đối diện những thử thách mạo hiểm.

xe vào sa mạc gập ghềnh, chạy lên những đồi cát thật cao rồi lao xuống dốc. Chúng tôi hét lên sợ hãi. Đồi cát cao, xe trườn lên, nghiêng mạnh rồi lao xuống. Cứ như thế liên tục kinh hãi. Phía trước, khoảng cách xa xa có một chiếc xe. Rồi tôi phát hiện một đoàn xe nối đuôi nhau cùng đi trên một lối. Có nhiều lúc xe như trượt bánh khi nghiêng qua một dốc cát. Xe rú lên lao mạnh rồi tuột xuống. Ruột gan tôi nhào lộn như khi máy bay bị tầng khí thấp hút hẫng. Vừa thấy triển cát giảm độ cao, thì gặp một dốc khác cao hơn. Những lần bánh xe dọc theo tuyến đường. Có một chiếc xe bị cát cản lại không lên được và khựng lại. Ông tài xế chạy quanh co, vòng vòng, nhào lên nhào xuống. Một tay vẫn lái, một tay gọi phone. Hú hồn! Chưa bao giờ tôi có cảm giác mạnh như hôm đó. Tay tôi ghi chặt ghế phía trước, miệng rắng kèm cơn sợ, nhưng không biết sao tiếng hét vẫn vang lên.

Em trai tôi ngồi trước, mở Iphone quay hình, một tay bầu chặt vào tay vịn. Khi về nhà xem lại, màn hình nghiêng ngả chỉ nghe tiếng hét, tiếng la thật tức cười. Xe dừng lại ở một triển cát thấp. Mọi

Xe vào sa mạc gập ghềnh, chạy lên những đồi cát thật cao rồi lao xuống dốc. Chúng tôi hét lên sợ hãi. Đồi cát cao, xe trườn lên, nghiêng mạnh

người trèo lên dốc cát để chụp hình kỷ niệm. Một bà cũng xồn xồn nhờ bác tài chụp hình, rồi nổi hứng bà ta đòi chụp chung. Ông ta nhất định khước từ. Tôi để ý thấy đàn ông Hồi giáo rất nghiêm, không hề bắt tay hay có cử chỉ thân mật với phụ nữ nước ngoài.

Xe chạy thêm một đôi, đường sa mạc nhào lên nhào xuống nữa thì ra đường lộ. Bọn tôi la lên mừng rỡ: "We dit it." Không ai trong đoàn bị ới. Chúng tôi đã chiến thắng bản

thân. Có lẽ vì sợ quá, la hét nhiều, hả hơi, quên ới.

Tài xế phải bơm thêm hơi ở bánh xe để chạy đường lộ. Xe chạy một đôi xa rồi quẹo vào Bedouin Campsite. Đường đi cũng lên đồi xuống dốc gập ghềnh. Họ mời dùng Arabic coffee và sẽ cười lạc đà ở đây.

Chắc các bạn nghe nói cười lạc đà thì hào hứng và thích thú lắm. Được đi Dubai, viếng sa mạc, cười lạc đà... đã thiệt.

Nghe tôi kể nè: đây là thời điểm tốt nhất để đi Dubai vì mùa nắng nóng đã đi qua. Do đó nhiều đoàn du lịch về đây. Tour "Desert Safari" là tour chính không thể thiếu của Dubai. Lạc đà thả ra để phục vụ du khách lúc đó chỉ có 3 con được lót vải màu mè trên lưng. Mỗi con chở hai người. Con trước nối với con sau bằng một sợi dây, do một người này ôm nhóm điều khiển. Hình ông ta nè.

Lạc đà phải nằm bẹp thế này để du khách leo lên.

Bạn biết không, nhìn con lạc đà tôi bắt nhả không muốn đi. Bởi

vì chúng thật cao, mỗi lần quy xuống để khách lên ngồi thật là tội nghiệp. Khi khách đã ngồi yên vị, chúng phải đứng lên. Hai chân chịu đựng để đứng dậy thật khó khăn. Người tôi lao về phía sau rồi đảo mạnh khi hai chân sau đứng lên được. Chúng bị bịt kín cả miệng, nên tiếng kêu bị ứ lại thê lương lắm. Khi cả ba con lạc đà đã đứng lên hết, người này dẫn con đầu tiên đi, 2 con sau cứ thế mà theo. Chỉ một đoạn đường ngắn thôi độ vài chục thước là quay trở lại. Cốt ý là để cho họ chụp hình để bán. Tới chỗ cũ, con vật lại một lần nữa bị bắt khụy chân nằm dài để khách xuống. Đầu tôi lại chúm mạnh về phía trước rồi trở lại thẳng bằng.

Tội con vật, người nài ghì kéo, la hét để điều khiển nó. Một buổi chiều biết bao du khách tới thăm. Từng đoàn sắp hàng cứ lần lượt 2 người lên yên một con. Có một bà thật to con, một mình bà ta đi thôi mà con lạc đà đứng dậy lão đảo thật thương. Lúc chúng tôi đi vào trong, các đoàn khác đang sắp hàng chờ đợi. Thật bất nhẫn khi chúng ta chỉ để có một tấm hình phải bắt con vật quý xuống đứng lên bao lần tội nghiệp. Tôi sẽ không đi lại nơi này một lần nào nữa vì thấy mình thật ác tâm và thiếu tình thương.

Tới đây chúng tôi sẽ được phục vụ ăn Barbecue và coi múa bụng gọi là Tanoura dance show.

Đó là một bãi cát trắng thật rộng được trang trí, sắp xếp làm một sân trình diễn văn nghệ có phục vụ ăn uống. Ở giữa là một sân khấu có trải thảm. Xung quanh là những dãy bàn thấp. Ghế ngồi là một bọc vải khá to mềm mềm khi ngồi lên. Xung quanh là những quầy nước uống với các loại trà. Nhân viên của Gate 1 đón tiếp đoàn và mời vào bàn. Bạn có thể chọn uống một trái dừa tươi hay ăn một trái bắp nướng, vài loại snack tự chọn. Phần bữa ăn Barbecue chẳng có gì ngon. Thịt nướng khô và nhạt, các món đi kèm không hấp khẩu vị. Trái cây lèo tèo, cắt nhỏ... Nói chung ăn cho có chứ về khách sạn ăn mì gói ngon hơn.

Thời gian chờ đợi quá lâu và câu giờ cho mấy người bán đồ lưu niệm đi tới bàn quảng cáo mời mọc. Hình lúc cưỡi lạc đà cũng tìm đến tận nơi để mời mua, giá cả cũng tạm được. Bắp nướng lúc mới vào là free, sau họ lại đem đến mời thì một trái là 10dh.

Nhạc cứ mở vang lên giữa sa mạc về đêm. Từng đoàn người vào ngồi chật kín các bàn. Đợi mãi, đợi mãi, một người vào cuốn lại lớp thảm ở giữa sân khấu. Loa vang lên giới thiệu nghệ sĩ. Đó là một nam vũ công mặc đồ khá lạ, lấp lánh những hạt sắc sỡ ra biểu diễn quay. Ông ta quay liên tục, đủ kiểu, nhiều tư thế xoay tròn không ngưng nghỉ. Thật là khâm phục độ bền bỉ và điều luyện của vũ công này.

Hết màn này xong, lại ngồi chờ tiếp. Mãi sau mới có nữ vũ công ra. Đèn tắt cô ta xoay người uốn éo và múa giữa màn đêm như cánh bướm tung bay sắc màu rực rỡ. Đèn bật sáng, cô tay cỡi lớp áo bướm nhạt thanh gươm. Cô ta múa bụng và cả thân thể mềm dẻo. Thanh gươm được để lên hông nhưng không hề rớt. Thanh gươm được để lên đùi, trên đầu trong tư thế vẫn uốn éo lác lác. Thân thể cô ta mềm mại, những cơ bụng co bóp uốn lượn thật điêu luyện và nghệ thuật. Một màn múa rất đẹp

Chương trình hết, trời đã tối, từng đoàn người ra cửa theo người hướng dẫn ra xe của mình. Thoát khỏi vùng ánh sáng rực rỡ của đèn điện, bên ngoài tối thui. Tài xế mở đèn pha và nổ máy. Thật đáng sợ, giữa màn đêm dày đặc, những cây cọ đứng chơ vơ trên những đồi cát, ông ta len lỏi, lách né, chúng tôi ngồi im nín thở chịu đựng.

Quả thật trăm hay không bằng tay quen. Kinh nghiệm lái xe phục vụ khách du lịch đã tạo cho ông ta lái xe như đi xiếc. Ra khỏi vùng sa mạc chúng tôi mới yên chí là mình bình yên.

Về tới khách sạn đã hơn 10 giờ đêm. Chúng tôi phờ phạc về phòng. Tắm rửa và lên giường, ngủ say không biết trời trăng mây nước. Một ngày tại Dubai nhiều mới lạ. Ngày mai thêm một hành trình mới: DUBAI CITY

TOUR. Mời các bạn xem video Tanoura dance show mà tôi đã quay bằng iphone và làm thành YouTube:
<https://www.youtube.com/watch?v=PB2UMpfhzQQ&feature=youtu.be>

Nguyễn Thị Thâm

Một Khi

Một khi thi sĩ làm thơ
Nhặt vắn mẫu tự thần thơ vui đây
Thả về theo gió ngàn mây
Trái tim bỗng lại thơ ngây thuở nào...

Một khi tình đã lên ngôi
Sáng thương chiều nhớ bồi hồi tim tôi
Mây trời lãng đãng màu vôi
Hồn bay theo gió lòng tôi dạt dào.

Mỗi khi chiều xuống chơi vui
Trái tim thổn thức viết lời tình ca
Thời gian thâm lặng trôi qua
Lời thơ tiếng nhạc bài ca mãi còn.

Mỗi khi giọt lệ nhỏ tuôn
Trái tim biết nhớ biết buồn băng khuâng
Nắng về đan sợi mong manh
Xuyên qua ngọn lá long lanh chiều buồn.

Cuộc đời rồi cũng chia xa
Mây bay qua núi giọt sa đỉnh sâu
Mưa rơi từng sợi đượm màu
Buồn như tuyết trắng phủ đầu non cao...

Thu Hương

NGẢ MÀU TUYẾT SƯƠNG

*Trăng phiêu bồng ngậm chữ Tâm
Mái hiên Quỳnh-Mộng tháng năm bên người
Hương đêm dạ lý chôn ngòi
Trăng chênh chếch bóng ru đời phù du.*

*Sầu đeo theo lá vàng thu
Hạt sương rơi rụng âm u góc vườn
Tiếng mưa tuôn những diên cuồng
Cỏ xào xạc rồi... cội nguồn cơn mê.*

*Đất trời ảm đạm lê thê
Trời xua mây thấp, đất xê dịch thành
Âm/Dương cách một lần ranh
Mềm môi ngậm chẳng tan nhanh nhánh sâu.*

Tình ơi rồi sẽ về đâu!

CUỐI ĐỜI NÊN DUYÊN

Trái Tim không giống ngôn từ
Cho nên chỗ nó rất chừ đáng yêu
Ngữ ngôn vốn Ngã hay kiêu
Nói điều cố chấp vương nhiều thị phi

Trái Tim bí ẩn lạ kỳ
Trú trong ánh mắt nhu mì nhìn anh
Mặc cho lý trí dễ dành
Lời ngon câu ngọt... cũng đành chào thua

Trái Tim trần yếm lá bùa
Chàng như phù thủy- là vua phép màu
Đọc câu thần chú... lâu bầu
Ô hô!!! Cửa mở bùa thâm mất rồi

Trái Tim ngỡ nột một người
Ngờ đâu hoá đổi... cuối đời nên duyên

Kiều Mộng Hà

Nov. 06, 2019

DUYÊN NỢ

Trái tim đã tưởng ngủ yên
Ngờ đâu loạn nhịp nên duyên với chàng
Đẹp như cổ tích ngàn trang
Bất ngờ chàng đến đưa nàng về dinh
Sửa soạn Tiệc cưới linh đình
Phù dâu Gái Việt thắm xinh đón chào
Mọi người bàn tán xôn xao
Đám cưới Thi sĩ thảo nào lớn ghê.

Hồng Thủy-TV

Chị Hồng Thủy yêu quý

Đọc thơ cảm xúc tràn trề
Chị thương... xoá hết vụng về của em
Nhiều đêm em bỗng hiểu thêm
TẮM LÒNG CỦA CHỊ chặn rèm chắn đông
Tuổi này: “Sắc bất dị không”(*)
Có chăng còn một tấm lòng bao dung
Ngày CÔ GÁI VIỆT tương phùng
Austin đồng phục chụp chung tươi cười
Là quà BIG GIFT... trời ơi!

Gam thời gian đã ngả màu tuyết sương.

Kiều Mộng Hà

Nov. 08, 2019

kmh

(*) câu trong TÂM KINH có nghĩa: CÓ/KHÔNG
chẳng khác nhau...

ĐÔI 79 MÙA XUÂN-MÊ LINH-HÀ NỘI

(Cảm tác khi xem đoạn phim người dân Mê Linh-Hà Nội xuống đường
chống cướp đất, bảo vệ môi trường và biển đảo VN vào ngày 7 tháng 11, 2019.)

Mê Linh! Hai chữ Mê Linh,
Vọng vang khí thế kết tinh bao đời.
Noi gương liệt nữ sáng ngời.
Biểu dương ý chí của người dân Nam.
Sợ gì bắt bớ, tù giam,
Sợ gì chìm nổi công an siết vòng.
Muốn an, no ấm, thông dong,
Tự mình tranh đấu mới mong đến ngày.
Tự mình gìn giữ đất đai,
Non sông gấm vóc: Tổ dài công lao.
Mê Linh tiếng vọng ngàn sau,
Chị em ơi! Hãy mau mau kết đoàn.
Can trường, mạnh mẽ, hiên ngang,
Cứu mình, cứu nước, ác gian không còn!
Chị em ơi! Hãy dốc lòng!

Nguyễn P. Thúy

November 7, 2019

Portland Mùa Hồng Năm 2019

Năm nay Portland lạnh hơi sớm. Theo dự báo thời tiết thì nhiệt độ sẽ hạ thấp từ 26 đến 29 vào ngày 25 tháng 10, 2019 nên phu quân người viết và tôi sợ nếu trời lạnh dưới 32 độ F tức là dưới 0 độ thì hồng sẽ bị "luộc chín". Năm 1990 lần đầu tiên tôi không có kinh nghiệm về thời tiết, sáng thức dậy ra vườn thấy cả cây hồng dòn bị "luộc chín" sậm màu không ăn được đành phải vứt đi. Buồn năm phút!

Thế là vợ chồng chúng tôi ngày thứ sáu tuần rồi chàng hái trái hồng, nằng lượm trái hồng bỏ vào thùng cả hồng dòn lẫn hồng mềm, nhỏ lớn, xanh vỏ, hươm hươm. Hái tốt chứ không đợi chín cây mới hái như mấy năm trước cho chắc ăn, chỉ chừa một vài trái trên cao để làm thí nghiệm xem sao?

Ôi chào! Sáng ngủ thức dậy, chúng tôi thấy trái hồng trên cao vẫn còn tươi đẹp ngon lành như không có chuyện gì xảy ra đêm qua! Thế là chúng tôi có màn tiệc hủ hụi vì không được ăn trái hồng chín cây tươi ngọt như mấy năm trước. Lại buồn năm phút nữa! Cũng đành thôi! Bạn bè năm nay nhận quà hồng mềm nhà tôi chắc cũng buồn hai phút vì phải chờ chín mềm mới được ăn.

Bây giờ ở Portland cũng có nhiều gia đình Việt Nam trồng hồng dòn hơn hồng mềm vì dễ trồng, dễ ăn hơn hồng mềm phải đợi hồng mềm thật chín mềm mới ăn ngon nên bạn tôi thích "welcome" hồng mềm nhà tôi hơn là hồng dòn vì quý hiếm.

Tháng Mười Một, mùa thu là mùa hồng chín. Màu vàng cam của những trái hồng chín trên cây là một bức tranh thiên nhiên tuyệt tác. Đẹp lắm bạn ạ!

Cũng vì yêu màu sắc đẹp đặc biệt rất bắt mắt của những trái hồng chín đỏ, cũng vì hương vị ngon ngọt của những trái hồng mềm, dòn dòn của những trái hồng dòn cho nên người viết có trồng hai loại hồng này để lấy quả, trước là có quả ngon cúng Phật, sau đó để gia đình và bạn bè được chung vui hưởng dụng hương vị của trái cây mùa thu này.

Hai cây hồng vườn nhà người viết đã "quá lão" nên không cho nhiều trái như những năm trước nữa. Tuy nhiên, tôi vẫn có thể hái được một ít trái hồng vườn nhà để cúng Phật và để tặng bạn bè, thân nhân một vài trái hồng gọi là ăn lấy thảo cho vui. Sẵn dịp mùa hồng, người viết xin chia sẻ một vài điều về trái hồng với các bạn nhé.

Trái hồng có hai loại: loại hồng mềm và loại hồng dòn:

1.-**Hồng mềm**, trái to hình đầu dục, lớn như trái xoài cát. Khi còn sống, mặc dầu có vỏ màu cam bên ngoài rất đẹp nhưng nếu ăn vào lúc này thì rất chát vì nhựa trái hồng làm cho quít lưỡi và làm cho mắc nghẹn ở cổ họng, nên chưa ăn được. Hồng mềm phải đợi thật chín, cái vỏ ngoài thật mềm mới ăn được và mới thưởng thức được cái vị ngon ngọt nó "tao" trong miệng. Quý vị dân gốc Bắc và quý vị "lão trượng" thích ăn hồng mềm này. Ngoài chợ ít bán loại hồng mềm vì "kén" khách thưởng thức. Trong vườn cũng ít người trồng vì trái hồng mềm bị rụng nhiều hơn là trái hồng dòn.

2.-**Hồng dòn**, trái tròn và hơi dẹp, nhỏ như trái cam. Khi còn sống cái vỏ màu xanh, sẽ đổi thành màu cam đỏ khi hồng chín. Hồng dòn phải ăn lúc vừa mới chín tới, ăn vừa dòn "sực sực", vừa ngọt ngọt. Nếu để chín mềm quá, chất thịt bên trong ăn không ngon như ăn hồng mềm đã chín. Đa số quý bà thích ăn hồng dòn và ngoài chợ bán nhiều hồng dòn. Tháng 11 là mùa hồng chín. Nếu thấy "nửa hồn thương đau" của bạn rình

nguyên thùng hồng dòn về nhà để trước cúng sau ăn thì xin Bạn đừng lấy gì làm ngạc nhiên nhé!

Ở Cali trồng nhiều hồng và có vị ngọt hơn là hồng trồng ở Portland, có lẽ vì Portland nhiều mưa quá nên đã làm nhạt đi vị ngọt của hồng chăng?

Cũng nhân dịp này người viết cũng đi sưu tầm thêm nhiều tài liệu về trái hồng đem về đây chia sẻ với các bạn đọc cho vui và để quý bạn khỏi mắc công "lướt net" làm chi cho mệt.

Hồng là một loại cây ăn trái thuộc [chi](#)

[Thi \(Diospyros\)](#). Quả hồng sắc vàng cam đến đỏ cam tùy theo giống; cỡ nhỏ đường kính dưới 1 cm cho tới cỡ lớn đường kính đến 9 cm. Dáng quả hình cầu, hình con cù, hay dạng quả cà chua bẹp. [Đài hoa \(calyx\)](#) thường dính với quả khi chín.

Trái

Loài hồng phổ biến nhất cho trái là hồng [Nhật Bản \(D. kaki\)](#). Trái chín thì ngọt, ít chua, thịt mềm, có khi bị [xơ](#). Loài hồng này, nguyên thủy xuất phát từ [Trung Hoa](#), là một loài cây thay lá, thường rụng lá khi ra quả (*deciduous*). Cây hồng sau được trồng khắp miền [Đông Á](#), đến thế kỷ 19 thì du nhập vào [California](#) và [châu Âu](#). Giống (*cultivar*) **hồng mòng (Hachiya)** có dáng con cù với lượng *tannin* cao khi còn xanh nên vị chát. Phải đợi thật chín mềm mới ăn được. Giống **hồng giòn (Fuyu)** có dáng hình bẹp. Lượng tannin tuy không kém giống hồng mòng nhưng trong quá trình chuyển từ xanh sang chín, giống hồng giòn mất *tannin* rất nhanh nên trái có thể ăn được sớm hơn khi còn giòn. Để làm chóng chín, hồng mòng thường được đem [rám](#). Cách rám có thể dùng ánh sáng, khí nóng, [trấu](#), [còn](#), [thần khí](#) hay [êtilen](#) để ép chín. Quả hồng có thể ăn tươi hay phơi khô. Hồng khô cần hai đến ba tuần phơi ngoài trời rồi sấy thêm trước khi thành phẩm.

Tại Hàn Quốc, hồng khô được dùng cất rượu, làm [giấm](#)

(Nguồn: <http://vi.wikipedia.org/>)

Một tài liệu khác có nhiều chi tiết đáng chú ý hơn vì có liên quan đến sức khỏe của chúng ta. Xin mời bạn cùng đọc với người viết nhé.

Công dụng tuyệt vời của quả hồng

Hồng là một loại quả được rất nhiều người ưa thích, không những ngon, ngọt mà còn mang đến cho chúng ta những ích lợi về sức khỏe, về đẹp mà ít ai biết!

Hồng đã vào mùa, đi đâu bạn cũng sẽ gặp những quả hồng vàng ngon lành. Hồng giòn thường ăn lúc còn tươi chưa chín mềm, màu vàng, trái có hình hơi vuông; loại hồng mềm hay hồng đỏ chín nên ăn khi quả chín mềm như trái cà chua. Quả hồng ăn sống thường có màu vàng nâu sậm, bên ngoài có một lớp sáp và khi ăn thường có vị se chát vì chứa rất nhiều tannin. Khi quả chín trở nên ngọt hơn vì tannin biến mất. Hồng ăn tốt nhất là ăn quả tươi, hồng còn được sử dụng làm bánh kẹo, mứt, kem, tráng miệng hoặc chế biến thành lát mỏng dùng chung trong món xà lách trộn kem sữa chua. Đặc biệt quả hồng chín chứa nhiều chất xơ gấp 2 lần so với các trái cây khác, nó giàu chất chống oxy hóa, nhiều nước, vitamin C, vitamin A, protein và là nguồn cung cấp chất sắt, canxi, magie tuyệt vời.

Những ích lợi của quả hồng đối với sức khỏe

Tốt cho hệ tiêu hóa: Hồng là loại quả rất tốt khi bạn đang ăn kiêng, vị ngọt của nó chế ngự cơn đói rất tốt mà vẫn không có nhiều calories, bởi vậy các nhà dinh dưỡng khuyên những người thừa cân nên bổ sung hồng vào khẩu

phần ăn của mình. Ngoài ra, hồng còn dùng để chữa rối loạn tiêu hóa nhờ chất keo pectin tự nhiên trong thịt quả, ngoài ra hồng còn là liệu thuốc truyền thống trị các bệnh về dạ dày.

Ngăn ngừa các bệnh tim mạch: Quả hồng chứa nhiều đường, hầu hết là đường glucose và fructose, giúp các mạch máu lưu thông, làm khỏe các cơ tim mà vẫn duy trì được lượng đường máu ở mức bình thường.

Hồng ngừa bệnh ung thư: Vì hồng có hàm lượng beta caroten cao, các hợp chất như sibiitol và axit betulinic được nghiên cứu có tác dụng kháng ung thư.

Chống lão hóa: Một nghiên cứu mới tại Nhật Bản đã chứng minh tác dụng chống lão hóa của hồng nhờ nhóm hợp chất proan – thocyanidin có nhiều trong lớp vỏ, giúp bảo vệ tế bào không bị oxy hóa, củng cố thị lực.

Ăn hồng có công dụng lợi tiêu.

Có tác dụng lợi tiêu: Chỉ cần 3 – 4 quả hồng mỗi ngày có thể giúp làm ổn định huyết áp mà không cần dùng thuốc, vì vậy những người bị bệnh cao huyết áp được khuyến nên ăn hồng.

Như một mỹ phẩm làm đẹp da: Vì chứa nhiều Vitamin C, A, chất sắt giúp da hồng hào và duy trì thành phần đúng của máu, cải thiện sức khỏe làn da và tóc.

Giải rượu và chống say rượu: Tannin trong quả hồng thúc đẩy quá trình tiêu hóa của cơ thể, tăng tốc độ giải rượu, đồng thời Vitamin C phong phú trong hồng có tác dụng bảo vệ gan, làm gan hoạt động hiệu quả hơn. Nếu ăn hai quả hồng sau khi uống rượu, ngày hôm sau chúng ta sẽ không bị đau đầu.

Cách chọn quả hồng

Khi chín, cầm mềm tay thì quả hồng mới hết vị chát, nhiều nước hơn và vị mát. Khi mùa hồng về, bạn phải cẩn thận để không làm dập và xước phần vỏ, khi hồng đã chín thì nên cho vào tủ lạnh, để lạnh cũng là một cách để loại bỏ chất chát trong quả.

Lưu ý khi ăn hồng

ĂN HỒNG NGÂM KHÔNG BIẾT NHỮNG ĐIỀU NÀY BẠN ĐANG RƯỚC BỆNH VÀO NGƯỜI

Không nên ăn trái hồng khi bụng đói: Lý do là hồng có chất tannin (gọi là mủ, một chất trong vỏ trái cây) và chất pectin (hóa chất trong trái cây), hai chất này tác hợp với axit dạ dày sẽ kết hợp lại rồi tạo ra những sạn trái hồng trong dạ dày, phải đi giải phẫu để lấy sạn này ra.

Nên gọt vỏ: Không nên ăn luôn vỏ vì trong vỏ chứa nhiều chất tannin đã nói trên.

Không ăn tráng miệng trái hồng sau khi ăn hải sản hoặc thực phẩm có protein cao: Theo Đông y, trái hồng và hải sản thuộc Hàn âm khí, ăn vào dễ lạnh bụng dẫn đến đau bụng.

Tiểu đường, không nên ăn trái hồng: Độ đường trái hồng cao 10,8% mà là loại đường có hại (sur – cose, fructose, glucose, tuy glucose rất cần thiết cho tế bào), những người tiểu đường ăn vào sẽ bị tăng đường trong máu.

Nhớ đánh răng súc miệng sau khi ăn hồng: Lý do cũng là chất tannin nơi các mảnh hồng nhỏ còn dính lại kẽ răng sẽ làm sâu răng, răng xỉn màu.

(Nguồn: Theo Nang.com)

Mời xem thêm youtube

ĂN HỒNG NGÂM KHÔNG BIẾT NHỮNG ĐIỀU NÀY BẠN ĐANG RƯỚC BỆNH VÀO NGƯỜI

<https://www.youtube.com/watch?v=avE-PYrmWrU>

Mời quý bạn xem phu quân nhà tôi trở tài sấy hồng để dành ăn mấy năm trước. Năm nay chàng "lười" quá, viện cớ ăn hồng rất bón nên không chịu sấy hồng nữa. Cũng đành thôi

Youtube Minh sấy Hồng-Sương Lam làm kem hồng Xmas 2016

<https://www.youtube.com/watch?v=-XrLCKFw0o0&t=45s>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 489_ORTB 909- 11619)

BÉ MỐC NGÀY XƯA

Từ phi trường Tân Sơn Nhất, Khoa được gia đình chú Tuyên đón về nhà ở Bà Chiểu chơi mấy hôm. Hôm nay Khoa mới xách va-ly trở về xóm cũ Gò Vấp.

Mới rời xa Việt Nam 6 năm mà đường phố thay đổi lạ hoắc cũng may vẫn còn những dấu vết hay chi tiết quang cảnh cụ thể khác để anh không đi lạc.

Cổng vào chùa Thiên Quang đây rồi, cũng là ngõ chính dẫn vào nhà anh phải đi qua một khu mả bằng đá ong, những tảng đá ong nằm có, đứng có, cao hơn đầu người, người ta đồn rằng của người Pháp xây hồi xưa, nên lối xóm quen gọi là khu mả Tây. Trẻ con khu xóm vẫn chơi đùa ở đó, leo trèo lên những ngôi mả. Nay khu mả Tây không còn nên trông cái ngõ như rộng ra.

Gặp anh, nhận ra anh, ai cũng cất tiếng hỏi han thân mật bù cho những tháng năm sống ở Mỹ hàng xóm lạnh lùng như người tình đang trong cơn hờn dỗi.

Căn nhà của anh được bao quanh bằng bức tường gạch thấp, phía trên cắm những hàng rào bằng sắt và vẫn là hai cánh cổng sắt nhưng không còn cây hoa giấy màu đỏ bên cạnh xòe cành lá và hoa đung đưa trong gió nữa. Chưa kịp tra chìa khóa mở cổng thì một bà hớn hờ từ đâu bước vội đến:

- Cậu Khoa mới về thăm nhà hả? Sống ở Mỹ vui lắm hả cậu?

Khoa chưa kịp nhận ra ai cũng mỉm cười đáp lại:

- Vâng, chào bác, sống ở đâu cũng có vui có buồn.

- Có nhớ ra tôi không nào? Tôi ở đằng sau nhà cậu đấy...

Khoa nhìn bà lâu hơn và gật đầu:

- À, bác tên Năm, làm nghề thêu nên thành tên Năm Thêu chứ gì? Bây giờ bác còn sống bằng nghề thêu rua gì không?

- Theo nghề đó là chết đói luôn cậu ơi, thời buổi hiện đại, nghề thêu đan, may vá phải dẹp tiệm nhường cho sản xuất công nghiệp hàng loạt. Tôi chuyển “ngành” rồi, nấu cơm bán cho mấy em công nhân tạm trú ở xóm này, dân miền Trung, miền Bắc “di cư” vào, đói nghèo nên dễ tính, dễ chịu. Hàng cơm tôi cũng đủ sống qua ngày.

Bà Năm Thêu đơn đã mời mọc một hơi:

- Cậu về đây bao lâu? Khi nào đi chơi đâu ăn đó thì thôi, còn về nhà thì ăn cơm ủng hộ hàng tôi nghe? Tôi biết Việt Kiều thì chỉ ăn ở những nhà hàng nổi tiếng hay sang trọng, nhưng cậu thử ăn hàng tôi cho biết đá vàng, ăn bữa nào tính tiền bữa đó, đơn giản và sòng phẳng mà. Việt Kiều tôi sẽ nấu loại đồ ăn cao cấp tiêu chuẩn Việt Kiều, nhưng giá cả vẫn là tình làng nghĩa xóm.

Khoa cảm động, khiêm nhường và hào hiệp:

- Việt kiều mới là thèm những món ăn bình thường dân dã đó bác Năm Thêu. Nhiều người từ hải ngoại về Việt Nam chỉ để ăn cơm nhà rau dưa. Tôi đồng ý ăn cơm ủng hộ hàng bác, vì tôi sẽ ở Việt Nam khá lâu và thường xuyên ở nhà.

Bà Năm Thêu nhiều chuyện, hỏi tới luôn:

- Nghe nói cậu về bán căn nhà này, phải hôn? Có gì tôi kiếm người “mai mối” cho mau lẹ...

- Ủa, sao bác biết tôi về Việt Nam để bán nhà?

- Để ợt mà, mỗi lần ông chú của cậu đến quét dọn hay sửa sang nhà cửa tôi có nói chuyện và hỏi thăm về gia đình cậu hoài, nghe nói ở bên gia đình cậu ổn định, khá giả tôi cũng mừng giùm. Vừa rồi ông Tuyên nói là cậu sẽ về bán căn nhà này. Thế là ông Tuyên sẽ rảnh tay khỏi phải lò mò từ Bà Chiểu đạp xe xuống Gò Vấp để chăm sóc căn nhà vắng chủ nữa.

- Dạ, đúng thế. Đáng lẽ tôi bán nhà trước khi xuất cảnh nhưng để lại cho gia đình thằng em vợ chờ đi xuất cảnh sau. Nó dùng dằng mãi mới chịu đi nên giấy tờ bảo lãnh trễ hơn tôi mấy năm.

- Nhờ vậy mà hưởng lời đó cậu. Đúng là số cậu trời cho hưởng mà, được gia đình vợ bảo lãnh đi Mỹ sung sướng mọi bề, ngay thời điểm này nhà cửa đang hút giá dữ dội lắm, căn nhà của cậu nằm trong khu đất rộng, có vườn cây, lại thuộc phạm vi thành phố nên khảm tiền chứ không ít đâu.

Khoa đùa vui:

- Trời, bác Năm Thêu chuyên ngành nghề môi giới địa ốc chắc sẽ thành công hơn nấu cơm tháng đấy.

Bà Năm Thêu nhắc lại:

- Thôi vậy nghen, chiều nay cậu ăn cơm nhà không? Thì có cơm mang sang nhà cậu liền.

Khoa nê lòng bà hàng xóm:

- Vâng, chiều nay cho tôi mở hàng một bữa thử coi, nhớ là mấy món ăn nhà quê dân dã nhé. Tôi muốn ở nhà vài ngày, sống lại kỷ niệm rồi mới đi thăm bạn bè sau.

Bà hàng xóm nhanh nhẩu tốt bụng đi rồi, Khoa mới thực sự bước vào nhà mình, hầu hết những đồ đạc của vợ chồng Khoa để lại, gia đình người em vợ vẫn giữ y nguyên, có lẽ vì họ nghĩ cũng sẽ đi xuất cảnh nên chẳng cần thay đổi hay mua sắm thêm đồ mới làm gì.

Khoa ra vườn sau, khu vườn trồng nhiều cây mít và cây na, lá rụng quanh năm. Anh dẫm chân lên lớp lá khô tưởng như mùa lá cũ năm nào vẫn nằm ngoan hiền ở đây đợi anh về hội ngộ.

Những cây mít đang treo đầy quả, anh còn nhớ cây này là mít dứa, cây kia là mít nghệ, múi mít loại nào cũng to bằng cả nắm tay. Còn những cây na cũng có giống na dai, giống na bở. Na để chín cây, mắt na nở ra, nhẹ tay bóp quả na, ăn những múi na trắng thơm ngon ngọt lạ lùng

Trong vườn có một cái giếng sâu và trong, cạnh đó là buồng tắm. Khoa sung sướng được sống lại quá khứ, anh ra quay nước giếng đổ đầy thùng trong buồng tắm và mang những thứ xà bông, dầu gội đầu vào tắm gội, tưởng như mình vẫn đang sống ở Việt Nam của 6 năm về trước.

Tắm xong Khoa vào nhà ngủ một giấc thoải mái, chưa tỉnh giấc hẳn thì đã nghe có tiếng gõ cửa rụt rè, Khoa vội ngồi dậy vuốt sơ mái tóc và ra mở cửa, anh ngạc nhiên khi thấy một khuôn mặt xinh đẹp, một cô gái lạ, rất trẻ, đang khép nép bên ngoài. Trong phút giây này, khoảnh khắc này, anh bỗng nhớ đến bao năm về trước, Huyền cũng đã e ấp gõ cửa nhà anh, cho anh cảm xúc xao xuyến bất ngờ.

- Dạ, em chào anh...

Khoa bối rối:

- Cô tìm ai? Cô có đi làm nhà không?

- Dạ, em tìm anh Khoa... Má em sai em đến giao cơm chiều cho anh.

Bây giờ Khoa mới để ý đến giỏ cơm trên tay cô gái. Thì ra lúc nãy anh vào nhà và quên không khóa cổng nên cô gái mới đến thẳng cửa nhà anh như thế này. Cô có đôi mắt to đen như nhung, phảng phất nét buồn, làm người khác nhìn mà phải u uẩn theo.

Dáng cô thon thon cao ráo, không lẽ cô là con gái bà Năm Thêu? Người đàn bà suốt một thời tuổi trẻ chăm chỉ ngồi bên khung vải thêu, rua, đến nghẹo cả cổ và gù cả lưng?

Thấy chủ nhà tần ngần chưa chịu tin, cô gái giới thiệu thêm về mình:

- Anh không nhớ em thì thôi, nhưng để em kể ra nhé, ngày xưa em hay sang nhà anh bồng em bé và đút cơm cho con anh đó, em là bé Mốc.

- Ôi, bé Mốc!

Khoa reo lên, thêm một lần nữa ngạc nhiên, anh nhớ ngay ra con bé Mốc nhếch nhác ngày xưa, bây giờ lại biến hóa thành cô gái đẹp xinh duyên dáng y như trong chuyện cổ tích thần tiên. Giây phút gặp gỡ đầu tiên vẻ đẹp của cô làm anh choáng váng, bây giờ định thần nhìn kỹ lại, đúng là cô gái có những nét hao hao bé Mốc. Mà sao ngày xưa anh ghét nó thế? Chỉ sợ nó lây cái vẻ xấu và bản của nó sang cho con anh thôi, nhưng Huyền vợ anh vốn thương người, muốn giúp nhà bà Năm Thêu chứ thuê mướn người bồng em đầy rẫy trong xóm, thiếu gì người khá hơn nó.

Cô gái thao thao kể tiếp:

- Nhà em nghèo, má em đã đưa em sang nhà anh chị để coi em, bồng em để anh chị cho chút tiền được đồng nào hay đồng đó. Năm đó em 13 tuổi.

Khoa hỏi một câu ngẩn ngơ vì vẫn còn bối rối trước vẻ xinh đẹp của cô Mốc:

- Nhưng sao em lại là bé Mốc nhỉ?

- Má em nói hồi nhỏ em xấu xí, lại bản thủ, mốc meo và ốm tong teo, bé xíu nên gọi em là bé Mốc chết tên luôn, còn tên thật của em không đẹp lắm, nhưng cũng... đỡ hơn. Em tên là Nguyễn thị Nâu.

Khoa thành thật:

- Dù bé Mốc ngày xưa hay cô Nâu ngày nay, cả hai tên đều lạ cả.

Cô Nâu mang giỏ cơm vào nhà, cô nhẹ nhàng và cẩn thận lôi ra chén bát đĩa thìa và cơm canh nóng hổi để lên bàn rồi nói:

- Mời anh dùng cơm kéo nguội, má em nấu món dân quê theo ý anh, cần món gì anh cứ yêu cầu mỗi ngày nghe. Em về đây, lát nữa em sang thu dọn chén đĩa.

- Sao cơm bình dân mà bát chén kiểu sang vậy cô Nâu?

Cô Nâu mỉm cười:

- Anh không nghĩ ra hả? Vì anh là Việt Kiều thì cũng phải lịch sự với anh chứ, mấy chén đĩa này má em mới sắm riêng để phục vụ anh đó.

Khoa cảm động ngẩn ngơ. Cô Nâu nói xong từ tốn cúi đầu chào và ra về, dù Khoa chỉ muốn cô ở lại nói chuyện và dù có ăn cơm canh nguội lạnh anh cũng vui lòng.

Bà Năm Thêu cho anh ăn cơm với món đợt rau lang luộc chấm nước mắm tỏi ớt, và món tôm đất rim mặn. Quả thật là ngon miệng.

Ăn xong Khoa rửa tất cả chén bát sạch sẽ và đợi chờ cô Nâu đến.

Cánh cổng ngoài vẫn chỉ khép để đợi cô vào tận cửa nhà, cô đến đúng hẹn, lần này cô lại thay cái áo khác. Thấy mọi thứ đã sạch sẽ sẵn sàng, cô Nâu không hài lòng:

- Kia anh, sao anh lại rửa? Lần sau anh cứ để em làm cho, đó là việc của em mà.

- Tôi rảnh cũng chẳng biết làm gì.

- Việt Kiều như anh hiền quá chừng, người ta về Việt Nam là tung bùng hoa lá ngoài đường ngoài quán đó anh. Ngay từ đầu cô Nâu đã xưng hô “anh, em” nên Khoa cũng thoải mái, tự nhiên, dù ngày xưa con bé ranh này anh coi như đồ con nít.

- Nay mai anh cũng sẽ đi thăm bạn bè, họ hàng chỉ có gia đình ông chú chứ chẳng còn ai.

Lần này cô Nâu ngồi nói chuyện lâu hơn. Trong căn nhà vắng êm đềm cô gái như một bức tranh thiếu nữ rực rỡ bội phần làm tâm hồn đa cảm yếu đuối của Khoa bị choáng ngợp trước hào quang của cô Nâu.

Cô kể nhà cô từ xưa đến giờ vẫn nghèo, cô bỏ học khi xong bậc tiểu học, làm đủ thứ nghề lao động và bây giờ thì ở nhà phụ với mẹ nấu cơm bán cơm trong xóm lao động này. Đôi mắt cô có lúc lóng lánh như muốn khóc, Khoa phải chạnh lòng:

- Không ngờ hoàn cảnh em đáng thương thế.

Khi cô Nâu đứng lên chào tạm biệt ra về, Khoa tiễn cô ra cửa, khoảng cách hai người rất gần, mùi hương thơm nào đó từ người cô làm anh thoáng ngây ngất. Đôi mắt cô nhìn anh giục giã và sâu thẳm:

- Em về nhé. Mai anh có ăn cơm không?

Khoa trả lời không cần suy nghĩ:

- Coi như ngày nào anh cũng ăn cơm hai buổi, cho dù đi đâu anh cũng về ăn cơm... nhà.

Cô Nâu ngoan ngoãn:

- Dạ, em sẽ ngày hai buổi mang cơm phục vụ anh.

Cô Nâu về rồi, nhưng hình ảnh bé Mốc ngày xưa lại lần lượt hiện ra.

Dạo đó anh và Huyền ở trong căn nhà này, hai đứa con, đứa lên 4 và đứa lên 2. Vợ anh làm kế toán tài chính cho một công ty nước ngoài, còn anh là kỹ sư. Chiều đi làm về, mang hai đứa con từ nhà trẻ về, cả hai vợ chồng đều bận rộn nhiều chuyện khác. Thế là mới có chuyện con bé Mốc thỉnh thoảng sang nhà giữ em giùm để vợ anh nấu cơm, còn anh thì nghiên cứu đọc tài liệu bổ sung cho công việc đang làm tại hãng.

Bé Mốc quả đúng là con bé nhà nghèo, quần áo lôi thôi cũ kỹ, đầu tóc rối ren, mặt thì nhem nhuốc, thế mà hai con anh lại thích bé Mốc, nó bồng bế hay dứt cơm dứt cháo hai đứa đều ăn nhiều, có lẽ vì bé Mốc cũng trẻ con, biết cách chiều trẻ con?

Bé Mốc hay dẫn hai con anh ra chơi ở sân trước, chán lại ra vườn sau. Có lần anh thấy bé Mốc hái mấy dái mít non ở sau vườn chấm muối ớt ăn ngon lành. Tội nghiệp, con bé đói khát ăn rờ ăn rậm, từ đó trở đi anh không còn ác cảm với nó nữa, cũng đồng tình với vợ anh để cho bé Mốc trông nom hai con khi vợ chồng anh bận bịu.

Những hôm không trông hai con anh, bé Mốc chạy ra khu mả Tây chơi đùa với lũ trẻ cùng xóm, mấy lần Khoa trông thấy nó leo trèo, nghịch ngợm hay lê la đất cát bẩn thỉu từ đầu đến chân.

Một buổi chiều anh ra vườn sau kéo nước giếng và tắm tấp xong như thường lệ, vợ anh cũng đã xong công việc, chiều ấy Huyền thật xinh và tươi mát với bộ đồ mỏng mới may, làm Khoa bỗng dưng “thèm muốn”, anh kéo vợ vào phòng. Chợt trông thấy con bé Mốc bé em ở một góc nhà đang chăm chú nhìn theo vợ chồng anh, hình như nó hiểu chuyện và biết anh đang muốn gì? Làm Khoa “quê”, liền bực mình gắt với nó:

- Bé em ra vườn chơi đi, chốc nữa hãy vào nhà.

Bé Mốc vội vã tay bế tay dắt hai đứa con anh ra vườn sau.

Nghĩ đến đây Khoa cười thầm, không biết cô Nâu có còn nhớ chuyện xưa? Bây giờ anh sẽ “quê” hơn ngày đó nữa.

Từ ngày sang Mỹ, vợ anh trông coi một tiệm nail cho em gái mình, vì cô em có hai tiệm nail nên không thể ba đầu sáu tay quản lý hết được. Cửa tiệm lâu năm, quen khách, đắt hàng nên cô em trả lương chị rất rộng rãi. Còn Khoa học nghề trung cấp kỹ thuật hai năm và ra đi làm nhưng mới bị lay off, đang ngồi nhà ăn tiền thất nghiệp.

Gia đình thằng em vợ đến Mỹ mấy tháng nay, đúng là thời điểm thuận tiện cho Khoa về Việt Nam lo chuyện bán nhà cửa. Khoa về một mình vì Huyền bận 6 ngày một tuần với tiệm nail, không dứt ra được.

Căn nhà nhờ ông Tuyên đứng tên và chăm sóc giùm, hàng tháng vợ chồng Khoa vẫn tề nhị gửi biếu ông chủ tiền hậu hi coi như trả công lao chú.

Cô Nâu đã trở thành hình bóng thân quen không thể thiếu, mỗi ngày mấy lượt đến giao cơm và lấy đồ về, lần nào cô cũng kín đáo tránh cho hàng xóm biết cô đã ở lâu với người đàn ông trong căn nhà vắng.

Hôm nào Khoa đi vắng về trễ thì anh hẹn mang cơm trễ, nên hầu như họ vẫn gặp nhau dù Khoa bận rộn đến đâu.

Đã có vài người khách đến xem nhà và đang thương lượng giá cả, Khoa không ngờ bà Năm Thêu nói đúng quá, người mua sẵn sàng trả giá cao, nhưng anh còn chần chừ xem ai trả cao nhất mới quyết định. Mọi giấy tờ hợp lệ có sẵn, và ông Tuyên cũng sẵn sàng để ký tên.

Hôm nay Khoa về nhà hơi muộn, cô Nâu cũng vừa mang cơm đến. Dù đã ăn ở nhà bạn khá no, Khoa vẫn ăn cơm của cô Nâu cho cô vui lòng, và chính anh cũng muốn thế, để giữ chân cô.

Nhiều ngày nay đã thân quen, cô ở lại đợi anh ăn cơm xong và dọn dẹp chén bát rửa ráy tại chỗ luôn. Họ đôi bóng như đôi vợ chồng son.

Khoa ngắm cô Nâu đang đứng rửa bát, cô mặc bộ đồ bộ lụa mát màu xanh nước biển nhạt, hở vai và đôi cánh tay trần giống như Huyền ngày nào đã làm anh bùng dậy một niềm khao khát. Hôm nay anh gặp lại niềm khao khát ấy.

Bất chợt cô Nâu quay đầu lại, nhìn nét mặt bần thần của anh, cô ngậy thơ nũng nịu:

- Anh nhìn trộm em và chê em gì hả?

Trong đôi mắt đen thăm thẳm của người con gái đầy vẻ bí hiểm và thông minh, có lẽ cô Nâu lại đọc được ý nghĩ trong đầu óc anh như khi cô chỉ là con bé Mốc 13 tuổi năm xưa.

Anh bối rối chưa biết nói sao thì cô gái nũng nịu tiếp:

- Bất thình anh đó, anh nhìn em hoài làm em rửa chén không có sạch nè !!

Anh như bị mê hoặc đến bên cô Nâu và vòng tay ôm lấy đôi vai tròn của cô:

- Anh đền em đây...

Toàn thân cô gái tựa vào người anh làm người anh nóng bừng lên, anh xiết chặt thân thể mềm mại của cô Nâu trong vòng tay của mình, thì thầm:

- Anh yêu em quá Nâu ơi...

- Em cũng yêu anh...

Cô bạo dạn thêm:

- Em yêu anh từ hồi em còn là bé Mốc lặn, anh không biết đâu, mỗi lần anh tắm em đều lẩn quẩn ở ngoài vườn chỉ để ngửi mùi xà bông rất thơm tho của anh...

Cô áp mặt dụi dụi vào ngực áo anh rồi hỏi:

- Sao bây giờ anh xài mùi xà bông khác? Em không thấy giống mùi cũ nữa...

Khoa càng mê man:

- Em yêu anh đến thế ư? Em nhớ cả mùi xà bông tắm của anh ư? Ừ, ngày xưa anh dùng xà bông Coast, quà từ bên Mỹ gửi về, anh thích mùi ấy lắm, nhưng bây giờ anh qua Mỹ thì không còn thích xà bông hiệu này nữa, nên anh dùng loại khác.

Cô thì thầm:

- Có lần anh tắm xong, anh rủ chị Huyền vào phòng, em buồn lắm, em ganh với chị Huyền vì đã có anh.

Khoa giật mình và cảm động:

- Trời ơi, em còn nhớ vụ ấy hả? Anh xin lỗi Nâu, hôm nay anh sẽ đền cho Nâu

Người Khoa như lên cơn sốt, quay cuồng, tối tăm mặt mũi, anh không biết gì đến trời đất bên ngoài. Chỉ có cô Nâu xinh đẹp và quyến rũ tuyệt vời trong căn nhà vắng đồng lõa, đồng tình.

Chiếm được thân thể cô Nâu với tình yêu đáp trả nhiệt tình của cô, Khoa bỗng là một chàng trai mới lớn đang yêu và si tình, ngày nào anh cũng mong chờ cô Nâu. Cách đây 6 năm làm sao Khoa có thể nghĩ sau này mình sẽ yêu con bé Mốc đến thế này?

Cánh cổng sắt ngôi nhà mở đón cô vào và khép chặt để không bị ai làm phiền ngoại trừ những lần có hẹn cho người môi giới dẫn khách đến coi nhà.

Anh yêu Nâu thật rồi hay chỉ là một cơn choáng? Anh chẳng tha thiết gì đến chuyện trở về Mỹ với vợ con.

Khoa còn đang như một cánh buồm lênh đênh trên biển.

“Anh chỉ là một cánh buồm tuyệt vọng,
Giữa biển khơi không biết rẽ lối nào?
Ở nơi đâu cũng là em, là sóng,
Vỗ vào đời anh hạnh phúc, thương đau”

Tình yêu đã làm anh lãng mạn, anh làm 4 câu thơ ấy, đọc cho cô Nâu nghe, không biết cô Nâu có hiểu thơ không mà cô đã khóc trong lòng anh.

Khoa buồn bã và thành thật khuyên cô:

- Dù muốn dù không anh cũng phải về Mỹ. Anh yêu em, nhưng không thể bỏ vợ con được. Em hãy quên anh đi Nâu nhé?

Cô Nâu trả lời trong nước mắt:

- Em chỉ lấy người đàn ông nào giống hệt như anh thôi, hoặc là em sẽ đợi chờ anh về Việt Nam thăm em, làm người vợ không bao giờ cưới của anh, giống như một tuồng cải lương cũ má em và em hay coi....

- Tội em quá! Mấy kiếp nữa anh cũng không đủ trả nợ tình cho em.

Khoa đã đồng ý bán nhà, vì không còn thời gian chần chừ thêm nữa. Khách hẹn sẽ đến coi lần cuối trước khi chồng tiền và tiến hành thủ tục giấy tờ.

Những ngày hiếm hoi còn lại anh càng say sưa yêu cuồng yêu vội cô Nâu hơn nữa.

Nhưng chiều nay người giao cơm không phải là cô Nâu mà là mẹ cô, bà Năm Thêu, làm Khoa thất vọng và ngạc nhiên.

Bà Năm Thêu theo Khoa vào trong nhà, tự động ngồi xuống ghế và lên tiếng trước:

- Tôi biểu con Nâu ở nhà để tôi sang nói chuyện với cậu.

Linh tính báo cho Khoa biết một điều gì đó không hay đang xảy ra cho Nâu và cho anh. Bà Năm Thêu nhìn thẳng vào mặt Khoa và tiếp như quan tòa lên án:

- Tôi đã biết chuyện tăng tị giữa cậu và con Nâu nhà tôi. Bây giờ cậu tính sao?

Biết không thể chối cãi được, Khoa đành buông xuôi:

- Tôi trót yêu Nâu, yêu rất nhiều bác biết không?

- Nhưng cậu cũng phải tính sao chứ, không lẽ cậu hưởng con nhỏ cho đã đời rồi khơi khơi về Mỹ với vợ con cậu như không có chuyện gì xảy ra?

Khoa khổ sở:

- Tôi cũng không biết mình phải làm gì nữa, thật tình tôi đau buồn khi chia tay Nâu.

Bà Năm Thêu đánh thếp:

- Cậu phải cưới nó, giữ danh dự đời con gái cho nó.

Khoa hoảng hốt:

- Bác Năm Thêu biết tôi còn vợ, còn con mà...

Giơ cao đánh khế, bà Năm Thêu xuống giọng tử tế:

- Thôi, không ai nữ làm gia đình cậu xào xáo ly tan, nhưng cậu phải đền bù đời con gái con tôi cho xứng đáng, cậu giúp nó một số tiền làm vốn, làm lại cuộc đời. Tôi sẽ bỏ qua chuyện này.

Khoa cũng đã nghĩ tới điều này, vì tình yêu anh dành cho cô Nâu chứ không phải vì bị cưỡng bức đòi hỏi như bây giờ nên Khoa đồng ý ngay:

- Điều này tôi có thể làm được, tôi cũng muốn giúp Nâu có cuộc sống khá hơn.

Bà Năm Thêu đòi hỏi huych toẹt:

- Cụ thể tôi đề nghị cậu cho nó 10 ngàn đô la Mỹ.

- Mười ngàn đô la Mỹ?

Thấy phản ứng của Khoa sừng sốt ngạc nhiên và không hài lòng bà Năm Thêu giáng một đòn đe dọa:

- Nếu cậu muốn trong ấm ngoài êm, chuyện tình của cậu và con Nâu hàng xóm láng giềng chưa ai hay biết đâu. Tôi thề sẽ giữ kín, cậu mới bán nhà được giá quá mà, tiếc chi món tiền này.

Mười ngàn đô la là số tiền không nhỏ, ngoài dự tính của Khoa, nhưng tội anh to lớn quá, làm hại đời con gái trinh trắng của cô Nâu và anh cần bảo vệ hạnh phúc gia đình, với giá ấy vẫn còn rẻ.

Khoa ngẫm nghĩ và đồng ý. Cũng may anh chưa gọi phen báo cho vợ về giá cả căn nhà mà anh vừa quyết định bán, nên anh có thể thêm đầu này bớt đầu kia cho hợp lý và Huyền sẽ tin, miễn là bán xong căn nhà cho rảnh tay.

Khoa về Mỹ, lại lao vào cuộc sống hàng ngày.

Một năm trôi qua, tình yêu nóng bỏng dành cho cô Nâu quả là một cơn choáng đã vơi dần theo ngày tháng vì xa mặt cách lòng. Khi lạc vào biển yêu trong hoàn cảnh trái ngang ai cũng chỉ là cánh buồm không phương hướng ngẩn ngơ.

Bây giờ tỉnh người ra anh mới thấy mình hư quá, vô tình đã phản bội vợ và hại đời con gái của cô Nâu.

Anh thấy lòng tạm thanh thản, với 10 ngàn đô la, có thể đã giúp cô Nâu hay gia đình cô thay đổi cuộc sống khá hơn với một ngành nghề nào đó. Anh chỉ cầu mong cô Nâu sẽ gặp được người đàn ông giống anh như cô đã mong ước, cho cô yêu và lấy làm chồng thì anh mới thật sự yên tâm.

Một hôm Huyền hỏi chồng:

- Anh có nhớ nhà bà Năm Thêu ở phía sau nhà mình ngày xưa không?

Khoa giật bắn người, tim anh đập thình thịch chỉ sợ nghe vợ nói ra những điều tội lỗi thầm kín của anh, nhưng Huyền vẫn vô tư kể tiếp:

- Bà Năm Thêu má bé Mốc, con bé ngày xưa bé con mình đó, nhớ ra chưa?

Khoa dè dặt:

- Biết rồi, sao?

- Chị bạn cùng xóm mới về Việt Nam qua kể lại là năm rồi nhà bà Năm Thêu trúng môi gì không biết, bỗng khá giả lắm, có tiền sắm ti-vi, xe gắn máy và đồ đạc trong nhà. Nhưng sắm bao nhiêu bà lần hồi bán bấy nhiêu vì bài bạc và số đề...

Khoa buột miệng:

- Tội nghiệp quá!

Vợ anh chép miệng theo:

- Chưa tội nghiệp bằng con Mốc, tên nó là Nâu, bây giờ người ta đồn nó bị bệnh Aids rồi, nên hàng cơm bà Năm Thêu bị ế ẩm, không ai dám ăn, cảnh nhà càng khốn khổ.

- Trời ơi! Cô Nâu bị... bị...?

Vợ anh lập lại:

- Bị bệnh Aids, tội con bé quá hờ anh? Bé Mốc hồi mới lớn mới trở mã đã đi bán bia ôm làm gái rồi, nhưng kiếm tiền sao cho xuê với người mẹ ham mê bài bạc quanh năm suốt tháng. Trước sau gì cũng đi đến bước đường cùng này thôi.

Trong lời nói và cử chỉ của vợ, Khoa tin là Huyền không hề hay biết gì chuyện tình cảm của anh và cô Nâu. Bà Năm Thêu dù là người tệ hại thế nào, ít ra cũng biết giữ lời hứa, không xì ra chuyện anh đã ngủ với con gái bà, mà nói ra thì mẹ con bà cũng mang tiếng xấu chứ hay ho gì. Có lẽ đó mới là cái “tình làng nghĩa xóm” của bà, mà anh mong muốn nhất.

Bây giờ Khoa đã hiểu vì sao bà Năm Thêu đơn đã hỏi thăm anh; mời anh ăn cơm hàng nhà bà và gài độ cho cô Nâu, đưa con gái đã từng bán thân nuôi miệng, nuôi cả gia đình, đến với anh như một đứa con gái trong trắng con nhà nghèo hiền lành để anh lọt vào cạm bẫy tình yêu của mẹ con cô.

Bây giờ anh cũng hiểu con bé Mốc thuở lên 13 không hề là đứa trẻ ngây thơ, nó đã tinh ranh, biết rình rập khi anh tắm và khi vợ chồng anh vào phòng ngủ.

Thảo nào khi hai người gần gũi cô Nâu đã tỏ ra rất nhiệt tình biết cách làm cho anh thêm say đắm.

Suốt mấy tuần lễ cô Nâu mang cơm cho anh, chắc nhờ cô mê nghe tuồng cải lương nên cô đã đóng vai kịch con nhà nghèo, ngây thơ, thật xuất sắc qua mặt thằng đàn ông thật thà và nhiều tình cảm như anh dễ dàng.

Những giọt nước mắt, những lời thổn thức yêu đương của cô dành cho anh có lẽ cô cũng từng dành cho nhiều người đàn ông khác để làm họ hồn siêu phách tán. Đó là nghề của cô.

Khoa thấp thỏm lo âu lên vợ đi thử máu xem có dương tính HIV không, có bị lây nhiễm từ cô Nâu không? Mặc dù một năm qua anh không thấy có dấu hiệu gì khác lạ cho sức khỏe.

Kết quả thử máu làm anh sung sướng như vừa được cứu sống từ cõi chết, anh bình thường không hề bị HIV.

Có thể cô Nâu bị bệnh HIV nhưng may mắn cho anh đã không bị lây nhiễm? Hoặc có thể sau khi chia tay anh cô Nâu mới bị bệnh HIV khi cô giao tiếp với những người đàn ông khác?

Thôi, dù vì lý do gì anh cũng hãy cảm tạ thượng đế đã che chở cho anh an toàn sau một cơn sốt tình mê dại.

Anh đã trả giá cho cơn sốt tình ấy 10 ngàn đô la, quá đắt so với “giá cả” bình thường của cô Nâu “đi” với những người đàn ông khác, và suýt nữa bằng cả sinh mạng của anh và vợ anh, cũng như tương lai của hai con sẽ ảnh hưởng không biết tai hại đến chừng nào.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Thơ Hạ

THU ĐƠN CÔI

Thu về tô sắc lá thêm vàng
Cho gió heo may lạnh phục trang
Đồng vắng, lẻ loi con sáo nhỏ
Bên sông, cô độc chiếc đò ngang
Bao la cúc dại sườn đồi xám
Bát ngát lúa vàng ruộng nấc thang
Thu đến sắc màu đây quỳên rừ
Cô đơn... ta vẫn nhớ mình năng.

Tường Thủy

NHỚ MÙA THU CŨ

Chiều thu lác đác lá rơi vàng
Nhớ bóng hình ai bên thảo trang
Thuở ấy trà sen, ta đôi mặt
Bây giờ rượu nhạt, chỉ nhìn ngang
Âm thầm khấn nguyện trên cung thánh
Lặng lẽ cầu xin dưới nấc thang
Ta vẫn muôn đời mong tái hợp
Chàng ơi! Chắc hẳn đã quên năng?
Vi Vân

RỪNG THU ĐẠO BƯỚC

Rừng xanh nay bỗng ngả sang vàng
Đỏ, tím chen lồng chút điểm trang
Đầm bước hững hờ, đường phủ lá
Chân đưa vô lối, suối nằm ngang
Xôn xao chim hót chào người đến
Quần quít gió vờn kẻ lang thang
Rừng thăm mình ta cùng gió lộng
Chợt se sắt nhớ bóng hình năng.
Thủy Messege

THU MỘNG MƠ

Lá bay luân vũ khúc thu vàng
Cánh Bướm lượn vờn hoa thảo trang
Cành trúc la đà trên bến vắng
Áng mây bàng lãng tiễn đò ngang
Lung linh vạt nắng nướng làn gió
Óng ả tơ trời quỳên bạc thang
Hồn lạc phương nào ai có biết
Ước gì trọn kiếp mãi bên năng.
Đỗ Thị Minh Giang

THU NHẬT

Chiều thu sợi nắng héo tàn vàng
Dạ úa ... buồn hiu, ngai điểm trang
Lá rụng đầy sân nằm nhón nhác
Cành trơ ngật nẻo vát xà ngang
Mây trôi lững thững theo làn gió
Khói tỏa lang thang quần nấc thang
Nhật sắc thu vàng ... bao quỳên luyến
Tâm hồn rã rượi nhớ thương năng!
Nguyễn P. Thủy

Thơ Xương

MÙA THU RU MÃI NHỚ THƯƠNG

Có phải thu vừa thà lá vàng
Sương mai lóng lánh giọt dài trang
Cây thưa cành rụng tung theo gió
Mây nhạt chim bay xoải cánh ngang
Chiều tối dật dờ mưa lất phất
Đêm tàn âm đạm gió lang thang
Người trong song cửa chưa ngăn lệ
Chàng ở hư không có nhớ năng

Kiều Mộng Hà

Thấm thoát đã cuối tháng 10. Tháng của lễ hội Halloween.

Tôi nhớ 28 năm về trước, tôi đến nước Mỹ cũng đúng thời điểm này. Khi còn ở trại tị nạn Bataan Phi Luật Tân chúng tôi đã hoàn tất các thủ tục chỉ chờ ngày lên đường. Chúng tôi ở vùng 6 là vùng trung tâm cho nên những chương trình văn nghệ đều được diễn ra ở đây. Nơi phát loa thông báo cũng ở vùng này. Còn những việc khám bệnh, làm kiếng hoặc đi nhà thương, chích ngừa là phải lên tận vùng 10.

Gia đình tôi đã không bị rớt lại vì khám sức khỏe hay bất cứ lý do nào, cho nên dự trù sẽ đi Mỹ đúng ngày quy định. Có những gia đình bị rớt lại vì có người thử lao có vấn đề, phải ở lại uống thuốc 6 tháng sau mới được rời trại. Những ngày chờ đợi có chuyến bay thật là nôn nóng và dài vô tận. Bởi vì để tiện việc ăn ở cho gia đình chị, em tôi đã mượn sẵn nhà từ giữa tháng 9.

Gia đình em tôi đón chúng tôi tại sân bay LAX và đưa về Riverside lúc đã tối. Hành lý nghèo nàn trong hai cái thùng nhôm. Đoàn người phờ phạc xơ xác đứng nghĩa dân tị nạn. Chúng tôi nhìn thành phố, cầu xa lộ nước Mỹ rực rỡ sáng choang, lấp lánh ánh đèn đêm. Vào nhà ngơ ngác như mán về thành phố. Lạ lẫm từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Một đêm thần tiên được ngủ trên nệm êm ái, cả thân thể được được buông thả sau chuyến bay dài mệt mỏi khôn cùng. Giấc ngủ đầu tiên ở nước Mỹ quả như lên thiên đàng.

Gia đình tôi có 7 người đủ mọi lứa tuổi. Một mẹ già trên 60, hai vợ chồng trên 40, đứa con gái lớn trên 20, con gái nhỏ 16 tuổi, hai nhóc từ 6 tuổi và 4 tuổi. Buổi sáng mở mắt đầu tiên để thấy rõ căn nhà của mình tại nước Mỹ là tháng 10. Tháng 10 năm đó trời đã vào thu nên khí trời lành lạnh. Tôi dậy sớm đi một vòng trong nhà, đến từng phòng rồi ra sân sau mà tưởng mình nằm mơ. Mùi thơm từ những ổ cắm điện tỏa ra dịu cả căn nhà. Loay hoay nhìn trước nhìn sau, chưa quen với những tiện nghi văn minh mới, tôi không biết sáng nay mình cho cả nhà ăn gì? May quá em tôi mang đến hai cái Pizza Hut loại lớn còn nóng hổi. Các con tôi ăn ngon lành, còn mẹ chồng tôi cầm lên rồi bỏ xuống. Bà không quen mùi cheese. Bà thêm một chén cơm nóng với cá kho tiêu.

Vâng! Ngày đầu đến Mỹ là như vậy. Chúng tôi phải làm lại từ đầu với hai bàn tay trắng. Cũng may em trai tôi đã sẵn sàng tạm ứng những chi phí cho chị. Giúp chúng tôi hoàn tất thủ tục giấy tờ. Chờ chị đi chợ mua nồi nấu

com, mua gạo, mua thức ăn và mua một cái tủ lạnh. Lúc đó một cái nồi com điện trị giá một chỉ vàng VN. Tôi đứng tính nhẩm và sợ quá không biết mình phải sống như thế nào, tiền đâu mà chi tiêu. Tâm trạng rất là hoảng hốt.

Một chiều gần cuối tháng, em tôi đem đến cho tôi một bịch kẹo to đùng. Em nói sắp đến lễ Ma. Con nít sẽ đến nhà xin kẹo. Chị phải mở cửa và phát cho chúng. Đùng sợ. Phát hết kẹo thì đóng cửa, tắt đèn, ai gõ cửa cũng không mở nữa.

Chiều ngày 31, chúng tôi đang ngồi ăn cơm tối, có tiếng bấm chuông. Tôi ra mở cửa và tôi giật nảy mình khi thấy một con ma mặc áo trắng toát, vẽ mặt kỳ dị ló đầu vào nhà và nói: “Trick or Treat”. Ngoài đường, người lớn con nít đi lũ lượt, hóa trang đủ kiểu, rộn rã nói cười.

Đó là lần đầu tiên tôi biết đến Halloween. Lần đầu tiên tôi đối diện với một phong tục lạ kỳ nơi xứ người. Dám đùa với ma quỷ, dám chọc đến những gì thiêng liêng và bí hiểm nhất. Đại kỵ của người Việt Nam là chạm đến thế giới siêu hình. Thần thánh, ma quỷ là những gì mà người yếu bóng vía đại kỵ.

Ngày còn đi dạy, ba tôi đã cho tôi riêng một căn nhà. Căn nhà đó được xây trên một nghĩa địa bỏ hoang từ lâu lắm. Sau hông nhà tôi là một mộ bia kiên cố, tên trên bia mộ đã mòn không thấy tên người chết. Bên kia bức tường ngay phòng khách cũng là một bia mộ thật to. Người chết phải là một người giàu có hay thân thể không nhỏ. Tên và ngày tháng chết cũng đọc không ra. Tôi sống với những mả mồ bao quanh và dưới đất. Bởi vì khi chiến tranh bắt đầu khốc liệt. Ba tôi đã cho đào hầm để tôi trú ẩn mỗi khi quân lỵ bị Việt Cộng pháo kích. Khi đào ở dưới là hai bộ xương khô. Ba tôi đã cho lấy lên, bỏ vào hũ đem lên chùa nhờ thầy tụng kinh và hỏa táng. Có ma hay không khi sống trong căn nhà đó. Xin thưa là có nhưng tôi chưa thấy bao giờ. Tôi vẫn ăn no, ngủ kỹ và sống yên bình. Ba má tôi nói tôi nặng bóng vía nên không bị ma nhát. Nhưng anh tôi, hay những người lạ đến ở lại ngủ đêm thì rất sợ. Chính anh ruột tôi đã bị ma kéo giò lôi xuống giường và đánh thê thảm. Anh rất sợ không bao giờ đến thăm và ngủ lại. Chiều là anh ra khỏi nhà tôi.

Hồi còn nhỏ kỳ thi sắp tới, học trò hay chơi cầu cơ hay xây chò để muốn biết kết quả thế nào. Nhà tôi là nơi lý tưởng để làm điều này. Tuy nhiên khi tay các bạn tôi làm cơ chạy vù vù, thì đến phiên tôi cơ đứng im không nhúc nhích. Xây chò cũng vậy. Khi các chân chò nhảy lụp cụp theo câu trả lời thì tới phiên tôi, chò đứng im một chỗ. Thật lòng tôi cũng không biết tại sao, tôi tin có ma nhưng tôi không sợ ma vì tôi nghĩ mình không làm điều gì quái thì ma cũng không hại mình.

Qua tới Mỹ, ngày lễ Halloween ma đầy đường, ma đầy phố, ma khắp nơi. Những con ma giả tạo dễ thương và yêu đời. Chúng làm cho cuộc sống thêm màu sắc và thú vị. Đi thăm những căn nhà ma thật đáng sợ nhưng sợ là vì mình bị giật mình bởi những hình ảnh lạ mắt và bất ngờ khi bị hù. Chứ để giữa ban ngày, ngoài ánh sáng thì có nhảm nhò gì ba cái hình ảnh bằng giấy có gắn điện chớp tắt đó.

Có nhiều năm tôi cũng trang hoàng nhà đáng sợ lắm. Con ma tôi làm ngồi chình ình trước cửa nhà khiến nhiều đứa bé sợ quá khóc òa không dám vào xin kẹo.

Năm nay mùa Halloween lại trở về. Nhà tôi vắng vẻ. Các con đi làm. Các cháu đã lớn không đi xin kẹo, chỉ ở nhà cho kẹo và làm homework. Thời gian qua nhanh, ngày nào các cháu tung tăng, hí hửng trong những bộ đồ hóa trang thì nay sự hứng thú không còn. Các cháu lo học và điềm nhiên hơn với những trò chơi ma quỷ. Chỉ có các cháu nhỏ nhất của tôi facetime về cho bà nội xem hình ảnh chúng đi xin kẹo từ xa. Đứa cỡi ngựa, đứa làm superman, đứa làm công chúa... những y phục hóa trang khiến chúng dễ thương biết bao nhiêu.

Viết tới đây tôi bỗng mỉm cười khi nghĩ đến niềm vui Halloween của những người trạc tuổi tôi. Bây giờ ngày lễ Ma không còn dành cho trẻ em, mà người lớn tuổi cũng lấy lễ Ma làm ngày vui họp mặt. Các cháu chỉ vẽ mặt, thay đồ, đi xin kẹo rồi về nhà. Kẹo đó được ba mẹ kiểm soát và tịch thu gần hết. Chỉ cho một ít những loại cháu thích, còn thì giữ lại cất đi. Vì ăn kẹo nhiều không tốt cho sức khỏe và răng.

Riêng một số các vị lớn tuổi, ngày Halloween là một ngày thật vui và tận hưởng. Các cụ hóa trang đủ mọi kiểu: công chúa, hoàng tử, ác ma, mèo xinh đẹp, thỏ dễ thương... Các cụ ca hát, tiệc tùng, chụp hình vui hết biết. Tuổi già xứ Mỹ thật sung sướng và hạnh phúc biết bao.

Trong ngày lễ Ma, chúng ta, những người Việt lưu vong còn rưng rưng đón nhận nguồn tin đầy xúc động. Miền Nam Cali chúng ta vinh dự được chọn là nơi an nghỉ của 81 hài cốt tử sĩ VNCH. Họ là những người lính thuộc Đại Đội 72, Tiểu Đoàn 7 Nhảy Dù của quân lực VNCH.

Ngày 11 tháng 12 năm 1965 trên chiếc vận tải cơ C123 của Hoa Kỳ do thiếu tá Robert M Horsky lái. Phi hành đoàn gồm 4 quân nhân Hoa Kỳ và 81 lính dù thuộc Đại Đội 72 Tiểu Đoàn 7 từ Pleiku về Tuy Hòa bị mất liên lạc. Ba ngày tìm kiếm nhưng không kết quả vì sương mù dày đặc nên tạm ngưng. Bảy ngày sau phi cơ trinh sát đã phát hiện ra nơi phi cơ bị rơi. Nhưng suốt 6 tháng sau đó không ai đặt chân vào được vì vùng này do Việt Cộng kiểm soát.

Mãi 8 năm rưỡi sau toán tìm kiếm mới đến được và thu gom hài cốt và hiện vật gồm 17 bao tải được Hoa Kỳ đem qua Thái Lan để xác nhận và phân tích. Hài cốt 4 người Hoa Kỳ được đưa về an táng tại nghĩa trang Quốc Gia Arlington Hoa Kỳ.

Riêng 81 hài cốt của các anh hùng Nhảy Dù này thì được giữ lại trong phòng thí nghiệm POW/MIA ở Hawaii trong suốt 54 năm qua. Chính quyền Hà Nội không nhận họ. Chính thể VNCH đã không còn. Họ biến thành những tử thi vô tổ quốc. Nước mắt nào để khóc cho những sự oan ức và lạnh lẽo của những hương linh này. Người ta dường như không biết, không hay cho một sự năm xuống hy sinh đầy bi ai của người lính bị mất quê hương.

Cám ơn ông Jim Webb (cựu bộ trưởng Hải Quân dưới thời TT Ronald Reagan, cựu Thượng Nghị Sĩ Hoa Kỳ) đã tận tình giúp đỡ về ngoại giao và luật pháp để đem 81 hài cốt chiến sĩ dù VNCH về với đồng hương VN trên nước Mỹ. Chôn cất trong nghĩa trang Feek Funeral Home

Lễ truy điệu và an táng được tổ chức thật trọng thể và trang nghiêm. Nếu các bạn muốn xem chi tiết. Xin vào trang Youtube.

https://www.youtube.com/watch?v=sO_Pm99lePI.

Tôi lại ghen ngào với nguồn tin nóng hổi về cái chết của 39 Thùng Nhân Việt Nam tại Anh Quốc. Họ bây giờ cũng là những con ma lạnh lẽo và đầy bi thống. Những con ma này nếu linh thiêng thì hãy về tìm đến những ai đã làm cho họ phải bỏ thân nơi xứ người mà đòi mạng.

Đây là một thảm kịch mà người Anh và cả thế giới đặc biệt chú ý. Nhưng khi vào các trang mạng xã hội VN, các YouTube do chính người VN làm thì mới biết đây là một đường dây tinh vi có từ lâu lắm. Một số người trong cuộc đã đến Anh, kể những gì họ trải qua thật kinh hoàng và thương tâm.

Các bạn vào YouTube đánh vào chữ "Vượt Biên Sang Anh Quốc" sẽ có hàng loạt video tường thuật từng chi tiết rất kinh hoàng.

Người vượt biên giới tìm đến nước Anh đa phần là ở các tỉnh phía Bắc. Khi quyết định chọn con đường này họ chi ra số tiền không phải nhỏ, giá có thể từ 15,000 dollars đến trên 20,000 dollars. Đó là một gia tài khá lớn mà người nghèo không thể nào với tới. Tiền được trả cho bọn buôn người nhiều đợt theo thỏa thuận với gia đình nạn nhân. Đã bỏ ra một số tiền kếp xù như vậy họ lại phải đánh cược mạng sống của mình. Phải chịu nhọc nhằn dưới sự ra tay của những người có nhiệm vụ tải hàng là họ. Họ phải đi nhiều ngày, nhiều tháng, lén lút vượt biên giới nhiều nước. Sự đói khát, lạnh lẽo và nguy hiểm luôn rình rập hàng ngày.

Pháp là nước trung chuyển để vượt biên giới qua Anh. Các container đông lạnh là nơi trú ẩn an toàn vì có thể qua được máy rà khi vượt qua biên giới hơn các xe tải khác. Rất tiếc theo tin tức thì chuyến đi của 39 người bị mạng vong vì container này đã dừng quá lâu ở trạm kiểm soát, vượt quá thời gian tính toán. Họ chết vì lạnh, vì thiếu dưỡng khí để thở.

Người chết đã chết, linh hồn họ đang lạnh lẽo và vô cùng bi thống. Mong ước đến nước Anh để làm thật nhiều tiền gửi về cho cha mẹ trả nợ, cất nhà thật to để đời đời đã tan thành mây khói.

Việt Nam ta chưa có lúc nào mà con người bỏ nước ra đi như sau 1975. Thuyền nhân liêu chết ra đi để tìm tự do vì mình thua trận. Vì bị đàn áp đe dọa, tước đoạt tài sản. Thế thì sau 44 năm những Thùng Nhân này tại sao lại phải ra đi bất chấp sinh mạng?

Có những gia đình có con đi lọt, gửi tiền về cất nhà lầu, tiền bạc thông thả. Dường như hư danh và muốn làm nổi bật sự giàu có đã khiến họ bất chấp tất cả. Với một đất nước mà luật lệ tùy thuộc trong tay người có quyền có thể lực và có tiền thì bi ai của người dân, những uẩn khúc không thể nói cho hết. Đó cũng là một lý do của sự liêu lĩnh ra đi. Ra đi đem tiền dâng cho bọn buôn người và đánh cược sinh mạng mình với số mệnh. Chính quyền có biết không mà sự việc diễn tiến liên tục bao nhiêu năm qua. Một câu hỏi đặt ra trên khắp diễn đàn nhưng ai là người dám trả lời đây.

Cùng là người VN, chúng ta không thể nén nước mắt trước hung tin này. Một hung tin được phơi bày cho cả thế giới thấy rõ một sự thật. Nước mắt VN đổ xuống cho những người VN bất hạnh. Như ngày nào thế giới đã phải dang tay cứu vớt những người tị nạn CS. Chính phủ và người dân nước Anh tỏ ra rất đau buồn và họ đã đốt nến và cầu nguyện cho 39 con người xấu số.

Ngày lễ Halloween, khi những con ma giả lũ lượt đi xin kẹo, cười giỡn trên đường. Tôi đốt nhang trên bàn thờ Phật, bàn thờ gia tiên rung rung nước mắt nguyện cầu.

Cầu nguyện cho hương linh chồng tôi được về nơi an bình nhất.

Cầu nguyện cho hương hồn 81 chiến sĩ nhảy dù được siêu thoát về với Phật, với Chúa Trời. Xin các anh an lòng yên nghỉ. Các anh đã làm xong sứ mệnh, các anh đã trở về với anh em đồng đội, đồng hương. Xin các anh quên đi quá khứ và những ai oán. Hãy thanh thản ra đi và yên bình nơi cõi vô thường. Chúng tôi tri ân các anh, những vị anh hùng đã làm xong nhiệm vụ.

Cầu nguyện cho linh hồn 39 người trên chiếc xe tải oan nghiệt được về với gia đình và được mồ yên mả đẹp.

Con đường đi không đến đích. Nhưng các vị đã gióng lên một hồi chuông cho cả thế giới biết âm mưu của bọn buôn người. Xin các vị hãy giúp đỡ để truy tầm thủ phạm thực sự. Xóa tan bức màn đen bóc lột người dân của những người sống trên mồ hôi, nước mắt và sinh mạng của những người dân VN khốn khổ.

Mùa lễ Ma năm nay nhiều bi ai quá. Không vui một chút nào. Chỉ toàn là nước mắt.

Nguyễn Thị Thêm